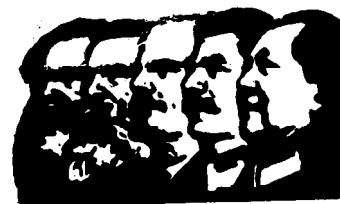

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΙΟΥΛΗ 2001 ΑΡ. ΦΥΛ. 374 ΔΡΧ. 250/Ε 0,73

ΓΕΝΟΒΑ: Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Ψευτοκομμουνιστές, τροτσκιστές, αναρχικοί, παπάδες και σοβινιστές ενάντια στη δυτική αστική δημοκρατία

Η διεθνής του σοσιαλφασισμού χτύπησε στην καρδιά της δημοκρατικής Ευρώπης. Τα τάγματα εφόδου των Ιταλών, Ελλήνων, Γάλλων και άλλων Ευρωπαίων ψευτοκομμουνιστών, τροτσκιστών και αναρχικών κατέλαβαν το κέντρο μιας, ως τα χθες, ήσυχης πόλης, της Γένοβας, και επιδόθηκαν σε μια από τις συνηθισμένες για όλους αυτούς τελετές βίας, καταστροφής και ανωμαλίας που σκηνοθετούνται με τέλειο τρόπο μπροστά στους διεθνείς τηλεοπτικούς φακούς προκειμένου να δημιουργήσουν την εικόνα μιας τάχα λαϊκής εξέγερσης που συγκρούεται με τις δυνάμεις της αστικής βίας.

Σε ένα εκτεταμένο άρθρο του φύλλου αυτού, αναλύουμε την ιδεολογικο-πολιτική πλατφόρμα της σοσιαλφασιστικής διεθνούς ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, και αποκαλύπτουμε την ταύτιση της με τη διεθνή ιδεολογικο-πολιτική πλατφόρμα του ρώσικου και του κινέζικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Εδώ θα ασχοληθούμε μόνο με τη συγκεκριμένη πολιτική και στρα-

συνέχεια στη σελ. 14

Και αυτοί μαζί τους...

Οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” γράφουν στο περιοδικό τους με την πιο ρώσικη γραμμή, τον “Έλληνα Εργάτη” (τεύχος 4, Ιουλίου): “Όσο περισσότερο μπαίνουμε στον κόσμο της παγκοσμιοποίησης, τόσο περισσότερο σφίγγεται η δαγκάνα της Σιωνιστικής Κυβερνήσεως Κατοχής γύρω από Έθνη και Λαούς. Η Παγκοσμιοποίηση αποτελεί μια υπαρκτή λαίλαπα που απειλεί όχι μόνο την εθνική μας συνοχή, αλλά και τις κοινωνικές δομές του λαού μας. Για να μη μιλήσουμε για τις τρομακτικές αλλαγές στα εργασιακά δεδομένα οι οποίες σχεδιάζονται για το άμεσο μέλλον”.

Αν τους ναζιστές οι πάτρωνες τους δεν τους άφησαν να πάνε στη Γένοβα είναι μόνο και μόνο για να μην εκθέσουν τους κνίτες και τροτσκιστές συμμάχους τους.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Όλο και περισσότερο πληθαίνουν τα περιστατικά βίαιης και βάναυσης αστυνομικής αυθαιρεσίας απέναντι στους ανυποψίαστους πολίτες και ειδικά στους νεολαίους που θα τύχει να πέσουν στην προσοχή των αστυνομικών. Η συχνότητα αυτών των κρουσμάτων, η έκταση που παίρνουν και η ομοιότητα της βιαιότητας που παρουσιάζουν ανατρέπουν κάθε θεωρία “μεμονωμένου περιστατικού” που προσπαθεί να πλασάρει το Υπουργείο Δημοσίας Τάξης και ο υπουργός Χρυσοχοΐδης.

Άλλωστε όλο αυτό το κλίμα τρομοκρατίας άρχισε να απλώνεται σιγά-σιγά πάνω απ’ όλη τη χώρα απ’ τη στιγμή που ανέλαβε τη θέση του υπουργού ο Μιχάλης Χρυσοχοΐδης τον Φλεβάρη του 1999 με τον ανασχηματισμό του Σημίτη. Κομματικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, υφυπουργός Ανάπτυξης (Εμπορίου) από τις 6 Ιούλη 1994 ως τις 19 Φλεβάρη του 1999 διακρίθηκε στο ρό-

λο του κατεδαφιστή της φαρμακοβιομηχανίας ενώ μαζί με τον εκπρόσωπο του ψευτοΚΚΕ στην αρμόδια διακομματική επιτροπή είχε προβάλλει ένσταση στην προμήθεια ελικοπτέρων παντός καιρού επειδή είχε απορριφτεί η ρώσικη προσφορά τότε. Θεωρούμενος σημαντικός και εκσυγχρονιστής, φαίνεται ότι είναι ένα από τα αγαπημένα παιδιά των ρωσόδουλων.

Λίγους μήνες μετά την άνοδο του Χρυσοχοΐδη ακολουθεί η μεγάλη επιχείρηση “σκούπα” των μεταναστών με την απαραίτητη κακομεταχείριση που τη συνοδεύει και τη συγκέντρωση τους στα γήπεδα παραπέμποντας στη ναζιστική μέθοδο της συλλογικής ενοχής και την πιο σύγχρονη μέθοδο της εθνοκάθαρσης. Στις 13/7/2000 ο Χρυσοχοΐδης δίνει συνέντευξη στην Αυγή στην οποία δηλώνει: “Η εικόνα δεν μου είναι ευχάριστη. Όμως πρέπει να ξεκαθαρίσουμε δυο πράγματα. Κατ’ αρχάς, πως διαφορετικά θα μπορούσε να γίνει; Θα μπορούσε κάτι ανάλογο να γίνει και με Έλληνες πολίτες, αλλά οι Έλληνες στη συντριπτική τους πλειοψηφία

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αντιπαγκοσμιοποίηση: το κίνημα του όγδοου ενάντια στους άλλους επτά (σελ.4)
- Το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ετοιμάζει Γ. Παπανδρέου (σελ.3)
- Λιπάσματα: Νικηφόρα απόφαση (σελ.8)
- Το ποδόσφαιρο στα χέρια του Κόκκαλη (σελ.4)
- Να υποστηρίξουμε τις μπτέρες της Τιεν Αν Μεν (σελ.20)
- Πεκίνο 2008: Η Ολυμπιάδα του σοσιαλφασισμού (σελ. 17)

έχουν σαφή διεύθυνση και μπορούν να αναζητηθούν. Δεύτερον, εγώ προτιμώ μια τέτοια εικόνα που πολλές φορές σοκάρει, από τις εικόνες που βλέπουμε στην τηλεόραση κάποιων συμπολιτών μας οι οποίοι οδηγούνται στην αυτοδικαία” (σε η υπογράμμιση δική μας) και παρακάτω ισχυρίζεται ότι έ-

τσι καταπολεμούνται οι ξενοφοβικές απόψεις και ο ρατσισμός. Μόνο που, τόσο τότε όσο και μετά, είναι σε πολλούς γνωστές οι απείρου κάλλους σκηνές όπου τα ΜΑΤ εισβάλλουν στις συγκοινωνίες, ιδίως τις πρωινές ώρες και

συνέχεια στη σελ. 2

ΚΑΤΩ ΤΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

κατεβάζουν κάτω όποιον φαίνεται ξένος με τον πιο χυδαίο και βάνουσο τρόπο είτε έχει μαζί του χαρτιά είτε όχι. Μια άλλη μέθοδος είναι να κατεβάζουν τους Έλληνες από το λεωφορείο, να αναγκάζουν τους μετανάστες να ξαπλώσουν στο πάτωμα και να περπατήσουν πάνω τους με κάθε είδους βρισιά.

Η «εμπέδωση αισθήματος ασφάλειας του πολίτη» είναι ένα αγαπημένο σλόγκαν του Χρυσοχοϊδη, ωστόσο από τότε που ανέλαβε καθήκοντα αυτή η Ασφάλεια έδωσε την θέση της στην πιο μεγάλη ανασφάλεια. Τη «νέα ρώσικη τάξη ασφαλείας» κλήθηκε να γνωρίσει πρώτη η νεολαία με τα μπλόκα και τις συνεχείς συλλήψεις για την «εξακρίβωση στοιχείων», ανεξάρτητα από το αν είχες ή όχι ταυτότητα, και την παραμονή στο τμήμα για 2 ώρες και πάνω μέχρι να έρθει «σήμα από τα κεντρικά» ότι δεν είσαι απόδοκός. Αυτό αρχικά ίσχυσε για τις νυχτερινές ώρες που η νεολαία έβγαίνε βόλτα για να διασκεδάσει γιατί μετά επεκτάθηκε σε κάθε ώρα του 24ωρου με το δημόσιο εξευτελισμό του επί τόπου σωματικού ελέγχου και του

ξεβρακώματος. Μέχρι σήμερα λίγες τέτοιες καταγγελίες έχουν δει το φως της δημοσιότητας και ακόμα λιγότερες έχουν πάρει το δρόμο της δικαιοσύνης. Πολύ σύντομα η «διάκριση» στις ηλικίες άρχισε να καταργείται. Όποιος θεωρείται ύποπτος περνάει τα πάνδεινα, και, αν αντέχει τις συνέπειες, η κακομεταχείριση που υφίσταται βλέπει το φως της δημοσιότητας. Το πρώτο δημοσιοποιημένο δείγμα γραφής του Χρυσοχοϊδη και των νέων αστυνομικών σωμάτων που δημιούργησε ήταν στη Ζάκυνθο το καλοκαίρι του 2000. Μετά από αίτηση των αρχών του νησιού για καλύτερη αστυνόμευση και πάταξη της εγκληματικότητας, με εντολή του Χρυσοχοϊδη 50 αστυνομικοί μιας ειδικής ομάδας της ΕΛΑΣ πήγαν στο νησί και συμπεριφέρθηκαν σαν τάγματα κατοχής. Ο νομάρχης Ζακύνθου Διονύσης Γάσπαρος, ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Δ. Γκούσκος, πολίτες και δημοσιογράφοι των τοπικών ΜΜΕ κατάγγειλαν ότι: «Οι αστυνομικοί καταλύοντας κάθε έννοια δημοκρατίας αντί να ασχοληθούν με την εγκληματικότητα που συγκλονίζει το νησί, και με τους εμπόρους ναρκωτικών, ασχολούνται με την απλή παραβατικότητα των πολιτών σκορπίζοντας τον τρόμο και την οργή. Δεκάδες Ζακυνθινοί τις τελευταίες ημέρες, ηλικιωμένοι, οικογενειάρχες, αλλά και ανήλικοι οδηγήθηκαν σαν εγκληματίες με χειροπέδες σε άθλια κρατητήρια επειδή παραβίασαν τον ΚΟΚ» (Ελευθεροτυπία, 11/7/00). Μια μόλις μέρα μετά τη συνάντησή του νομάρχη και του βουλευτή με τον αστυνομικό διευθυντή του νησιού, «τρεις αστυνομικοί από την Πάτρα της

Ειδικής Ομάδας κατά της Εγκληματικότητας συνέλαβαν ύστερα από τέσσερις εκφοβιστικούς πυροβολισμούς το 18χρονο Διονύσιο Κλάδη, αναβάτη δικύκλου ο οποίος δεν σταμάτησε σε μπλόκο που είχαν στήσει στο Καλαμάκι. Όπως κατάγγειλε ο νεαρός, οι αστυνομικοί τον έριξαν στο έδαφος, τον έβρισαν με χυδαία λόγια και στη συνέχεια τον χτύπησαν μέχρι αναισθησίας. Ο εισαγγελέας Ζακύνθου άσκησε δίωξη κατά των συγκεκριμένων αστυνομικών αλλά ο αστυνομικός διευθυντής Ζακύνθου μίλησε τότε για «παρεξηγήσεις» και «κάποια ασυνείδητα λάθη».

Από τότε τα περιστατικά ακολουθούν το ένα μετά το άλλο.

Αυτή είναι η πράξη. Ας δούμε τώρα τα λόγια του Χρυσοχοϊδη κιόλας στις 31/3/99 όπου μίλησε στους νομάρχες και τους δημάρχους της Αττικής:

«Οι πολιτικές και οικονομικές ανακατατάξεις που σημειώνονται παγκόσμια στη δεκαετία που διανύουμε, η έντονη κινητικότητα πληθυσμών, η αύξηση της ανεργίας και ο κοινωνικός αποκλεισμός, επηρέασαν τον κοινωνικό ιστό, ολόκληρου του Ευρωπαϊκού χώρου και βέβαια και τη χώρα μας.

Η αύξηση της εγκληματικότητας και η αδυναμία των δικαστικών αρχών να την αντιμετωπίσουν, μια και είναι γνωστό ότι το έγκλημα εκσυγχρονίζεται με πιο ταχείς ρυθμούς απ' αυτές, δημιούργησαν αίσθημα ανασφάλειας στους πολίτες και δυσπιστία για την ικανότητα της πολιτείας να τους εξασφαλίσει συνθήκες ασφαλούς διαβίωσης.

Ταυτόχρονα η άναρχη αστικοποίηση και ο γιγαντισμός των πόλεων προκάλεσαν τις λεγόμενες «αρρώστιες της πόλης», μία από τις οποίες είναι και το έγκλημα.

Η εμπέδωση αισθήματος ασφάλειας των πολιτών, με τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας και την επαύξηση των δυνατοτήτων της Ελληνικής Αστυνομίας, αποτελεί για το Υ.Δ.Τ. άμεση προτεραιότητα.

Οι παλιές μέθοδοι αντιμετώπισης της εγκληματικότητας και οι παραδοσιακές πρακτικές δεν μπορούν πλέον να αποδώσουν αποτελέσματα και κυρίως να διασφαλίσουν αίσθημα ασφάλειας στους πολίτες.

Εμείς θα κάνουμε το πρώτο βήμα προσέγγισης. Ζητάμε όμως και από αυτόν να υπερβεί τη δικαιολογημένη δυσπιστία του και να μας προσεγγίσει, να επικοινωνήσει μαζί μας.

Για να επιτύχουμε αυτό το στόχο, ξεκινούμε αφενός την προσπάθεια να καταστήσουμε την Αστυνομία «ανοικτή» στην κοινωνία – αυτός είναι και ο σκοπός της συνάντησής μας – και αφετέρου σχεδιάζουμε σειρά τόσο άμεσων αλλά και μεσοπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων μέτρων και νομοθετικών ρυθμίσεων, που θα συμβάλουν στην βελτίωση της αποδοτικότητας των δυνάμεων της Αστυνομίας,

στην αποκατάσταση του κύρους και της αξιοπιστίας της, με κύριο στόχο την προστασία του πολίτη.

Στα άμεσα μέτρα, που η εφαρμογή τους θα αρχίσει από αύριο και θα ολοκληρωθεί μέχρι τα μέσα Ιουνίου, περιλαμβάνεται η κίνηση πεζών περιπολιών, μικτών περιπολιών ανάλογα με την εγκληματικότητα κάθε περιοχής, όπως έχει αποτυπωθεί στην χαρτογράφηση της εγκληματικότητας που έχουμε ήδη ολοκληρώσει, τα μπλόκα σε εναλλασσόμενα σημεία κ.λπ.

Ακόμη η εμπέδωση νέας αντίληψης και κώδικα συμπεριφοράς, με απόλυτη διαφάνεια στη λειτουργία και νομιμότητα στη λήψη αποφάσεων, περιλαμβάνεται στο στόχο για μια αστυνομία ορατή, φιλική και κοντά στον πολίτη...» (Δελτίο Τύπου του γραφείου τύπου του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης).

Αυτό το σχέδιο πήρε την κωδική ονομασία «Ασφαλείς Πόλεις» και επεκτάθηκε αργότερα και στην υπόλοιπη χώρα με το χαρακτηριστικό παράδειγμα της Ζακύνθου πριν καν αναγγελθεί επίσημα. Πέρα από την Ειδική Ομάδα κατά της Εγκληματικότητας εμφανίστηκαν και οι «Ειδικοί Φρουροί» με τη μπλε σκούρα στρατιωτική στολή που τους βλέπουμε στην πόλη της Αθήνας. Στις 21 Γενάρη 2001 νέο δελτίο τύπου από το υπουργείο λέει:

«Η συστηματική εφαρμογή του μέτρου της πεζής περιπολίας επεκτάθηκε από χθες, εκτός από την Αττική και τη Θεσσαλονίκη και στις πρωτεύουσες των υπολοίπων νησιών της χώρας. Στις περιπολίες αυτές απασχολούνται Αστυνομικοί οι οποίοι ανέρχονται στο 20% της υπάρχουσας δύναμης των Υπηρεσιών της έδρας κάθε Αστυνομικής Διεύθυνσης. Αποκλειστικό τους έργο είναι οι πεζές περιπολίες και δεν θα διατίθενται για εκτέλεση άλλης υπηρεσίας, εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων και μόνο κατόπιν διαταγής του Αρχηγού του Σώματος.

Με την εφαρμογή των πεζών περιπολιών και με βάση τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί από την Αττική και τη Θεσσαλονίκη, όπου ήδη εφαρμόζονται οι πεζές περιπολίες, θα μειωθεί ακόμη περισσότερο η εγκληματικότητα και θα εμπεδωθεί το αίσθημα ασφάλειας των πολιτών σ' όλη την επικράτεια.

Για τη συνέχιση και παγίωση του μέτρου αυτού, σε κάθε Αστυνομική Διεύθυνση νομού, πρόκειται να συσταθεί **Ειδικό Τμήμα Περιπολιών**, με συγκεκριμένη δύναμη Αστυνομικών και με αποκλειστικό έργο τη διενέργεια πεζών περιπολιών στις πρωτεύουσες των νομών.

Οι πεζές περιπολίες κινούνται ιδιαίτερα στις περιοχές που παρουσιάζουν αυξημένη εγκληματικότητα, με βάση τα σχέδια που έχουν καταρτίσει οι Αστυνομικές Διευθύνσεις και επιτηρούν δρόμους, πλατείες, κτίρια και εγκα-

ταστάσεις και γενικά κάθε χώρο που κρίνεται ύποπτος, για διάπραξη εγκληματικής ενέργειας. Επίσης επεμβαίνουν άμεσα σε συμβάντα αστυνομικής δραστηριότητας, **ενεργούν ελέγχους σε ύποπτα πρόσωπα, οχήματα και πράγματα** και παρέχουν με προθυμία κάθε νόμιμη βοήθεια που ζητείται στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων τους. Για την αποτελεσματική εφαρμογή του μέτρου αυτού **έχουν δοθεί με διαταγές, λεπτομερείς οδηγίες.**

Πέραν του μέτρου αυτού, σε κάθε Αστυνομική Διεύθυνση συστάθηκαν **ειδικές ομάδες επιλεγμένων Αστυνομικών, με επικεφαλής Αξιωματικό**, οι οποίες κινούνται σ' όλα τα σημεία της εδαφικής περιφέρειας της Διεύθυνσης, **κυρίως τις απογευματινές και νυκτερινές ώρες**, σύμφωνα με τις οδηγίες του Αστυνομικού Διευθυντή, για την ενέργεια **πάσης φύσεως αστυνομικών ελέγχων**, για την πρόληψη και καταστολή εγκληματικών πράξεων» (σε υπογραμμισμένες δικές μας).

Από τότε μέχρι σήμερα δεκάδες περιστατικά έχουν καταγγελθεί για ξυλοδαρμό και δημόσιο κυριολεκτικά ξεβράκωμα των «υπόπτων» και είδαμε ζωντανά στην τηλεόραση στις αρχές του χρόνου αυτούς τους άνοπλους τραμπούκους να κάνουν επίδειξη των ικανοτήτων τους απέναντι στον οποιοδήποτε βρισκόταν μπροστά τους με προτεταμένα τα αυτόματα, να τον ακινητοποιούν...

Στις 8/2/2001 ο 16χρονος Ρεφάτ Ταφίλι βρισκόταν σ' ένα εγκαταλεημένο σπίτι όπου έμενε με συμπατριώτες του απ' την Αλβανία στον Αγ. Στέφανο Αττικής. Η αστυνομία κάνει έφοδο στις 10 το βράδυ. Οι περισσότεροι κατάφεραν να διαφύγουν αλλά αυτός κουρασμένος απ' τη δουλειά κοιμόταν και τον έπιασαν. «Μ' έβαλαν κάτω και με χτυπούσαν» λέει. «Μ' έσυραν έξω στην αυλή και συνέχισαν να με χτυπάνε». Στα κρατητήρια λιποθύμησε. Τον πέταξαν έξω μην τους μείνει στα χέρια. Οι δικοί του τον πήγαν στο Γενικό Κρατικό, όπου μπήκε στην εντατική και στο χειρουργείο. Τελικά οι γιατροί διέγνωσαν αίμα στην κοιλιά και διάρρηξη της σπλήνας σε δυο σημεία και την αφαίρεσαν. Στις 17/2 παραδίδεται προς απέλαση ενώ χρήζει νοσηλίας. Του παίρνουν κατάθεση, αναγνωρίζει τους βασανιστές του ενώ αρχίζει αυτεπάγγελτα η δίωξη τους με πρωτοβουλία της Αστυνομίας και οδηγείται στα κρατητήρια της Αγ. Παρασκευής μαζί με άλλα 20 άτομα.

Εκεί κρατείται μέσα σε φριχτούς πόρους κι ενώ η κατάσταση του απαιτεί ιδιαίτερη «προσοχή στις λοιμώξεις αφού χωρίς σπλήνα η άμυνα του οργανισμού σε συγκεκριμένα μικρόβια είναι ελαττωμένη».

Για 5 ημέρες βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση κρατούμενος. Στις 22/2 με εντολή Χρυσοχοϊδη του χορηγείται 15μερη προθεσμία για να φύγει απ' τη χώρα, όμως σύμφωνα

με τους γιατρούς για ένα δίμηνο χρήζει άμεσης μετεγχειρητικής παρακολούθησης. Την ίδια μέρα αφήνεται ελεύθερος και εισάγεται στο Σισμανόγλειο με ψηλό πυρετό ενώ κατατέθηκε και προσφυγή εναντίον της απέλασης του (Ελευθεροτυπία, 28/2/01).

Μεσολαβεί η απόδραση Πάσσαρη και η κατάσταση γίνεται αφόρητη. Στις οθόνες εμφανίζεται η μαρτυρία του συνθέτη Νότη Μαυρουδή και ενός φίλου του που έμοιαζε φυσιογνωμικά στον Πάσσαρη όπου δηλώνει ότι τους περικύκλωσαν με τα όπλα τους ακινητοποιήσαν και χάρη στην ψυχραιμία τους να μην κινηθούν γλίτωσαν από τον θάνατο όπως τους είπε μετά ένας από τους αστυνομικούς. Στις 18/3 ένας 17χρονος μαθητής που δεν είχε πληρώσει εισιτήριο λεωφορείου κρατείται για τρεις ώρες στο αστυνομικό τμήμα Γλυφάδας με χειροπέδες όπως καταγγέλλει ο πατέρας του στην Ελευθεροτυπία, 20/3. Στις 24/4 ο Ηρακλής Παπαδάκης κατέβηκε με τον μηχανάκι μαζί με έναν Πορτογάλο φίλο του στις 23.45 τη λεωφ. Αλεξάνδρας όταν τους σταμάτησε ένα άσπρο φορτηγάκι τύπου Φολκσβάγκεν. Από μέσα πετάχτηκαν πέντε ένστολοι άντρες «με αλεξίσφαιρα γιλέκα και οπλισμένοι μας περικύκλωσαν και μας είπαν να κατέβουμε από το μηχανάκι με τα χέρια ψηλά και μακριά ο ένας από τον άλλο.» Σε γλώσσα κάθε άλλο παρά ευγενική τους έλεγαν να σηκώσουν τα χέρια ψηλά χωρίς να δίνουν το χρόνο να μεταφράσει στο φίλο του και τους έψαξαν τα πάντα, παντελόνια, κάλτσες, χαρτιά. Αφού τελείωσαν

συνέχεια στη σελ. 6

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής πως ο Σημίτης με την επίσκεψη του συνεδρίου του ΣΥΝ μέσα στα κομματικά όργανα του ΠΑΣΟΚ. Τώρα φαίνεται ότι στα πλαίσια αυτού του στρατηγικού στόχου ο Σημίτης προωθεί μέσω Συνεδρίου και τη διαδοχή του από το Γ. Παπανδρέου μέσω συνεδρίου, ώστε να μπορέσει ο τελευταίος να ανοίξει το δρόμο για συγκυβέρνηση με τον ίδιο τον ΣΥΝ.

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Έχουμε εξηγήσει πως με την προβοκάτσια του Ασφαλιστικού του ΠΑΣΟΚ έγινε μισητό στο λαό ώστε να μην μπορεί πια να ελπίζει σε νέα αυτοδύναμη κυβέρνηση. Έτσι βγήκαν και οι δημοσκοπήσεις στις οποίες εμφανιζόταν πρώτη σε προτίμηση ψήφου η ΝΔ, και καταλλήλοτερος πρωθυπουργός ο Καραμανλής. Τελικά κατασκευάστηκε η απειλή μιας βέβαιης ήττας του ΠΑΣΟΚ από τη ΝΔ, με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται στη μεγάλη μάζα των στελεχών και της κομματικής βάσης λιγότερο απωθητική μια πρόταση σύμπλευσης με τον ΣΥΝ.

Αλλά η σύμπλευση αυτή που σημαίνει ουσιαστικά τη συγκυβέρνηση είναι δύσκολο να επιτευχθεί με πρωθυπουργό τον Σημίτη. Ο Σημίτης είναι τώρα ο πρωθυπουργός μιας φθαρμένης και χτυπημένης κυβέρνησης, και σαν τέτοιος δεν μπορεί να είναι ηγέτης της νέας εποχής, ο άνθρωπος που θα πείσει τη βάση του ΠΑΣΟΚ και το λαό για την αναγκαιότητα της "μετεξέλιξης". Ο ηγέτης αυτός, ο άνθρωπος που θα ηγηθεί μιας συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ και θα διαδεχτεί το Σημίτη φαίνεται ότι θα είναι ο Γ. Παπανδρέου, μέλος της ηγετικής τριάδας (Σημίτη-Λαλιώτη-Παπανδρέου), και ο άνθρωπος που, σαν υπουργός Εξωτερικών, υπηρετεί και στις πιο μικρές της ανάγκες την εξωτερική πολιτική της Μόσχας.

Αλλά αυτό το σενάριο της διαδοχής θα έβρισκε φυσικά την αντίδραση των "στελεχών της επετηρίδας" (Β. Παπανδρέου, Ε. Βενιζέλος, Α. Τσοχατζόπουλος, Θ. Πάγκαλος κ.ά.) που επίσης διεκδικούν την ανώτερη ηγετική θέση. Γι' αυτό έπρεπε με κάποιον τρόπο οι Σημίτης - Λαλιώτης να επιβάλλουν τον Γ. Παπανδρέου ως ανατίρητη διάδοχη λύση.

Γι' αυτό το λόγο ο Σκανδαλίδης άνθρωπος της "Αγίας Τριάδας", έφερε στο προσκήνιο την πρόταση για εκλογή του γραμματέα της Κ.Ε. από το συνέδριο και του προέδρου του ΠΑΣΟΚ απ' όλα τα μέλη του, μία πρόταση που έφερε ξανά στην επικαιρότητα τη λεγόμενη "διαρχία", δηλαδή δύο ηγέτες στο κόμμα και κατά συνέπεια στην κυβέρνηση. Αυτό σημαίνει ότι η Κ.Ε. που μέχρι τώρα είχε την αρμοδιότητα για την εκλογή του γραμματέα και όπου συμμετέχουν με ισχυρή εκπροσώπηση όλες οι τάσεις του ΠΑΣΟΚ υποβιβάζεται σαν όργανο και η υπόθεση αυτή περνάει στα χέρια του επερχόμενου συνεδρίου, στο οποίο όλα δείχνουν ότι ηγεμονικό ρόλο θα

παίζει η "Αγία Τριάδα".

Παράλληλα σε συνέντευξη του στην Καθημερινή (15/7/2001) ο Σκανδαλίδης είπε ότι χρειάζονται αλλαγές σε πρόσωπα και στο κόμμα και στην κυβέρνηση, διαφορετικά το ΠΑΣΟΚ θα έχει ήττα στις επόμενες εκλογές, και ότι σ' αυτό το συνέδριο κρίνονται τα πάντα. Αυτό σημαίνει ότι οι αλλαγές στο κόμμα που θα γίνουν στο συνέδριο είναι αναγκαίες σ' ένα υψηλό επίπεδο.

Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι εσπευσμένα και ενόψει του συνεδρίου εγγράφηκαν 80.000 νέα μέλη στο ΠΑΣΟΚ, που αποτελεί ρεκόρ προσυνεδριακών εγγραφών, με αποτέλεσμα τώρα το ΠΑΣΟΚ να αριθμεί 310.000 μέλη (!)

Ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου έχει ταχθεί υπέρ της πρότασης για "διαρχία" και δήλωσε ότι ενδιαφέρεται για τη θέση του γραμματέα. Ταυτόχρονα κάλεσε τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ σε γεύμα και κάνει επαφές με στελέχη.

Η συνταγή της "διαρχίας" έχει και μία άλλη εκδοχή: διαφορετικό πρόσωπο στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ, και διαφορετικό πρόσωπο στην πρωθυπουργία. Όποια συνταγή και να ακολουθηθεί ο κεντρικός ρόλος θα δοθεί στον Γ. Παπανδρέου, ο οποίος θα έχει αναδειχθεί μέσα από μία καθολική αποδοχή όλης της βάσης του ΠΑΣΟΚ ώστε να είναι αδιαμφισβήτητος ηγέτης. Αυτό φαίνεται ότι θα προωθήσουν οι Σημίτης - Λαλιώτης που ελέγχουν σ' ένα μεγάλο βαθμό τους κομματικούς μηχανισμούς στο συνέδριο του Οκτωβρίου. Με λίγα λόγια ετοιμάζουν ένα νέο πραξικόπημα για να διασφαλίσουν ότι η εξουσία του ρωσόδουλου μετώπου θα διατηρηθεί.

Η ΑΝΑΜΕΙΞΗ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝ

Στα πλαίσια αυτού του σχεδίου ο Γ. Παπανδρέου που έχει άριστες σχέσεις με το συγκρότημα Λαμπράκη, όπως και ο Λαλιώτης, παρότρυνε τον Λαμπράκη να εξαπολύσει επίθεση ενάντια στον Σημίτη μέσα από το Βήμα και τα Νέα και να προβάλλει την ανάγκη της διαδοχής από ένα πρόσωπο που εγγυάται τη "συνέχεια και την ενότητα", δηλ. τον ίδιο το γιο του Α. Παπανδρέου, προσωπικότητα "ευρείας αποδοχής, χωρίς ανοιχτά μέτωπα, και με διεθνή αναγνώριση". Η επίθεση Λαμπράκη θα ενίσχυε ταυτόχρονα και την εικόνα της αποσάρθρωσης της κυβέρνησης. Ο Λαμπράκης τον οποίο ο Σημίτης άφησε ακάλυπτο στην επίθεση που δέχτηκε στα πλαίσια της εκστρατείας του ρωσόδουλου μετώπου ενάντια στα "διαπλεκόμενα"

(πλην Κόκκαλη) δέχθηκε να κάνει αυτή τη δουλειά με τις ισχυρές πλάτες του Γ. Παπανδρέου.

Έτσι εμφανίστηκε ξαφνικά το φαινόμενο και χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια πολιτική διεργασία, ο μέχρι χθες φιλοκυβερνητικός Λαμπράκης να δημοσιεύει αμέσως μετά από μία αρνητική για την κυβέρνηση δημοσκοπήση του ANTENNA, νέα δημοσκοπήση όπου εμφανίζεται το ΠΑΣΟΚ να έχει πολύ μεγαλύτερη διαφορά από τη ΝΔ, με τίτλο "Κουρασμένη η κυβέρνηση, έχει χάσει την επαφή με το λαό". Η δημοσίευση αυτή προκάλεσε έντονη αντιπαράθεση με τον Σημίτη, ο οποίος επίτηδες το έκανε θέμα. Μάλιστα αναφέρεται ότι οι συνεργάτες του προσπάθησαν να καλύψουν τις έμμεσες αναφορές στο συγκρότημα Λαμπράκη γιατί δεν ήθελαν τη ρήξη, αλλά ο ίδιος ο Σημίτης, και ο Ρέππας στη συνέχεια ξεκαθάρισε ότι πίσω από τη **συγκεκριμένη εφημερίδα** κρύβονται πολιτικές σκοπιμότητες που συνομοτούν εναντίον του. Ακολούθησε κλιμάκωση από τις εφημερίδες του συγκροτήματος, που απάντησαν. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι σε άρθρο στα Νέα ο πρωθυπουργός χαρακτηρίζει τον σαν: "ασθενής που σπάει το θερμότερο νομίζοντας ότι έτσι θα ρίξει τον πυρετό", ενώ τόσο τα Νέα, όσο και το Βήμα δημοσίευσαν άρθρο του Πρετεντέρη όπου αναφέρονταν τα εξής: "Η χώρα δεν διαθέτει πολιτική ηγεσία: έχει σχολιαστές της επικαιρότητας. Βλέπουν, ακούν και κουνάνε το κεφάλι. Χάλια τα πράγματα, πάλι έπεσε σήμερα ο Δείκτης! Λένε πως δεν μπορούν. Τότε γιατί μένουν;"

Θα περίμενε κανείς ότι μία τέτοια ξαφνική μεταστροφή θα συνδεόταν πιθανώς με αλλαγή στρατοπέδου, αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση συνδέοταν απλά με αλλαγή ηγέτη μέσα στο στρατόπεδο. Ο Λαμπράκης συνεχίζει να στηρίζει κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ αλλά με Γ. Παπανδρέου αρχηγό. Έτσι τόσο τα Νέα όσο και το Βήμα δημοσίευσαν σενάρια διαδοχής τονίζοντας το προφίλ του Γ. Παπανδρέου. Στην προώθηση της διαδοχής προστέθηκε και ο Μπόμπολας με δημοσιεύματα στο Έθνος. Το ότι η υπόθεση ήταν στημένη φάνηκε από δημοσίευμα της Κυριακάτικης Αυγής (15/7) που αμέσως ερμήνευσε τη μεταστροφή Λαμπράκη ως προάγγελο διαδοχής, και "προφήτευσε" ότι και οι άλλοι φιλοκυβερνητικοί εκδότες θα ακολουθήσουν. Στην ίδια γραμμή συντάχθηκε και ο *Ελεύθερος Τύπος*, προφανώς με εντολή Καραμανλή ο οποίος την ώρα που ο Σημίτης βρέθηκε στη χειρότερη θέση, αντί να ζητήσει εκλογές, συνιστούσε στα στελέχη να μην κάνουν βιαστικές κινήσεις γιατί ο Σημίτης είναι δύσκολος αντίπαλος!

Το φαινόμενο της μεταστροφής Λαμπράκη, ακολούθησε κι ένα δεύτερο παράξενο φαινόμενο, οι δηλώσεις Κωνσταντόπουλου ο οποίος για πρώτη φορά υποστήριξε

τον στρατηγικό του εχθρό Λαμπράκη ενάντια στο Σημίτη, και μέσα σε λίγα λεπτά κατεδάφισε τη θεωρία ότι τα διαπλεκόμενα ελέγχουν την πολιτική για να προσχωρήσει στη θεωρία ότι οι πολιτικοί ελέγχουν τα διαπλεκόμενα (βέβαια, μόνο για λίγο).

Στις τελευταίες εκδόσεις των εφημερίδων του συγκροτήματος, τα Νέα (21/7) πλέκουν το εγκώμιο του Γ. Παπανδρέου σε τίτλο με άρθρο "Γ. Παπανδρέου, Υπουργός έτοιμος για όλα" και το Βήμα (21/7) αναφέρει ότι ο Γ. Παπανδρέου οδεύει αποφασιστικά για την ανάληψη της θέσης του γραμματέα με εκλογή από το συνέδριο.

Με αυτό τον τρόπο το ρωσόδουλο μέτωπο παίρνει τη διαδοχή στα χέρια του, αιφνιδιάζοντας τόσο την εκσυγχρονιστική πτέρυγα όσο και αυτούς που θέλουν αυτοδύναμο ΠΑΣΟΚ οι οποίοι έβλεπαν σαν ηγέτες τους Τσοχατζόπουλο, Αρσένη. Σ' αυτούς τους τελευταίους μάλιστα εμφανίζεται σα δόλωμα το όνομα του Α. Παπανδρέου, ενώ ήδη η παλιά γεννηματική ομάδα (Παπαϊωάννου - Τσούρας) στηρίζουν τον Γ. Παπανδρέου.

Η ΔΙΩΞΗ ΛΑΜΠΡΑΚΗ ΚΑΙ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ

Οι σχέσεις Λαμπράκη - Γ. Παπανδρέου οικοδομήθηκαν όταν αυτός σαν Υπ. Εξωτερικών ανέθεσε στο ταξιδιωτικό πρακτορείο του Λαμπράκη το Travel Plan να οργανώνει κάποια ταξίδια του υπουργείου. Αυτή η σύμβαση έμελλε να γίνει εφιάλτης για τον Λαμπράκη και αρχή ποινικών διώξεων. Ήδη πριν από ένα χρόνο ο εισαγγελέας Ντογιάκος (που έχει χρησιμοποιηθεί στις υποθέσεις του Σάμινα, και πρόσφατα του Λυμπέρη) είχε ασκήσει ποινική δίωξη και μάλιστα λαμβάνοντας υπόψη σύμφωνα με καταγγελίες του Λαμπράκη εν γνώσει του ψεύτικα στοιχεία, με την κατηγορία ότι ο Λαμπράκης πήρε αυτή την προμήθεια ενώ ήταν εκδότης εφημερίδων και ιδιοκτήτης τηλεοπτικού σταθμού, και παραβίασε έτσι το ασυμβίβαστο που καθιέρωσε ένας νόμος του 1995 και κατοχυρώθηκε πρόσφατα και στο Σύνταγμα. Τέτοιες διώξεις δεν αντιμετώπισε ποτέ ο Κόκκαλης. Ενώ εκκρεμεί ήδη δικαστικά αυτή η υπόθεση, τώρα ασκείται νέα δίωξη σε βαθμό κακουργήματος (!) για την ίδια υπόθεση αλλά από την ανάποδη: δηλαδή ο Λαμπράκης κατηγορείται γιατί με υπεύθυνη δήλωσή του ως εκπρόσωπος του ΔΟΛ για τη λήψη άδεια λειτουργίας τηλεοπτικού σταθμού, δήλωσε ότι δεν έχει αναλάβει δημόσια έργα! Τη δήλωση αυτή που είχε γίνει πριν ένα χρόνο (!) ανέσυρε από το συρτάρι με τις αράχνες ο Λαμπράκης, πρόεδρος του γνωστού ΕΣΡ που έχει αναλάβει να τσακίσει κάθε αντισοσιαλιστική έκφραση στη χώρα.

Ο λόγος που γίνεται τώρα αυτή η δίωξη είναι ότι ο Λαμπράκης

μέσω του *Οικονομικού Ταχυδρόμου*, στα τελευταία τρία τεύχη προβάλλει τις θέσεις του ΣΕΒ. Συγκεκριμένα ενισχύει την κριτική που άσκησαν πρόσφατα ο ΣΕΒ στην κυβέρνηση για καθυστέρηση των ιδιωτικοποιήσεων και έλλειψη διαρθρωτικών αλλαγών που οδηγεί την οικονομία και τη βιομηχανία σε κρίση.

Ο Σημίτης απάντησε στους βιομήχανους ότι η κυβέρνηση αυτή είναι λαϊκή και δεν υπακούει στις εντολές του κεφαλαίου και αν θέλουν κόμμα οι βιομήχανοι να πάνε στη ΝΔ που είναι παραμάγαζό τους. Ο Καραμανλής κράτησε αποστάσεις και οι βιομήχανοι έμειναν μετέωροι χωρίς πολιτική στήριξη.

Στη συνέχεια οι συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ με αρχηγό τον Πολυζογόπουλο κατάθεσαν το μανιφέστό τους, το οποίο βασικά ήρθε να απαντήσει στα αιτήματα των βιομηχάνων. Το μανιφέστο λέει ένα πράγμα: Κάτω οι ιδιωτικοποιήσεις. Το αποτέλεσμα ήταν ο Παπαντωνίου να μην παγώσει τις προγραμματισμένες ιδιωτικοποιήσεις και να προχωρά με μετοχοποιήσεις των ΔΕΚΟ για να κλείνουν οι τρύπες του προϋπολογισμού και να επιτείνεται η κρίση που φαίνεται με τον καλύτερο τρόπο στην ασυμμάζευτη κατρακύλα του Χρηματιστηρίου που έχει σπάσει όλα τα ψυχολογικά όρια.

Το μέτωπο Λαμπράκη - ΣΕΒ είναι βαθύ και ανταποκρίνεται στο φιλοευρωπαϊκό στρατηγικό πολιτικό προφίλ του πρώτου. Το μέτωπο όμως Λαμπράκη - Γ. Παπανδρέου στηρίζεται στις αυταπάτες του Λαμπράκη ότι ο Γ. Παπανδρέου είναι δυτικόφιλος και μάλιστα αμερικανόφιλος. Άλλωστε όλη η στρατηγική ανόδο του Γ. Παπανδρέου στην εξουσία στηρίζεται στην καλλιέργεια ενός προφίλ έντονα φιλοδυτικού και μάλιστα φιλοαμερικανικού. Οι ΗΠΑ είναι καταγοητευμένες από αυτό τον τύπο που οι πιο στενοί του συνεργάτες είναι κνίτες και τροτσκιστές. Το ίδιο είναι συγκλονισμένη και η Ευρώπη.

Όσο για το Κρεμλίνο ουδείς λόγος. Όλες οι προτάσεις της Ρωσίας στη βαλκανική πολιτική (π.χ. διεθνής διάσκεψη για τη Δημ. της Μακεδονίας), και όλα τα αφοσιωμένα της πρόσωπα (π.χ. Κοστούνιτσα) πριν δουν το φως της ημέρας βλέπουν το πρόσωπο του Γ. Παπανδρέου. Βεβαίως, και ο ΣΕΒ αγαπάει αυτό το μελίχαιο αστό. Όταν θα έρθει η ώρα του να γίνει πρωθυπουργός όλοι θα είναι ευτυχισμένοι.

Έτσι, πάντα με οικουμενικό φωτοστέφανο έρχονται οι καγκεμίτες στην εξουσία. Ο Γ. Παπανδρέου και το καθεστώς θα χρησιμοποιήσουν το συγκρότημα για την υπόθεσή τους, και μόλις τελειώσει αυτή η εργολαβία, θα πετάξουν το Λαμπράκη στον καιάδα για την αμαρτία του να είναι δυτικόφιλος. Γι' αυτό από τώρα κιόλας του ετοιμάζουν τις διώξεις.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ

Τι σήμαινε τελικά η εκστρατεία "κάθαρσης" του Φλωρίδη

Τελείωσε τη Δευτέρα 16 Ιούλη η μακρόχρονη πάλη του ρωσόδουλου μπλοκ για την κατάληψη της ηγεσίας τόσο της ΕΠΑΕ όσο και της ΕΠΟ με την άνοδο του Θ. Κανελλόπουλου (ανθρώπου του Κόκκαλη σήμερα, και παλιότερα ανθρώπου του Παναθηναϊκού) στην προεδρία της πρώτης, και του Γκαγκάτση στην προεδρία της δεύτερης. Για να γίνει αυτό χρειάστηκε μια μεγάλη και συνδυασμένη πάλη τόσο από τον υφυπουργό Φλωρίδη όσο και από όλο το μπλοκ το οποίο εκφράζεται στο χώρο του ποδοσφαίρου από τον πράκτορα της ΚGB Κόκκαλη.

Τώρα πια ο πράκτορας όχι μόνο ελέγχει σχεδόν απόλυτα το χώρο του ποδοσφαίρου, αλλά ουσιαστικά πια παίζει χωρίς αντίπαλο αφού αυτό το πέτυχε και με τη σύμφωνη γνώμη των αντιπάλων του και κυρίως του Παναθηναϊκού που την τελευταία ώρα έχασε τα "αυγά και τα πασχάλια".

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΛΟΚ

Πάντα το ρωσόδουλο μέτωπο για να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του και να "εκκαθαρίσει" τους κύριους εχθρούς του κάνει τα πιο πλατιά μέτωπα συμμαχιών. Στη συνέχεια καταπίνει τους πολιτικά μύωπες προσωρινούς συμμάχους του.

Ο Κόκκαλης, και ευρύτερα η συμμορία Σημίτη-Λαλιώτη που τον στηρίζει, για να ανέβει στην εξουσία του ποδοσφαίρου χρησιμοποίησε δύο τύπους που για χρόνια είναι ανακατεμένοι στη σαπίλα του ελληνικού ποδοσφαίρου, στις υπόγειες διαδρομές του και στις οικονομικές ή κάθε είδους εξαρτήσεις. Πρόκειται για τους αδελφούς Β. και Θ. Μητρόπουλο. Ο πρώτος στο προσκήνιο και ο δεύτερος στο παρασκήνιο. Ο μεν πρώτος ανέλαβε την προεδρία της ΕΠΑΕ, ο δε δεύτερος επιφορτίστηκε με το καθήκον του ελέγχου της ΕΠΟ κατά τις προηγούμενες εκλογές στην Αλεξανδρούπολη. Εκλογές στις οποίες πραγματοποιήθηκε ένα όργιο εξαγορών και συναλλαγών σύμφωνα με πολλές καταγγελίες Η βασική τους δύναμη βρίσκεται στο ότι πέρα από τη γνώση των καταστάσεων και των προσώπων που ενέχονται σε αυτό το απέραντο κύκλωμα διαφθοράς και σαπίλας που λέγεται ελληνικό ποδόσφαιρο, αυτοί οι δύο και κυρίως ο Θωμάς μπορούσε να ελέγχει μια σειρά από τοπικές ποδοσφαιρικές ενώσεις που έχουν δικαίωμα ψήφου για την ανάδειξη του ΔΣ της ΕΠΟ. Έτσι μπόρεσε ο Κόκκαλης να αναρριχηθεί σιγά-σιγά στην ηγεσία του ελληνικού ποδοσφαίρου. Φαίνεται όμως ότι ειδικά ο Βίκτωρας, το πιο βασικό στέλεχος του ελληνικού ποδοσφαίρου, δεν ήταν υποταγμένος στον Κόκκαλη. Εκφράζε το παλιό καθεστώς της εξάρτησης και της διαφθοράς στο ποδόσφαιρο.

Ο δρόμος για να πέσει ο Β. Μητρόπουλος άνοιξε όταν υφυπουργός αθλητισμού έγινε ο Φλωρίδης. Αυτός ανέλαβε, υποτίθεται, να "εκκαθαρίσει" το αναξιόπιστο ελληνικό ποδόσφαιρο ξεκινώντας τη διαδικασία έκπτωσης του Β. Μη-

τρόπουλου από την προεδρία της ΕΠΑΕ. Όμως φαίνεται ότι τα πράγματα για το ρωσόδουλο μπλοκ δεν ήταν ακόμη έτοιμα για την αναρρίχηση στην ηγεσία της του δικού της ανθρώπου. Το βασικό εμπόδιο γιαυτό ήταν ο Παναθηναϊκός, ο ΠΑΟΚ και η ΑΕΚ που είχαν συγκροτήσει ένα κοινό αν και άτυπο μέτωπο, κυρίως πάνω στα ζητήματα της διαιτησίας στο ποδόσφαιρο και της εξόφθαλμης σε βάρος τους όλα τα προηγούμενα χρόνια αλλά και τη φετινή χρονιά. Το κύκλωμα της διαιτησίας που έπαιξε και παίζει αποφασιστικό ρόλο για να παίρνει τα πρωταθλήματα ο Ολυμπιακός ελέγχεται από το στέλεχος του ψευτοΚΚΕ αρχιδιαιτητή Νικάκη. Ο Κόκκαλης σε συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ παίρνουν τα πρωταθλήματα με το Ολυμπιακό, εξασφαλίζοντας νίκες σε κρίσιμες στιγμές.

Έτσι λοιπόν το μπλοκ όντας μη έτοιμο όπως φάνηκε, στηρίζει το Μητρόπουλο στην πρώτη φάση όταν ο Φλωρίδης στις 7 Σεπτεμβρίου 2000 κατέθεσε μια τροπολογία στο νομοσχέδιο για το ευρώ. "Στόχος των διατάξεων, όπως έχει επανειλημμένως εξηγήσει ο κ. Φλωρίδης, είναι η απομάκρυνση των "κακοποιών" από το ποδόσφαιρο και η έναρξη διαδικασιών εξυγίανσης του όλου κυκλώματος, καθώς με τα τυχερά παίγνια, το "στοίχημα" και εκείνα που ακολουθούν, το οικονομικό αντικείμενο του αθλήματος πολλαπλασιάζεται" (Καθημερινή, 8-9-00). Με την τροπολογία αυτή ο Φλωρίδης "φωτογράφιζε" το Μητρόπουλο (σε από εδώ και κάτω όταν θα γράφουμε Μητρόπουλος θα εννοούμε τον Βίκτωρα). Αν περνούσε, τότε αυτός θα έχανε τη θέση του προέδρου στην ΕΠΑΕ γιατί εκκρεμούσε εναντίον του δίωξη για κατάχρηση. Τότε όλα τα κόμματα ξεσηκώθηκαν κατά αυτής της τροπολογίας και ο Φλωρίδης έμεινε μόνος του να την υποστηρίζει. Αυτή η διάταξη δεν πέρασε τότε. Πέρασε όμως αργότερα σαν ξεχωριστό σχέδιο νόμου και αφού τώρα την ψήφισαν όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα που την είχαν απορρίψει μόλις ένα μήνα πριν, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για την πτώση του Μητρόπουλου. Στο μεταξύ όμως ο Κόκκαλης έκανε ότι στήριζε το Μητρόπουλο για μια μεγάλη περίοδο μέχρι να τελειώσει σχεδόν το πρωτάθλημα. Ο Μητρόπουλος έβλεπε να έχει απέναντί του το μέ-

τωπο Φλωρίδη με τους τρεις παραπάνω (ΑΕΚ, ΠΑΟΚ, ΠΑΟ) και κυρίως με τον Φιλίππιδη του Παναθηναϊκού. Αυτή το μέτωπο ΠΑΟ-Φλωρίδη απόκοψε τον Παναθηναϊκό από τις μικρές ΠΑΕ που κανονικά θα έπρεπε να τις έχει συμμάχους- και που είχαν κύριο εκφραστή τους τον Μητρόπουλο. Ο Κόκκαλης αντίθετα που δεν χτύπησε ανοιχτά τον Μητρόπουλο, μπόρεσε σιγά-σιγά να τις βάλει στο δικό του μέτωπο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Το διάστημα φθινοπώρου και αρχές χειμώνα ήταν καθοριστικό για το πρωτάθλημα και ουσιαστικά έκρινε τον πρωταθλητή, δηλαδή τον Ολυμπιακό. Τότε ακολουθήθηκε η ίδια τακτική που ακολουθούσε πάντα το μπλοκ για να νικά ο Κόκκαλης. Σε ορισμένα καθοριστικά παιχνίδια η ελεγχόμενη από το Νικάκη διαιτησία "σπρώχνει" τον Ολυμπιακό για να κερδίσει και ταυτόχρονα "καταδικάζει" τόσο τον Παναθηναϊκό όσο και τους ΠΑΟΚ και ΑΕΚ σε ορισμένα παιχνίδια. Έτσι ο Ολυμπιακός παίρνει μια βαθμολογική διαφορά από τους άλλους διεκδικητές και με άλλο ηθικό συνεχίζει στο πρωτάθλημα. Αυτή η διαφορά είναι βασική για την ψυχολογία του Ολυμπιακού. Η ομάδα αυτή όντας μια ομάδα με ένα κοινό που διαπλάθεται σιγά-σιγά από τον Κόκκαλη πάνω στη βάση της αυτο-επιβεβαίωσης, δεν μπορεί να ανεχτεί να χάνει. Πρέπει πάντα να κερδίζει. Όταν χάνει τότε καταρρέει. Γιαυτό και όταν στις αρχές του πρωταθλήματος κινδύνευε σοβαρά να μείνει πίσω βαθμολογικά από κάποιες ήττες, έπαιξε τον καθοριστικό της ρόλο η διαιτησία και έσωσε από την πανωλεθρία που θα ακολουθούσε τον Κόκκαλη.

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΕ ΑΕΚ-ΠΑΟΚ

Όμως ταυτόχρονα όλο αυτό το διάστημα πληθαίνουν τα χτυπήματα τόσο στην διοίκηση της ΑΕΚ, όσο και ιδιαίτερα στη διοίκηση του ΠΑΟΚ. Η σειρά του Παναθηναϊκού θα έρθει αργότερα μιας και αυτός έχει πίσω του ένα ισχυρό βιομηχανικό κεφάλαιο με διεθνείς διασυνδέσεις. Όσον αφορά την ΑΕΚ, την αγωνιστική πτώση της, που σε ένα βαθμό προκλήθηκε από κακές διαιτησίες ιδιαίτερα στον αγώνα με τον Ολυμπιακό στη Φιλαδέλφεια, ο ρωσόφιλος τύπος την απέδωσε στην κακή διοίκηση της NETMED. Έτσι δημιουργήθηκε μια ομάδα στους οπαδούς της ΑΕΚ-και εδώ όπως και στους φιλάθλους του ΠΑΟΚ σίγουρα θα έβαλαν το χεράκι τους οι ειδικοί στις προβοκάτσιες άνθρωποι του καθεστώτος- η οποία συστηματικά αποδοκίμαζε τη διοίκηση της και τους Ολλανδούς μετόχους της με αποκορύφωμα μια συγκέντρω-

ση έξω από τα γραφεία του FILM-NET στις αρχές του καλοκαιριού.

Στον ΠΑΟΚ τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ χειρότερα. Ο ΠΑΟΚ και ιδιαίτερα ο Μπατατούδης που ήταν πρόεδρος του εδώ και χρόνια, κρατούσαν την πιο σκληρή στάση από όλες τις ομάδες απέναντι στον Ολυμπιακό. Είναι χαρακτηριστικό το συλλαλητήριο και οι συγκεντρώσεις με προκηρύξεις που έκαναν οι οπαδοί του ΠΑΟΚ ενάντια στον Κόκκαλη και τον Ολυμπιακό με αφορμή μια καταδικαστική διαιτησία για τον ΠΑΟΚ στο παιχνίδι του με τον Ολυμπιακό αρκετά χρόνια πριν. Είναι επίσης χαρακτηριστικές οι δηλώσεις και των δύο πλευρών τόσο πριν όσο και μετά το φετινό τελικό κυπέλλου ανάμεσα στις δύο ομάδες στον οποίο νίκησε ο ΠΑΟΚ. Τον Μπατατούδη το ρωσόδουλο μπλοκ τον αποδυνάμωνε ολόενα χτυπώντας τον οικονομικά, αρχής γενομένης από την εταιρεία του Νηματομπορική την οποία θα μετονόμαζε και θα τη χρησιμοποιούσε σαν τη μετοχική εταιρεία του ΠΑΟΚ. Λίγο μετά και ενώ το χρηματικό στήριχο συνέχιζε την ξέφρενη αυτιστική πορεία του η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς θέτει εκτός διαπραγμάτευσης τις μετοχές της Νηματομπορικής, και αργότερα περνάει από ανάκριση για υποτιθέμενες μετοχές-φούσκες και κινδυνεύει να μπει φυλακή, ενώ του επιβάλλονται εξοντωτικά πρόστιμα. Αφού λοιπόν σαμποτάρεται συστηματικά ο Μπατατούδης και αποδυναμώνεται οικονομικά, μερικές μέρες μετά τη νίκη του ΠΑΟΚ στον τελικό του κυπέλλου κόντρα στον Ολυμπιακό, και ενώ θα έπρεπε ο Μπατατούδης να δυνάμωνε στις συνειδήσεις των οπαδών του ΠΑΟΚ, διοργανώνεται συλλαλητήριο εναντίον του στη Θεσσαλονίκη!!!

Η ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Μετά από όλα αυτά τα παραπάνω το μόνο ουσιαστικό εμπόδιο για τους ρωσόδουλους στην πορεία τους προς την κυριαρχία στην ΕΠΑΕ ήταν ο Παναθηναϊκός. Το κλειδί για να εξουδετερωθεί, έστω και προσωρινά, αυτό το εμπόδιο ήταν η μεταγραφή του Κωνσταντίνου από τον Ηρακλή, που πρόεδρος του είναι ο Μυτιληναίος, στον Παναθηναϊκό. Πιστεύουμε ότι το αντίτιμο για την πραγματοποίηση αυτής της μεταγραφής ήταν να αποδεχτεί ο Παναθηναϊκός να υποστηρίξει την προεδρεία του Μυτιληναίου στην ΕΠΑΕ. Ο τύπος είχε φροντίσει όλο το χρόνο και ιδιαίτερα μετά το τέλος του πρωταθλήματος να ανάγει σε καθοριστικής σημασίας ζήτημα για το αγωνιστικό μέλλον του ΠΑΟ τη μεταγραφή του παίκτη σε αυτόν. Μια μεταγραφή που, παρόλη τη θέληση του ίδιου του Κωνσταντίνου από πέρυσι να μεταγραφεί στον Παναθηναϊκό, τη μπλόκαρε ο Μυτι-

ληναίος και μια μερίδα οπαδών του Ηρακλή, που προφανώς ο Μυτιληναίος υποκίνησε, και η οποία απειλούσε τον παίκτη με τηλεφωνήματα ή συγκεντρώσεις τρομοκράτησης έξω από το σπίτι του. Έτσι τώρα ο σύμμαχος του Κόκκαλη διεκδικούσε την προεδρία της ΕΠΑΕ υποστηριζόμενος από όλους.

Μετά την εξασφάλιση της υποστήριξης του Μυτιληναίου, άρχισαν τα όργανα για τον Παναθηναϊκό και τον Φιλίππιδη. Η πρώτη επίθεση ξεκίνησε με αφορμή το θέμα του γηπέδου του ΠΑΟ στο Γουδί. Είναι ένα ζήτημα που αποτελεί πάγιο αίτημα για την ομάδα αυτή. Πάντως σύμφωνα και με τα όσα ισχύουν γενικά στις ευρωπαϊκές χώρες κάθε ποδοσφαιρική ομάδα μιας πόλης έχει το γήπεδό της μέσα στην πόλη αυτή. Αμέσως τότε ξεσηκώνεται ένα μεγάλο κύμα αντίδρασης με σπουδαιότερο εκφραστή του το Λαλιώτη. Από κοντά βέβαια και οι γνωστές "κινήσεις πολιτών" του Συνασπισμού που "διαφυλάττουν το περιβάλλον". Τα χτυπήματα δεν πρόκειται να σταματήσουν μόνο στο ζήτημα του γηπέδου. Γιατί όπως είπαμε και στην αρχή πρόκειται για το χτύπημα του σύγχρονου, μη κρατικοδίαιτου, βιομηχανικού κεφαλαίου, ένα αντιπροσωπευτικό τμήμα του οποίου εκφράζει ο Παναθηναϊκός.

Έτσι στη γενική συνέλευση της ΕΠΑΕ στις 16 Ιούλη η γενική αντίληψη ήταν ότι ο Μυτιληναίος θα ήταν ο πρόεδρος της γενικής αποδοχής με αντιπροέδρους τον Κόκκαλη και τον Φιλίππιδη. Αλλά "Ο Θανάσης Κανελλόπουλος, παλαιότερα εκπρόσωπος του Παναθηναϊκού στην ΕΠΑΕ αλλά και εκτός του Δ.Σ. της ΠΑΕ ΠΑΟ, στη μετά (Γιώργο) Βαρδινογιάννη εποχή, απέμεινε μοναδικός υποψήφιος. Από τους είκοσι, τον ψήφισαν οι δεκαοκτώ. Ο Άγγελος Φιλίππιδης, όταν είδε ότι το παιχνίδι του γλιστράει από τα χέρια, αποσύρθηκε και τοποθέτησε εκπρόσωπο του τριφυλλιού στη Λίγκα, το γεωπόνο Παναγιώτη Τσιρικόλια. Ο οποίος αμέσως μετά, κι αυτό είναι ενδεικτικό της ήττας του Παναθηναϊκού, απέτυχε (όπως και ο εκπρόσωπος του ΟΦΗ Γιώργος Δραμουντάνης) να κερδίσει θέση στην Εκτελεστική Επιτροπή. Τις πήραν οι Λουκόπουλος (Παναχαϊκή, φιλο-κοκκαλικός), Κοντοβαζαϊνίτης (SKODA Ξάνθη), Σφακιανάκης (ΠΑΟΚ), Μάρης (Άγιος Νικόλαος), Σπανός (Χαλκηδόνα), Παπανικόλας (Ατρόμητος). Πρώτος αντιπρόεδρος, με 19-1 ψήφους, εξελέγη ο Σωκράτης Κόκκαλης. Και δεύτερος, μετά την απόσυρση Φιλίππιδη, ο Βαγγέλης Μυτιληναίος (επίσης με 19-1), (Ελευθεροτυπία, 17-7).

Ο κύριος όγκος της ΕΠΑΕ πέ-

ΤΟ ΑΚΕΛ ΞΕΚΙΝΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΗ

Τα πρόσφατα επεισόδια που έλαβαν χώρα στη βρετανική βάση του Ακρωτηρίου της Κύπρου έδειξαν ότι η άνοδος του ρωσόδουλου κόμματος ΑΚΕΛ με τη συνακόλουθη αναρρίχηση του ηγέτη του Χριστόφια στην προεδρία της Βουλής σηματοδοτούν μια περίοδο έντασης και ανωμαλίας για την ευρύτερη περιοχή.

Έχουμε γράψει επανειλημμένα ότι ένας από τους στόχους της ρωσικής διπλωματίας είναι η μετατροπή των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων σε ευρωτουρκικές. Το ίδιο συμβαίνει και με την Κύπρο. Στις άμεσες προτεραιότητες των Ρώσων βρίσκεται η ένταξή της στην ΕΕ που θα προκαλέσει βαθιά ευρωτουρκική ρήξη ενώ το Κυπριακό θα συνεχίσει να εκκρεμεί. Ο αρχηγός του ρωσικού κόμματος της Κύπρου, δήλωσε λοιπόν σχετικά “*ότι στρατηγική επιλογή της κυπριακής κυβέρνησης είναι η εξομάλυνση των σχέσεων Ελλάδας-Τουρκίας ώστε να διαφανεί η αρνητική στάση της Τουρκίας στην ΕΕ*” (Ελευθεροτυπία, 10-7). Αυτό το ρόλο έχει αναλάβει να εκπληρώσει ο Γ. Παπανδρέου με τον οποίο συναντήθηκε ο Χριστόφιας κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στη χώρα μας. Ο Χριστόφιας επίσης στα γρήγορα φρόντισε να αναδείξει τον “*ορθόδοξο χαρακτήρα*” της Κύπρου για να δυναμώσει τους δεσμούς με τη Ρωσία. Δήλωσε χωρίς περιστροφές: “*όχι μόνο δε θα κατεβάσω την Παναγία από το γραφείο μου, αλλά θα βάλω και δεύτερη. Αυτή την παραγγελία μου έκανε η μάνα μου που θρησκεύει ως το κόκκαλο*” (Ελευθεροτυπία, 9-6).

Η ρήξη Ευρώπης – Τουρκίας εντάσσεται μέσα στη στρατηγική της ευρωαμερικανικής όξυνσης. Ιδιαίτερα μετά την ανάληψη της προεδρίας των ΗΠΑ από τον Τζ. Μπους, οι Ρώσοι κρατούν την Ευρώπη σε ομηρία στρέφοντάς την κύρια εναντίον των ΗΠΑ. Για να είμαστε πιο ακριβείς, στρέφουν και τη γερμανική και λατινική Ευρώπη ενάντια στους “*αγγλοσάξονες*”. Έτσι όταν ήρθε η ώρα να συζητηθεί το θέμα του καθεστώτος των βρετανικών βάσεων της Κύπρου, δηλαδή το ζήτημα ένταξής τους ή όχι στην ΕΕ μετά την επερχόμενη είσοδο της Κύπρου σ’ αυτήν, σε συνάντηση Αγγλίας-ΕΕ με αυτό το θέμα, ο επικεφαλής της ευρωπαϊκής αντιπροσωπείας, Λέοπολντ Μάουρερ, δήλωσε “*ότι οι βρετανικές βάσεις μετά την ένταξη της Κύπρου θα αποτελούν το εξωτερικό σύνορο της Ευρωπαϊκής Ένωσης*” (στο ίδιο, 22-6). Μ’ αυτόν τον τρόπο οι βάσεις αντιμετωπίζονται σα να ήταν κατεχόμενο έδαφος ενώ η

Κύπρος θα μπορεί να ασκεί βέτο εκ μέρους της Ευρώπης στην αγγλική πολιτική. Ο κύπριος υπουργός εξωτερικών Ι. Κασουλίδης πρότεινε δύο λύσεις: είτε την προσχώρησή τους στην Ευρώπη είτε, το πιθανότερο, την κατοχύρωση των Κυπρίων που βρίσκονται στο έδαφός τους. Τι σημαίνει όμως αυτό;

Μια πρώτη γεύση πήραμε στις 4 Ιούλη, όταν συμμορίες ελληνοκυπριακών κνίτικων ταγμάτων εφόδου εισέβαλαν στις βρετανικές βάσεις (περιοχή Ακρωτηρίου) κι άρχισαν τους τραμπουκισμούς: “*Το πλήθος επιτέθηκε στο αστυνομικό τμήμα της βάσης και άρχισε να ρίχνει βροχή πέτρες και ξύλα και να πυρπολεί οχήματα(…) Νέες ταραχές ξέσπασαν καθώς ο κόσμος άρχισε να καταστρέφει εφόδια και υλικό και να πυρπολεί αυτοκίνητα*”. Το αποτέλεσμα ήταν ο τραυματισμός 50 ατόμων ενώ οι ζημιές ανέρχονται σε πάνω από 1 εκ. δολ. Η αφορμή, και σ’ ένα βαθμό και αιτία, των επεισοδίων ήταν η απόφαση των Άγγλων να εγκαταστήσουν τηλεπικοινωνιακή κεραία στο έδαφος των βάσεων, την οποία όμως οι κάτοικοι ύστερα από προπαγάνδα των κνιτών θεώρησαν βλαβερή για την υγεία τους. Μετά τα επεισόδια, με απόφαση του κυπριακού υπουργείου εξωτερικών και της βρετανικής αρμοστικής, οι εργασίες για την κατασκευή της κεραίας διακόπηκαν.

Η κυβέρνηση της χώρας ουσιαστικά κάλυψε τους τραμπουκούς, αφού ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Μ. Παπαπέτρου, είπε ότι “*η κυπριακή κυβέρνηση δεν πρόκειται να καταβάλει αποζημιώσεις, γιατί τα επεισόδια έγιναν στις βάσεις όπου την ευθύνη και τον έλεγχο έχουν οι Άγγλοι*” (6-7). Πίσω από τις ταραχές πάντως βρίσκεται το ρωσόδουλο κόμμα ΑΚΕΛ παρά την αξιοσημείωτη προσπάθεια που καταβάλει για να κρυφτεί. Ένας πρωταγωνιστής των επεισοδίων ήταν και ο Μ. Ματσάκης, βουλευτής του ΔΗΚΟ, του κόμματος που συνεργάζεται με το ΑΚΕΛ, ο οποίος συνελήφθη από τους Άγγλους, αφέθηκε όμως ελεύθερος ύστερα από την πίεση του πλήθους. Μ’ αυτόν τον τρόπο το ΑΚΕΛ πέρασε στο απυρόβλητο ρίχνοντας την ευθύνη στο ΔΗΚΟ, ενώ ο αρχηγός του επισκέφθηκε τη χώρα μας την επομένη για να απομακρύνει από πάνω του κάθε υπόνοια. Παράγοντας του ελληνικού ΥΠΠΕΞ έλεγε “*ότι η Αριστερά στην Κύπρο έχει ίσως το σημαντικότερο εκπρόσωπό της στην Ευρώπη*” (5-7), κάτι που δείχνει τη σημασία που έχει για τους Ρώσους αυτή η αλεπού. Αυτά τα επεισόδια μπόρεσαν να στηθούν μόνο επειδή ρωσόδουλοι

έχουν αποκτήσει σημαντικά ερείσματα στον κυπριακό κρατικό μηχανισμό. Ένα αγγλόφιλο κόμμα σαν το ΔΗΣΥ δύσκολα θα πρωτοστατούσε σε αντιαγγλικές εκδηλώσεις.

Η Ελλάδα βέβαια αμέσως υποστήριξε τα “*δίκαια του κυπριακού λαού*” στον πόλεμο της κεραίας. Έτσι ξεκίνησε μια διαμάχη μεταξύ των Άγγλων από τη μια μεριά και της ελληνικής και κυπριακής κυβέρνησης από την άλλη σχετικά με την επικινδυνότητα της κεραίας στα πλαίσια διαβουλεύσεων. Η τελευταία παρήγγειλε μια περιβαλλοντική μελέτη διορίζοντας για τη σύνταξή της δυο έλληνες εμπειρογνώμονες. Κατά τη διάρκεια αναμονής έκδοσης των αποτελεσμάτων της μελέτης, ο κύπριος υπουργός υγείας Φ. Σαββίδης είπε ότι “*οι πιθανές συνέπειες (...) είναι δεδομένες και δεν πρέπει να αμφισβητούνται από κανένα*” (!) Φυσικά, οι έλληνες “*εμπειρογνώμονες*” δικάωσαν τους φόβους της κυπριακής κυβέρνησης διαπιστώνοντας “*διάσπαση του ενιαίου χαρακτήρα του αγροτοποικικού συμπλέγματος κι επιπτώσεις στη βλάστηση και την ορνιθοπανίδα*”. Ακόμη, σημειώνουν για την περιοχή ότι δίνει την εικόνα τοπίου έντονα επηρεασμένου από τον άνθρωπο υπενθυμίζοντας την πρόταση να ενταχθεί στο ευρωπαϊκό δίκτυο προστατευόμενων περιοχών NATURA. Η Ελλάδα έτσι καλλιεργεί έντεχνα την αντίθεση Αγγλίας-ΕΕ. Οι επιστημονικές έρευνες βρετανών εμπειρογνώμονων αρνούνται τους ισχυρισμούς για περιβαλλοντικές επιπτώσεις καθώς “*η νέα κεραία (...) θα είναι χαμηλής συχνότητας και τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα που θα εκπέμψει θα είναι μέσα στα επιτρεπτά όρια διεθνώς*” (11-7). Γι’ αυτό άλλωστε και οι έλληνες εμπειρογνώμονες δε μιλάνε για κίνδυνο από τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα, με τον οποίο ξεσηκώσανε την κοινή γνώμη στην Κύπρο, αλλά για πανίδα και χλωρίδα!

Τελικά η κυπριακή κυβέρνηση απαίτησε από τους βρετανούς να δώσουν στοιχεία για την ύπαρξη ή όχι εξοπλισμού για ηλεκτρονικό πόλεμο.

Το ρωσόδουλο κόμμα, σε ενότητα με τους σοβινιστές, καλλιεργεί το μίσος για την Αγγλία τη στιγμή που η μεσαία αυτή δύναμη δεν έχει κανένα λόγο να επιδιώκει την ένταξη στην ευρύτερη περιοχή. Οι αληθινοί δημοκράτες θα έπρεπε να αντισταθούν τόσο στον ελληνικό όσο και στον τουρκικό σοβινισμό αλλά κυρίως στον πραγματικό υποκινητή τους που είναι ο ρωσικός σοσιαλμπεριαλισμός, θα πρέπει δηλαδή να συγκρουστούν κύρια με το πρακτορείο του στο νησί, το βρώμικο ΑΚΕΛ.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ: ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Η ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ-ΣΗΜΙΤΗ

Οι τελευταίες εξελίξεις στην εκκλησία φανερώνουν, ακόμα και στους πιο δύσπιστους, την αγαστή συνεργασία της κυβέρνησης Σημίτη με τον αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Επιβεβαιώνεται γι’ άλλη μια φορά η εκτίμηση που είχαμε διατυπώσει ότι το ζήτημα των ταυτοτήτων δεν είναι τίποτα άλλο από μια προβοκάτσια των Σημίτη-Χριστόδουλου που είχε σκοπό την υποταγή της ελληνικής εκκλησίας στη Μόσχα και τη σύγκρουσή της με το Φανάρι.

Στα τέλη Ιούνη, την ώρα που ο Σημίτης εκβίαζε την εκτελεστική επιτροπή του ΠΑΣΟΚ να αποδεχτεί την επίσκεψη του συνεδρίου, ο Χριστόδουλος αποφάσιζε την αναβολή επ’ αόριστον της ανακοίνωσης των αποτελεσμάτων του δημοψηφίσματος σχετικά με τις ενέργειες της εκκλησίας γύρω από το θέμα των ταυτοτήτων. Ο αρχιεπίσκοπος, παρά τη δηλωμένη ύπαρξη 3 εκατομμυρίων υπογραφών πριν τη λήξη της προθεσμίας και αντί να εκμεταλλευτεί την κυβερνητική αναμπουμπούλα, “*απευθυνόμενος στους ιεράρχες είπε ότι αν ανακοινωθεί τώρα ο αριθμός των υπογραφών που έχει συγκεντρώσει η Εκκλησία, ελλοχεύει ο κίνδυνος η κυβέρνηση να υποστηρίξει ότι η Σύνοδος στηρίζει τη Νέα Δημοκρατία και παρεμβαίνει για άλλη μια φορά στο πολιτικό σκηνικό*” (Ελευθεροτυπία, 26-6). Τώρα όμως, οι περισσότερες αντιστάσεις είχαν υ-

περникηθεί αφού “*με τον αρχιεπίσκοπο διαφώνησε μόνο ο μητροπολίτης Καβάλας Προκόπιος*”. Σύμφωνα με πληροφορίες ο Χριστόδουλος είχε τις προηγούμενες μέρες επαφές με κυβερνητικά και ΠΑΣΟΚικά στελέχη (στο ίδιο) ενώ στα μέσα του μήνα είχε προβεί στη δημιουργία ταυτοτήτων ειδικά για παπάδες συναντώντας την αντίδραση μόνο του Δημήτριου Γουμένισσας, Αξιούπολης και Πολυκάστρου.

Δυο μέρες αργότερα το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφασίζει την απαγόρευση κάθε αναγραφής, υποχρεωτικής ή προαιρετικής, του θρησκευόμενου στις ταυτότητες. Έτσι λοιπόν η δήλωση του αρχιεπισκόπου προηγείται χρονικά της απόφασης του ΣτΕ δίνοντάς του την πολιτική κάλυψη για τη συγκεκριμένη απόφαση. Ωστόσο, αντιδράσεις υπήρχαν ακόμα. Γι’ αυτό σχηματίστηκε ένα 7μελές “*νομικό συμβούλιο της εκκλησίας*”

που θα απορροφήσει τις αντιδράσεις με άμεση επιδίωξη τη διερεύνηση της πιθανότητας προσφυγής στον Άρειο Πάγο ή στο Ευρωδικαστήριο. Παρόλα αυτά “*η Σύνοδος εμμένει στη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για το θέμα της αναγραφής του θρησκευόμενου. Αναφέρει το κείμενο: “Καθόσον αφορά τους ιθύνοντες που κινούν τα νήματα της όλης υποθέσεως καλούνται ευθέως ή να κάνουν δημοψήφισμα εφαρμόζοντας τις διατάξεις του Συντάγματος, σεβόμενοι τον άρθρον περί λαϊκής κυριαρχίας ή να φέρουν νέον νόμον εις την Βουλήν των Ελλήνων*” (29-6).

Στο μεταξύ εκδιώκεται ο πατριαρχικός επίσκοπος Κερνίτσης Λεόντιος από το Χριστόδουλο για συνάντηση που είχε με το Βαρθολομαίο ενώ μόλις τώρα οι Ρώσοι δρύνουν τους καρπούς της προβοκάτσιας τους: στις 29 Ιούνη ξεκίνησαν στην Πάτμο οι εργασίες της Διεθνούς Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας με τη συμμετοχή βουλευτών των χωρών του “*ορθόδοξου τόξου*”. Την προηγούμενη, “*ο γενικός γραμματέας της Συνέλευσης και βουλευτής Στέλιος Παπαθεμελής μαζί με τον Ρώσο βουλευτή και στέλεχος του Κομμουνιστικού κόμματος*

Ρωσίας Βίκτορ Ζορκαλτσέβ, μίλησαν για τα θέματα που θα απασχολήσουν τους βουλευτές (...) Ένα από αυτά είναι “*Η συμβολή της ορθόδοξης αντίληψης στη διευρυμένη Ευρωπαϊκή Ένωση*” (...) Ο Ρώσος βουλευτής Βίκτορ Ζορκαλτσέβ υποστήριξε τη συνοχή της “*ορθόδοξης*” και “*χριστιανικής*” Ευρώπης. Όπως είπε χαρακτηριστικά το μέλος του Κομμουνιστικού κόμματος Ρωσίας “*χωρίς την Ορθοδοξία η Ευρώπη δεν θα είναι ένας ενιαίος οργανισμός, ενώ υποστήριξε ότι “ο μη τεκμηριωμένος αντιθεϊσμός είναι μια διαδικασία που προξένησε μεγάλη ζημιά σε ολόκληρο τον κόσμο*” (στο ίδιο, 29-6).

Έτσι ένας ακραϊκής σοβινιστής σαν τον Παπαθεμελή, μετά από τις έντονες πιέσεις που είχε δεχθεί σε προηγούμενη περίοδο από το ελληνικό κράτος για να δεχθεί τη ρώσικη ηγεμονία στη Διακοινοβουλευτική Συνέλευση, βρέθηκε να συζητάει με ψευδοκομμουνιστικά στελέχη της Ρωσίας για το μέλλον του “*ορθόδοξου τόξου*”, στην ουσία με αυτούς που καταπολεμούσε τόσα χρόνια ως υπουργός στα πλαίσια της αντιτρομοκρατικής πολιτικής του.

Ο ΣΗΜΙΤΗΣ ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΠΛΑΣΙΕ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η συνάντηση με τον Πούτιν

Η συνάντηση του έλληνα πρωθυπουργού Σημίτη με το ρώσο πρόεδρο στο Κρεμλίνο, την Τρίτη 17 Ιούλη, την επομένη της υπογραφής του ρωσοκινεζικού συμφώνου φιλίας και συνεργασίας, και οι συνακόλουθες δηλώσεις των δύο αρχηγών συνέκλιναν σε μια βασική διαπίστωση: Η Ελλάδα ανήκει στην Ανατολή και ενεργεί ως πιστό τσιράκι της Ρωσίας.

Η συνάντηση του Κ. Σημίτη με το Β. Πούτιν, έγινε στην αίθουσα υποδοχής του Κρεμλίνου, πράγμα εξαιρετικά σπάνιο για καλεσμένους της ρωσικής ηγεσίας και κράτησε περίπου μια ώρα. Κατά τη διάρκειά της, οι δυο πολιτικοί, συνοδευόμενοι από τους υπουργούς εξωτερικών Ιβανόφ-Παπανδρέου, διαπίστωσαν την ταύτιση απόψεων μεταξύ των δύο κρατών και συμφώνησαν για περαιτέρω συνεργασία.

Ο Σημίτης δεσμεύτηκε να επιχειρήσει "διαμεσολαβητικό ρόλο για τη βελτίωση των σχέσεων της Ρωσίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση (...) υποσχόμενος μάλιστα ότι η χώρα μας θα προωθήσει τα κοινά θέματα ευρωπαϊκού και ρωσικού ενδιαφέροντος στα κοινοτικά όργανα κατά τη διάρκεια της ελληνικής προεδρίας το πρώτο εξάμηνο του 2003" (Καθημερινή, 18-7). Ποτέ στο παρελθόν, καμιά κυβέρνηση αυτής της χώρας δεν υπήρξε τόσο απροκάλυπτη: "θα προωθήσουμε" είπε ο Σημίτης, "τα ρωσικά συμφέροντα στην Ευρώπη". Δηλαδή, μέσω της ελληνικής κυβέρνησης η Ρωσία θα διευρύνει το ευρω-αμερικάνικο ρήγμα και θα ενισχύσει τον κλοιό της γύρω από την Ευρώπη. Ο Σημίτης συμφώνησε με το ρώσικο σχέδιο για δημιουργία μιας Ευρώπης από τα Ουράλια μέχρι τον Ατλαντικό, και ο Πούτιν επικρότησε λέγοντας πως "ο χάρτης της σημερινής Ευρώπης δεν μπορεί να σταματά

στα σύνορα της Ρωσίας και δεν είναι τυχαίο ότι ο κ. Σημίτης υπερθεμάτισε, λέγοντας πως "η ενδυνάμωση της Κοινότητας προϋποθέτει την καλύτερη συνεννόηση με τη Ρωσία". Και ο ρώσος πρόεδρος συμπλήρωσε: "Χαίρομαι που η Ελλάδα βλέπει την Ευρώπη ως ενιαίο χώρο ο οποίος περιλαμβάνει και τη Ρωσία" (Βήμα, 18-7). Συζητήθηκαν εκτός των άλλων οι εξελίξεις στα Βαλκάνια, το κυπριακό και οι ελληνοτουρκικές σχέσεις. Ο έλληνας πρωθυπουργός "θεωρεί ότι η Ρωσία σε συνεργασία με την ΕΕ πρέπει να συμβάλει σε όλα τα θέματα που αφορούν την Ευρώπη και ότι η παρουσία της ειδικότερα στα Βαλκάνια είναι απαραίτητη". Σχετικά με τις εξελίξεις στη Δημ. της Μακεδονίας, ο Σημίτης μετέφερε στα ΜΜΕ την επιθυμία των Ρώσων για ενεργή συμμετοχή όταν κριθεί απαραίτητο. Διαπιστώθηκε θετικό κλίμα για βελτίωση των εμπορικών σχέσεων (ήδη οι εμπορικές

ανταλλαγές σημείωσαν άνοδο 40% πέρυσι). Συμφωνήθηκε τέλος να επιταχυνθεί η κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, ενώ ο Πούτιν δήλωσε ότι θα ζητήσει την επίτευξη των εργασιών.

Καμιά ελληνική πολιτική και ακόμη χειρότερα εξ όσον γνωρίζουμε, καμιά ευρωπαϊκή πολιτική δύναμη δε διαμαρτυρήθηκε για αυτές τις ανοιχτές δηλώσεις υποτέλειας στη νεοτσαρική ιμπεριαλιστική υπερδύναμη. Πριν λίγα χρόνια, η Βουλή είχε γίνει άνω-κάτω μόνο με μια φιλοαμερικανική φρασούλα που είχε προκατόρικα ξεστομίσει ο ίδιος πρωθυπουργός για την ανάμιξη των Αμερικάνων στο επεισόδιο των Ιμίων και ήταν τρεις λέξεις όλες κι όλες: "Ευχαριστώ τους Αμερικάνους". Ο προκατόρας Σημίτης ξέρεει όμως τώρα να εξυμνεί τη Ρωσία και να λειτουργεί σαν πλασιέ των συμφερόντων της στην Ευρώπη γιατί πριν από αυτόν ο Σιράκ και ο Μπους έχουν εκφράσει την αγάπη τους και την εκτίμησή τους στον Πούτιν και τη Ρωσία. Ο μικρού βεληνεκούς πράκτορας Σημίτης δεν μιλάει ποτέ αν πρόκειται να τον μυριστεί η Δύση. Πάντα κοιτάει το γενικό κλίμα. Πάντα φροντίζει να μην προεξέχει. Αυτό το έμαθε καλά από τον δάσκαλο όλων των πρακτόρων της Μόσχας στην Ελλάδα, τον Α. Παπανδρέου.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

συνέχεια από τη σελ. 2

τον έλεγχο και όλα τα χαρτιά τους ήταν εντάξει τους φόρεσαν χειροπέδες "και μας είπαν να μπορούμε μέσα στο φορτηγάκι-μου υπέδειξαν και τη θέση όπου θα κάτσω "για να μη φαίνομαι", όπως χαρακτηριστικά μου είπαν- πήρε κάποιος από αυτούς το μηχανάκι μου και μας πήγαν στο αστυνομικό τμήμα Αμπελοκήπων για εξακρίβωση, λέει". Εκεί τους έβγαλαν τις χειροπέδες τους πήραν ξανά τα στοιχεία απ' τις ταυτότητες και τους έβαλαν σ' ένα κελί γύρω στις 12 τα μεσάνυχτα μαζί με άλλους 3 Αλβανούς. Μετά από δυο ώρες τους άφησαν κι όταν ο φίλος του ρώτησε τι συμβαίνει στα αγγλικά ένας από τους αστυνομικούς του είπε: "μάθε πρώτα ελληνικά και μετά ρωτάς"! (γράμμα στην Αυγή, 4/5).

Στις 23 Μάη δημοσιεύεται στην *Ελευθεροτυπία* επιστολή της δικηγόρου Γιάννα Κούρτουβικ όπου υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας ξεγυμνώματος και γράφει: "Στις 9-5-01 κατά τις 11 τη νύχτα διασχίζοντας την πλατεία Ομονοίας, έγινα μάρτυρας του εξής θεάματος: Τρεις αστυνομικοί μοτοσικλετιστές απ' αυτούς που εισβάλλουν κάθε βράδυ στην πλατεία και εκδιώχνουν νεαρούς χρήστες υποβάλλοντας τους σε διάφορους εξευτελισμούς, είχαν απομονώσει ένα νεαρό, τον είχαν ξεγυμνώσει από τη μέση και κάτω εντελώς και τον υπέβαλαν σε σωματική έρευνα, μπροστά στο καφενείο "NEON". Ο κόσμος διερχόταν, κοιτάζοντας έκπληκτος και παρατηρώντας τις ανατομικές λεπτομέρειες του άτυχου νεαρού, που αφού υποχρεώ-

θηκε να τινάξει τα παπούτσια και τις κάλτσες, αφέθηκε να ξαναβάλει εσώρουχο και παντελόνι και να φύγει..."

Στις 8 Μάη στις 5 το απόγευμα πεζή περιπολία αστυνομικών σταματά υπάλληλους του Δημοσιογραφικού Οργανισμού Λαμπράκη που επέβαιναν σε μοτοποδήλατο στο κέντρο της Αθήνας.

Χωρίς να αρνηθούν τον έλεγχο επέδειξαν τις ταυτότητες τους, αλλά ο επικεφαλής αστυνομικός ζήτησε επίμονα από τον ένα να κατεβάσει το παντελόνι και το εσώρουχο του για να τον ψάξουν. Η απάντηση στη δικαιολογημένη διαμαρτυρία του ήταν ο ξυλοδαρμός του και με τη βία αναγκάστηκε να το πράξει μπροστα στα μάτια του συγκεντρωμένου κόσμου. Μετά τους πέρασαν χειροπέδες και τους οδήγησαν πεζή στο Δ' αστυνομικό τμήμα Ομόνοιας. Με τη βοήθεια συγκαταρούμενου τους κατάφεραν να ειδοποιήσουν το συγκρότημα Λαμπράκη. Το αποκορύφωμα ήταν ότι ο τραμπούκος αστυνομικός τους εκβίασε να μη μιλήσουν γιατί αλλιώς θα τους έβαζε ναρκωτικά στις τσέπες και θα καταδικάζονταν. Χρειάστηκε να παρέμβει η νομική υπηρεσία του ΔΟΛ για να ελευθερωθούν. Όπως καταγγέλει η Ένωση Προσωπικού Ημερησίων Εφημερίδων Αθήνας (ΕΠΗΕΑ) όταν επικοινωνήσε με τον αξιωματικό υπηρεσίας Δερβένη, αυτός δήλωσε άγνοια για το περιστατικό. Αφού το περιστατικό πήρε έκταση και δημοσιότητα όταν ο διοικητής του τμήματος Ομόνοιας κάλεσε τους αστυνομικούς να τον ενημερώσουν διαστρέβλωσαν τα γεγονότα και είπαν πως τα αδέρφια τσακόνονταν μεταξύ τους, πως οι ίδιοι κάλεσαν

την Αστυνομία και ότι το μέρος που βρίσκονταν ήταν σημείο διακίνησης ναρκωτικών αφήνοντας να εννοηθεί πως τα θύματα ήταν χρήστες. Μετά από όλα αυτά διατάχτηκε ΕΔΕ και έκανε μόνο όταν έκανε ερώτηση στη Βουλή ο βουλευτής του ψευτοΚΚΕ Σκυλλάκος οι τραμπούκοι μπήκαν σε διαθεσιμότητα.

Ακολούθησαν κι άλλα παρόμοια περιστατικά με πιο πρόσφατο τον άγριο ξυλοδαρμό του Ηλία Χατζηδιάκου στη Ρόδο. Κι αυτά είναι λίγα από εκείνα που γίνονται διαρκώς γνωστά. **Υπάρχει πια ναζισμός στην Αστυνομία που διαμορφώθηκε συνειδητά και προωθείται. Δεν είναι απλά θύλακες του παλιού φασισμού και της στρατιωτικής χούντας που εκδηλώνονται σήμερα αλλά η δημιουργία ενός κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού κάτω από την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία του σοσιαλφασισμού και των ρωσόδουλων που ενσωματώνει όλους τους παλιούς και βασανιστές και φασίστες.**

Αυτή τη σύμφυση πέτυχε ο Χρυσόχοιδης που είναι ο χαρακτηριστικός άνθρωπος του νέου φασισμού, υποστηρικτής του ανανεωμένου ΠΑΣΟΚ, δηλ. του εισοδησίου των μεταμορφωμένων κινιτών και αρχηγός των νέων ναζιστικών αστυνομικών σωμάτων που μάλιστα θεωρεί "παιδιά" του. Είναι η νέα εποχή που έρχεται. Ο σοσιαλφασισμός δεν θα εμφανιστεί ποτέ με τανκς αλλά με μάξες, ωστόσο έχει προετοιμάσει τα εργαλεία της δικτατορίας του με τα οποία αφαιρεί σταδιακά και σιωπηρά τα δημοκρατικά δικαιώματα μέχρι να γίνει συνήθεια η βαρβαρότητα.

Μήπως είναι τυχαίο ότι πρόσφατα ανακαλύφθηκε ότι ένας τραμπούκος ναζιστής της Χρυσής Αυγής είναι αστυνομικός και υπηρετούσε στο τμήμα της Ομόνοιας. Να τι γράφει η *Ελευθεροτυπία*:

"Πριν από ένα χρόνο πρωταγωνίστησε σε τέσσερις απρόκλητες επιθέσεις (από 16/6 έως 30/6/2000) κατά μελών του ΣΕΚ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα) και άλλων αντιφασιστών, στην περιοχή της Ομόνοιας και της Κυψέλης Μαζί με άλλους νεοναζί της "Χρυσής Αυγής" είχε βγει παγανιά με το στιλέτο του, τρομοκρατώντας όσους, τότε, προπαγάνδιζαν μια αντιφασιστική συγκέντρωση. Για κακή του τύχη φωτογραφήθηκε -όπως και οι άλλοι τραμπούκοι της παρέας του- και η φωτογραφία του δημοσιεύτηκε στην "Ε" (3/7/2000). Στη συνέχεια μηνύθηκε από τα θύματά του. Η υπόθεση πέρασε από διάφορα αστυνομικά, ανακριτικά και εισαγγελικά γραφεία, που όμως δεν... μπόρεσαν να τον εντοπίσουν -αν και σε δύο περιπτώσεις (τον περασμένο Οκτώβριο και το φετινό Γενάρη), βρέθηκε στα δικαστήρια της Ευελπίδων στο πλευρό δικαζόμενων για άλλες βιαιοπραγίες ομοϊδεατών του. Χθες μάθαμε ότι ο συγκεκριμένος θρασυάτατος Χρυσάυγης, επιτέλους ανακαλύφθηκε. Είναι ο αστυφύλακας Γιάννης Ανδρασκέλας του (γνωστού) 4ου Αστυνομικού Τμήματος (Ομόνοιας), ο οποίος σήμερα έχει... αποσυρθεί στο τμήμα του Αλίμου, περιμένοντας τη διεξαγωγή Διοικητικής Εξέτασης και το ποινικό δικαστήριο. Εύγε!" (Ιός, 15/6/2001).

Και που είναι σήμερα οι "συνήθεις διαμαρτυρόμενοι" που έκαναν εκστρατείες ενάντια στην αστυ-

νομία και ζητούσαν διάλυση των ΜΑΤ όταν η αστυνομία είχε στην ηγεσία της αστούς δημοκράτες σαν τον Γ. Ρωμαίο ή έστω αυτοδυναμικούς πασόκους; Σήμερα το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ, ο τροτσκισμός, τα μ-λ και ο εξαρχαιώτικος αναρχισμός σωπαίνουν ή αρκούνται σε κάποιες ανακρινόμενες ή χαμηλών τόνων διαμαρτυρίες. Τώρα που η αστυνομία είναι πραγματικά φασιστική όλο αυτό το συνοθύλευμα έχει εξαφανιστεί. Αφού βέβαια φρόντισε πρώτα καίγοντας, σπάζοντας, σπρώχνοντας και επιτιθέμενο σε υπουργεία και δημόσιους χώρους, να δημιουργήσει το έδαφος στο λαό για "τάξη και ασφάλεια" πάνω στο οποίο πάτησε ο Χρυσόχοιδης.

Αυτή είναι η αγαπημένη μέθοδος των ρωσόδουλων: **προβοκάτσια και φασισμός πάνω στην καταστολή που οι ίδιοι δημιουργήσαν.** Αυτοί γνωρίζουν τώρα να εξασκούνται επιτιθέμενοι χωρίς λόγο στις αστυνομίες των αστικών δημοκρατικών κρατών με φόντο την παγκοσμιοποίηση.

Όμως κάτω στην κοινωνία το μίσος και η οργή βράζει, ιδιαίτερα στη νεολαία. Πράγμα που αποδείχτηκε στις διαμαρτυρίες και τις καταγγελίες των φίλων των δυο νεολαίων που σκότωσε ο αστυνομικός Λιρώνης με το περιπολικό στη Βουλιαγμένης. Αυτοί οι νεολαίοι ήταν τόσο θυμωμένοι γιατί έχουν νιώσει στο πετσί τους το ναζισμό που γεννιέται. Τους έχουν βρῖσει, τους έχουν κάνει "εξακρίβωση στοιχείων", τους έχουν ξεβρακώσει και στο τέλος τους σκοτώνουν κιόλας. Αυτή η οργή εκφράστηκε στην προσαγωγή του δολοφόνου στα δικαστήρια, οργή που όσο πάει θα γίνεται μεγαλύτερη. Απέναντι στο σοσιαλφασισμό πρέπει να αντιτάξουμε την ανοιχτή καταγγελία στο λαό των ναζιστικών σωμάτων του Χρυσόχοιδη και την οργανωμένη αντίσταση με κάθε νόμιμο μέσο.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΥΜΠΕΡΗ

ή πως ξεπαστρεύουν τμήματα του ιδιωτικού κεφαλαίου

Η υποθεση του γιατρού Π. Λυμπέρη αποκάλυψε τον τερατώδη χαρακτήρα του καθεστώτος στο θέμα των ναρκωτικών. Ο Π. Λυμπέρης είχε στην ιδιοκτησία του την ψυχιατρική κλινική "Κασταλία" όπου εφάρμοζε πρόγραμμα αποτοξίνωσης τοξικομανών χωρίς όμως να έχει πάρει τη σχετική άδεια από τον κρατικό ΟΚΑΝΑ. Γι' αυτό το έγκλημα αντιμετωπίζει τώρα ποινική δίωξη για κακούργημα με πιθανότητα ισόβιας κάθειρξης!

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* ότι η νέα πρόταση νόμου που έδωσαν στη δημοσιότητα βουλευτές του ΣΥΝ, του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ για τη νομιμοποίηση των ναρκωτικών κάτω από την πολιτική καθοδήγηση του ΣΥΝ, θα είχε σαν αποτέλεσμα την εξάρτηση των τοξικομανών από τους κρατικούς μηχανισμούς που θα υποκαθιστούσαν τον έμπορο, και ότι αυτό θα δημιουργούσε έναν επικίνδυνο εξασθλωμένο στρατό ανθρώπων υποταγμένο σε μια διεφθαρμένη κρατική εξουσία. Η περίπτωση Π. Λυμπέρη έρχεται να ενισχύσει αυτό το συμπέρασμα. Φαίνεται ότι το καθεστώς θέλει να ελέγξει όλο το φάσμα της υπόθεσης ναρκωτικά, χρήση, εξάρτηση, αποτοξίνωση και απεξάρτηση. Γι' αυτό το λόγο επιτέθηκε με τέτοια λύσσα σ' έναν ιδιώτη που εφαρμόζει πρόγραμμα αποτοξίνωσης στην κλινική του. Και οπωσδήποτε δεν ήταν μόνο υπόθεση των ΜΜΕ. Γιατί δεν υπήρξε καμία αντίδραση για το χειρισμό αυτής της υπόθεσης από τα ΜΜΕ από κανένα κρατικό αρμόδιο φορέα, ούτε από κανέναν αντιπολιτευόμενο υπέρμαχο της νομιμοποίησης των ναρκωτικών.

Η υποθεση Π. Λυμπέρη είχε τρεις πτυχές. Η μία ήταν το ότι ο ίδιος ήταν εξαρτημένος χρήστης που λόγω της εξάρτησης του είχε αποτραβηχτεί και από την άσκηση του επαγγέλματός του και από τη διοίκηση της κλινικής. Η δεύτερη ήταν ότι η σύλληψη του Π. Λυμπέρη έγινε στο σκάφος του στη Μύκονο το οποίο είχε λίγο πριν μεταφέρει στο νησί γνωστούς καλλιτέχνες και συγκεκριμένα τους Χριστοδουλόπουλο, Ρουβά, Λαζόπουλο, Ψινάκη, καθώς και φωτομοντέλα. Και η τρίτη και πιο σημαντική είναι αυτή που αφορά την επίθεση του κράτους στα ιδιωτικά προγράμματα απεξάρτησης.

Από τις πληροφορίες που ήρθαν στο φως για το θέμα, αποκαλύφθηκε πως όλοι γνώριζαν ότι ο γιατρός Π. Λυμπέρης ήταν τοξικομανής, και μάλιστα είχε δύο φορές επιχειρήσει να ενταχθεί σε προγράμματα απεξάρτησης στο εξωτερικό χωρίς επιτυχία. Ιδιοκτήτης της κλινικής "Κασταλία" από το 1967 που άρχισε να λειτουργεί ήταν ο πατέρας του. Ο Π. Λυμπέρης εργάστηκε σ' αυτήν και μετά το θάνατο του πατέρα του πριν από δέκα χρόνια έγινε ιδιοκτήτης της. Λόγω της εξάρτησης του μεταβίβασε τη διοίκηση της κλινικής σε ομάδα ορκωτών λογιστών και την επιστημονική εποπτεία σε συνεργάτες του. Ο ίδιος προσπαθούσε να αντιμετωπίσει τη δική του τραγική κατάσταση και γνωρίζοντας τις συνέπειες

της εξάρτησης οργάνωσε μέσα στην κλινική πρόγραμμα για την αντιμετώπιση του στερητικού συνδρόμου τις πρώτες μέρες της απεξάρτησης. Όπως είπε ο δικηγόρος του Π. Λυμπέρη και επιβεβαίωσαν οι υπάλληλοι της κλινικής: **"Στην κλινική δεν γίνονταν απεξάρτηση αλλά αποτοξίνωση. Αντιμετώπιζαν τα αρχικά συμπτώματα του στερητικού συνδρόμου, τους πρώτους σωματικούς πόνους, μια διαδικασία που κρατούσε 15 - 17 μέρες ενώ η απεξάρτηση χρειάζεται τουλάχιστον δύο χρόνια. Δεν πρόκειται για διάθεση ναρκωτικών χαπιών, αλλά παυσίπονων για ν' αντιμετωπιστούν τα πρώτα άλγη του στερητικού συνδρόμου"** (Ελευθεροτυπία - 07/07/2001). Ο ίδιος ο Π. Λυμπέρης από τις φυλακές της Χίου παραδέχτηκε ότι στην κλινική του γινόταν νοσηλεία ναρκομανών με προγράμματα 10 ημερών για την αντιμετώπιση του στερητικού συνδρόμου. Είπε μάλιστα ότι 10 ασθενείς κάθε μήνα έκαναν αυτή τη θεραπεία, τα έξοδα της οποίας πολλές φορές κατέβαλλε το ΙΚΑ και ότι οι αρμόδιοι της νομαρχίας είχαν υποδείξει να συνταγογραφούνται τα φάρμακα ως παυσίπονα σαν όρο για τη θεώρηση των συνταγών. Από το 1985 είχε αναφέρει και ήταν γνωστό ποια μέθοδο απεξάρτησης χρησιμοποιούσε χωρίς κανένας να τον "κυνηγήσει" (Κ. Ελευθεροτυπία - 01/07/2001).

Η ανάγκη της ύπαρξης τέτοιων προγραμμάτων φαίνεται καλύτερα από τις στατιστικές για την επάρκεια των ιδρυμάτων απεξάρτησης στη χώρα: Σήμερα υπάρχουν μόνο 26-27 μονάδες απεξάρτησης, που υπάγονται στον ΟΚΑΝΑ και το ΚΕΘΕΑ και εξυπηρετούν περίπου 2.500 άτομα. Στις λίστες αναμονής για τέτοια είδους προγράμματα περιμένουν περίπου 1.500 άτομα. Αυτό σημαίνει ότι από τη στιγμή που παίρνει κάποιος την απόφαση για απεξάρτηση μέχρι να ενταχθεί στο πρόγραμμα μπορεί εν τω μεταξύ να έχει πεθάνει. Σε όλο το διάστημα που μεσολαβεί είναι αναγκασμένος να συνεχίζει τη χρήση. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι τέτοιο ειδικό πρόγραμμα που να αφορά την αποτοξίνωση (και όχι την απεξάρτηση) δεν υπάρχει στους δημόσιους οργανισμούς απεξάρτησης. Έτσι η απεξάρτηση γίνεται χίλιες φορές πιο δύσκολη, και για κάποιους αδύνατη λόγω αυτής της έλλειψης.

Στους εξονυχιστικούς ελέγχους της ΣΔΟΕ στην κλινική δεν βρέθηκε ίχνος ναρκωτικής ουσίας, παρά μόνο χάπια που χρησιμοποιούνται για την αντιμετώπιση του στερητικού συνδρόμου. Οι ενέργειες αυτές ήταν γνωστές και γίνονταν υπό την άτυπη έγκριση του

κράτους και αυτό ακριβώς επειδή το κράτος δεν διαθέτει μονάδες αποτοξίνωσης. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε ένα ολόκληρο διοικητικό μηχανισμό τόσο στο ΙΚΑ όσο και στη Νομαρχία συνεργάζονταν με την κλινική σ' αυτό το θέμα βρίσκοντας τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς που θα επέτρεπε στο πρόγραμμα αποτοξίνωσης να γίνεται νομότυπα.

Αυτή τη δουλειά έκανε ο Π. Λυμπέρης, και το ίδιο γίνεται και από άλλες ιδιωτικές κλινικές. Γι' αυτό το λόγο ειδικές επιτροπές του υπουργείου Υγείας ξεκίνησαν αιφνιδιαστικούς ελέγχους σε όλες τις ψυχιατρικές κλινικές της χώρας, ώστε να τιμωρηθούν από το κράτος όλοι οι ιδιώτες που τολμούν να βοηθήσουν τους νέους ανθρώπους να βγουν από τον εφιάλτη, με τον ίδιο τρόπο που θα τιμωρηθεί και ο Π. Λυμπέρης και οι συνεργάτες του οι οποίοι αντιμετωπίστηκαν σαν οι μεγαλύτεροι ναρκέμποροι των τελευταίων χρόνων.

Στην αρχή η εισαγγελέας Σύρου απέδωσε στον Π. Λυμπέρη κατηγορία μόνο για κατοχή και χρήση. Στη συνέχεια όμως ανέλαβε την υπόθεση ο γνωστός μας από την υπόθεση του "Εξπρές Σάμινα" Ντογιάκος, ο οποίος αναλαμβάνει να καθαρίζει όλες τις υποθέσεις για το σοσιαλφασισμό. Αυτός διέταξε τον ΣΔΟΕ να κάνει τους ελέγχους στην κλινική και στη συνέχεια απέδωσε κατηγορίες στον Π. Λυμπέρη σε βαθμό κακούργημα με το ενδεχόμενο επιβολής ποινής ισόβιας κάθειρξης. Οι κατηγορίες αφορούσαν την πραγματοποίηση προγράμματος αποτοξίνωσης χωρίς κρατική άδεια.

Όλα αυτά γίνονται τώρα γιατί τώρα ετοιμάζεται το κράτος να αναλάβει τον έλεγχο των ναρκωτικών για να έχει υπό τον έλεγχο του μία νεολαία με σκοτεινό μέλλον, καταδικασμένη στην ανεργία σε μια χώρα που το καθεστώς γκρεμίζει τα εργοστάσια και αποσαρβρώνει την παραγωγή.

Για να καταπιεί όλο το παραμύθι η κοινή γνώμη στήθηκε ένα περίτεχνο σκηνικό.

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΒΕΑΠΟ-ΛΥΕΙ ΔΙΩΞΕΙΣ

Στις αρχές ήταν γνωστή τόσο η εξάρτηση του Π. Λυμπέρη όσο και τα προγράμματα της κλινικής. Θα μπορούσαν να τον είχαν συλλάβει οποτεδήποτε. Το σκηνικό της σύλληψης στήθηκε στο σκάφος του όταν αυτό είχε μόλις φτάσει στη Μύκονο και με ενδιαφέροντες ταξιδιώτες. Ήταν πάνω από βέβαιο ότι στο σκάφος θα βρίσκονταν ναρκωτικές ουσίες αφού ένας ναρκομανής δεν πάει ποθενά χωρίς τα μέσα ικανοποίησης του πάθους του. Έγινε λοιπόν η περίφημη έφοδος, βρέθηκαν τα τεκμήρια του εγκλήματος και ακολούθησε η σύλληψη η οποία γνώρισε ευρεία δημοσιότητα. Στη συνέχεια άρχισε ο πάντοτε διαθέσιμος γι' αυτές τις δουλειές τηλεοπτικός σταθμός "Αλφα" να σκαλίζει την υπόθεση.

Σ' ένα κότσο που παρκάρει Μύκονο το πλέον πιθανό είναι να βρι-

σκόταν και κάποιος άλλος μέσα. Οπωσδήποτε οι κάτοικοι είδαν τους επιβάτες να κατεβαίνουν, άλλωστε ήταν μέρα μεσημέρι. Οπωσδήποτε οι επιβάτες ήταν αναγνωρίσιμοι, Σ. Ρουβάς, Κ. Χαριτοδιδώμενος, Λ. Λαζόπουλος, Η. Ψινάκης και κάποια φωτομοντέλα των οποίων τα ονόματα δεν έχουν γίνει μέχρι σήμερα γνωστά.

Η εικόνα που δόθηκε ήταν ότι η αστυνομία δίνει ασυλία στους πλούσιους που ζουν μέσα στη γλιδή, κάνουν χρήση κοκαίνης και συμμετέχουν σε όργια με φωτομοντέλα, την ώρα που το λαϊκό αίσθημα επαγρυπνεί και εξεγείρεται. Το ίδιο διεφθαρμένος είναι, σύμφωνα με αυτή τη λογική της κλειδαρότρυπας, και ο γιατρός που τους μεταφέρει, ο οποίος μάλιστα είναι ιδιοκτήτης ψυχιατρικής κλινικής και τάχα μέσα από την κλινική του δίνει ναρκωτικά! Τόσο απλό. Γιατί σύμφωνα με το φασιστικό αντικαπιταλισμό οι αστοί δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιούν το κεφάλαιό τους στον τομέα της απεξάρτησης. Αυτές είναι δουλειές μόνο για το "λαϊκό" κράτος.

Λίγο αργότερα γίνεται η σύλληψη του Μαζωνάκη η οποία γνωρίζεται επίσης ευρεία δημοσιότητα για ένα γραμμάτιο χασίσι. Πιθανότατα αν ήταν αστός θα είχε πάει σπίτι του. Αλλά επειδή ήταν ο Μαζωνάκης έγινε μία μεγαλειώδης σύλληψη. Εδώ καταρρέει η θεωρία περί αστυνομίας που "καλύπτει" τους επώνυμους, οι οποίοι τυχαίνει να ακολουθούν το ευρωπαϊκό ρεύμα στη μουσική τους (αν και σε ένα γενικά χαμηλό ιδεολογικό και αισθητικό επίπεδο).

Όπως είχαμε γράψει και στο προηγούμενο άρθρο της *Νέας Ανατολής*, το ζήτημα με τα ναρκωτικά δεν είναι ότι η αστική τάξη κάνει χρήση. Το ζήτημα είναι πως ο λαός θα απαλλαγεί από αυτά. Και οπωσδήποτε η ιδιωτική χρήση των

καλλιτεχνών δεν είναι αυτή που προωθεί τα ναρκωτικά στην κοινωνία. Τα ναρκωτικά τα προσθούν και τα εξαπλώνουν με σύστημα οι κρατικές πολιτικές που ανάμεσά τους είναι και οι προτάσεις για νομιμοποίηση. Γι' αυτές κανένα "λαϊκό αίσθημα" όπως εκφράζεται από τα ΜΜΕ δεν εξεγέρθηκε.

Η αλήθεια είναι ότι το "λαϊκό κράτος", το κράτος που λυμαίνεται το καθεστώς των Σημίτη-Λαλιώτη-ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ δεν δείχνει κανένα έλεος για τους επώνυμους, όταν αυτοί οι επώνυμοι δεν είναι δικοί τους. Για όλους αυτούς ετοιμάζονται μεγάλοι διασυρμοί και ταπεινώσεις. Τα νέα πρότυπα πρέπει είναι οι ορθόδοξοι "Ελευθεροί" του παπά Μουλατσιώτη.

Το ίδιο διασύρθηκε χωρίς έλεος ο Π. Λυμπέρης. Από τη στιγμή της σύλληψης του μεταφερόταν από νοσοκομείο σε νοσοκομείο, λόγω του στερητικού συνδρόμου που εμφάνισε. Όχι, είχαν τα κανάλια δεν ήταν στερητικό σύνδρομο, αυτά είναι κόλπα των αρχών που δεν θέλουν να τον χώσουν στο κελί. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στις φυλακές Χίου χωρίς χειροπέδες! Ο στυγνός εγκληματίας ήταν ελεύθερος στο πλοίο απλά υπό την παρακολούθηση των αστυνομικών! Οι κάμερες γύριζαν στο σαλόνι και υποδείκνυαν το κοινωνικό απόβρασμα στους ταξιδιώτες και τους ρωτούσαν πως νιώθουν γι' αυτό το αποτρόπαιο γεγονός να βρίσκονται δίπλα σ' αυτό το κτήνος το οποίο δεν φορούσε χειροπέδες. Οι ταξιδιώτες δήλωναν αηδιασμένοι ότι αν είχε κάνει το ίδιο ο γιος τους "θα τον είχαν στο αμπάρι μαζί με τα ποντίκια".

Όλα αυτά ετοιμάζονται το ναζιστικό ιδεολογικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο θα πατήσει το μαύρο μέτωπο του σοσιαλφασισμού για να σύρει το λαό στα χειρότερα εγκλήματα στο όνομα της κάθαρσης της κοινωνίας από τους παρακαμιακούς.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ...

συνέχεια από τη σελ. 4

ρασε στα χέρια του Κόκκαλη και του συμμάχου του Μυτιληναίου, δηλαδή τελικά στα χέρια των ρωσόδουλων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η σαπίλα και η διαφθορά στο ποδόσφαιρο μετά την άνοδο του ρωσόδουλου μπλοκ στην ηγεσία του θα μεγαλώσουν. Άλλωστε το ίδιο το μπλοκ είναι ότι πιο διαφθαρμένο και σάπιο υπάρχει στο ελληνικό κράτος. Σε παλιότερο άρθρο μας είχαμε πει ότι ο Μητρόπουλος, αφού είχε την υποστήριξη του Κόκκαλη, θα έμενε και ότι ο Φλωρίδης θα έφευγε.

Αυτή η τοποθέτηση αποδείχθηκε λάθος. Ο Φλωρίδης ηγήθηκε του αντι-Μητρόπουλου αγώνα για να φέρει στα πράγματα ακόμα πιο βαθιά τον Κόκκαλη. Παίρνοντας μαζί του τον Φιλιππίδη ξέκοψε τον

Παναθηναϊκό από τις μικρές ΠΑΕ που θα έπρεπε να τις είχε συμμάχους του. Ο κύριος εχθρός όχι μόνο του Παναθηναϊκού αλλά όλο του ποδοσφαίρου είναι ο Κόκκαλης, και όλα τα μέτωπα και οι πολεμικές έπρεπε να ήταν εναντίον του. Δηλαδή, ο Φιλιππίδης έπρεπε να συμμαχήσει με τον Μητρόπουλο κόντρα στον Φλωρίδη και τον Κόκκαλη, και όχι το αντίθετο.

Πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι ο Κόκκαλης διώκεται για απάτη σε βαθμό κακούργημα σε βάρος του δημοσίου για την προμήθεια ηλεκτρονικών συσκευών στον ΟΠΑΠ. Αυτό δεν τον εμπόδισε να γίνει αντιπρόεδρος της ΕΠΑΕ, το οποίο αποτελεί τρομακτικό σκάνδαλο και είναι η καλύτερη απόδειξη ότι ο Φλωρίδης έφτιαξε το νόμο του μόνο για αυτούς που έφραζαν το δρόμο του Κόκκαλη στην ηγεσία του ποδοσφαίρου!

ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΙΚΗ

Το Σωματείο στα χέρια των Απολυμένων

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής είχαμε διεξοδικά περιγράψει τις δίκες στις οποίες είχε σύρει το καθεστώς τους Λιπασματιώτες, και είχαμε αναφερθεί στο θετικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί στο νομικό κόσμο του Πειραιά για τους Λιπασματιώτες, κλίμα που απηχεί την κοινή γνώμη της πόλης αλλά και τη γενική αίσθηση δικαίου. Στις 3 Ιουλίου 2001 εκδόθηκε η απόφαση για την πιο σημαντική από αυτές τις δίκες η οποία δικαιώνει το νέο σωματείο.

Η απόφαση αυτή με αριθμό 4080/2001 αποφάνθηκε για την αίτηση που είχαν υποβάλλει οι Τσιρμούλας, Εξωμερίτης, Κουραχάνης και Ρουμελιώτης με την οποία ζητούσαν να ακυρωθούν οι αποφάσεις της προσωρινής διοίκησης που είχε θεωρήσει παραιτημένους τους Τσιρμούλα κι Εξωμερίτη, όπως και οι εκλογές που έγιναν. Θυμίζουμε ότι οι Τσιρμούλας και Εξωμερίτης με πρωτοφανές θράσος αρνήθηκαν τις παραιτήσεις τους από το προσωρινό συμβούλιο που όρισε το δικαστήριο για να γίνουν εκλογές, με το πρόσχημα ότι δεν είχαν υποβληθεί στο αρμόδιο όργανο! Στην αντίκρουση τους οι Λιπασματιώτες υποστήριξαν ότι το αν υποβάλλεται ή όχι μία παραιτήση σε αρμόδιο όργανο το κρίνει το όργανο και όχι ο παραιτούμενος, και δεν υπάρχει πιο επίσημη παραιτήση από αυτή που γίνεται δημόσια όπως αυτή που έκαναν κάτω από την πίεση των απολυμένων οι Τσιρμούλας – Εξωμερίτης. Το δικαστήριο διακαίωσε ουσιαστικά το νέο σωματείο και δέχτηκε ότι οι Μ. Τσιρμούλας και Α. Εξωμερίτης είχαν παραιτηθεί όταν συγκροτήθηκε το προσωρινό συμβούλιο και γι' αυτό δεν έπρεπε να προσκληθούν για να αναλάβουν αξίωμα. Απέριψε επίσης και το γελοίο επιχείρημα των Κουραχάνη και Ρουμελιώτη ότι δεν προσκλήθηκαν στο συμβούλιο με επίσημο έγγραφο (!), το οποίο σημαίνει ότι δεν προσκλήθηκαν καθόλου! Συνεπώς οι αποφάσεις του προσωρινού συμβουλίου ήταν νόμιμες, δηλαδή η προκήρυξη και διεξαγωγή εκλογών και η ανακήρυξη νέου αγωνιστικού δ.σ. Συγκεκριμένα αναφέρεται στο σκεπτικό της απόφασης ότι: «*Η θητεία του Διοικητικού Συμβουλίου έληξε, στις 15.10.2000. Με αίτηση των αιτούντων (σ.σ. των Τσιρμούλα, Εξωμερίτη κ.λπ.), ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, ζητήθηκε ο ορισμός προσωρινής*

Διοικούσας Επιτροπής, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εργαζομένων αλλά και για τη διενέργεια εκλογών. Με την υπ' αριθ. 1128/28.2.2001 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, διορίστηκε εννεαμελής προσωρινή Διοικούσα Επιτροπή, αποτελούμενη από τους: (1) Βασίλειο Αλτή του Γεωργίου, (2) Μιχαήλ Τσιρμούλα, (3) Εμμανουήλ Γκιούσο του Νικολάου, (4) Ανδρέα Εξωμερίτη, (5) Θεμιστοκλή Κυπραίό του Σωτηρίου, (6) Γεώργιο Λαγκαδά του Πέτρου, (7) Ηλία Ματέρη του Νικολάου, (8) Περικλή Κουραχάνη και (9) Γεώργιο Ρουμελιώτη, στην οποία παρασχέθηκε η εξουσία να συγκαλέσουν γενική συνέλευση των μελών του σωματείου, προκειμένου, μέσα σε προθεσμία τριών (3) μηνών από τη δημοσίευση της απόφασης να εκλεγεί η διοίκηση του σωματείου, και να επιμεληθούν, κατά το ίδιο διάστημα τις υποθέσεις του σωματείου που έχουν επείγοντα χαρακτηριστήρα. Ο εκ των μελών της προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής Βασίλειος Αλτής είχε επιφορτιστεί, δυνάμει της προαναφερόμενης απόφασης, με το καθήκον να συγκαλέσει τα υπόλοιπα μέλη του προσωρινού Διοικητικού Συμβουλίου, προκειμένου αυτοί να συγκροτηθούν σε σώμα. Ο Βασίλειος Αλτής ειδοποίησε τηλεφωνικά τον Περικλή Κουραχάνη και τον Γεώργιο Ρουμελιώτη καθώς και τα υπόλοιπα μέλη της Επιτροπής εκτός από τον Μιχαήλ Τσιρμούλα και τον Ανδρέα Εξωμερίτη οι οποίοι είχαν υποβάλει τις παραιτήσεις τους προς τα μέλη του σωματείου, με την από 5 Απριλίου 2001 επιστολή τους, δηλώνοντας ότι δεν συμμετέχουν στη διορισμένη διοίκηση για εκλογές και όπως είχαν δεσμευτεί θα δήλωναν την παραίτησή τους, διότι το σωματείο δεν μπορούσε να πάει για εκλογές. Προς τούτο δεν προσκλήθηκαν στη συνεδρίαση για τη συγκρότηση σε σώμα η οποία πραγματοποιήθηκε την 24η Απριλίου 2001 με τα ακόλουθα θέματα της συνεδρίασης: (1) Επιλογή νομικού συμβούλου του σωματείου, (2) εγγραφή νέων μελών, (3) καθορισμό μειωμένης εισφοράς για την κάλυψη των εκκρεμών ταμειακών υποχρεώσεων των μελών και (4) ημερομηνία διεξαγωγής της Γενικής Συνέλευσης για την εκλογή της Εφορευτικής Επιτροπής και τον ορισμό ημερομηνίας διενέργειας εκλογών. Κα-

τά τη συνεδρίαση αυτή, παρέστησαν οι: (1) Ηλίας Ματέρης (ο οποίος εκλέχθηκε Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου), (2) Γεώργιος Λαγκαδάς (ο οποίος εκλέχθηκε Αντιπρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου), (3) Θεμιστοκλής Κυπραίος (ο οποίος εκλέχθηκε Γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου), (4) Βασίλειος Αλτής (ο οποίος εκλέχθηκε Ταμίας του Διοικητικού Συμβουλίου) και (5) Εμμανουήλ Γκιούσος (ο οποίος εκλέχθηκε Έφορος του Διοικητικού Συμβουλίου). Μεταξύ των άλλων, καθορίστηκε ως ημερομηνία διεξαγωγής της Γενικής Συνέλευσης για την εκλογή της Εφορευτικής Επιτροπής, η 8η Μαΐου 2001, ημέρα Τρίτη. Τα πρακτικά αυτά κοινοποιήθηκαν στους αιτούντες στις 2 Μαΐου 2001. Κατά την επαναληπτική Γενική Συνέλευση της 27ης και 28ης Μαΐου, αντίστοιχα εξελέγησαν ως τακτικά μέλη οι ακόλουθοι σύμβουλοι: (1) Ηλίας Ματέρης, (2) Γεώργιος Τριανταφύλλου, (3) Γεώργιος Λαγκαδάς, (4) Κων/νος Φουλίδης, (5) Βασίλειος Αλτής, (6) Βασίλειος Κουμαριανός, (7) Απόστολος Παναγιωτίδης, (8) Ιωάννης Κοντάκος και (9) Θεμιστοκλής Κυπραίος, και ως αναπληρωματικά οι (1) Αντώνιος Γιαννακός, (2) Αθανάσιος Κυπρής, (3) Φραντζέσκος Καρακατσάνης, (4) Ανδρέας Λαϊνής, (5) Απόστολος Κουτήρης, (6) Κων/νος Λυπριδής, (7) Αθανάσιος

Στράγγας και (8) Μάρκος Σιγάλας. Τα ως άνω εκλεγέντα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου συνεδρίασαν την 4η Ιουνίου 2001 και ώρα 17:00 στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά και συγκροτήθηκαν σε σώμα. Ο Ηλίας Ματέρης εκλέχθηκε Πρόεδρος του Δ.Σ., ο Γεώργιος Τριανταφύλλος, Αντιπρόεδρος του Δ.Σ., ο Απόστολος Παναγιωτίδης, Γραμματέας Δ.Σ., ο Γεώργιος Λαγκαδάς, Ταμίας του Δ.Σ., ο Βασίλειος Αλτής, Έφορος Δ.Σ. και οι υπόλοιποι Σύμβουλοι απλά μέλη του Δ.Σ.».

Πρόκειται για ένα ηχηρό χαστούκι στους πουλημένους συνδικαλιστές, που αποτελούν τμήμα της ισχυρής κρατικοδίαιτης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Την απόφαση αυτή την πέτυχε η Επιτροπή Αγώνα με τον συνεπή αγώνα, τη συνεχή καταγγελία των εγκάθετων του Λαλιώτη, Τσιρμούλα και Εξωμερίτη ανοιχτά μέσα στο λαό, και την άρνησή τους να παρακαθήσουν μαζί τους στο ίδιο Δ.Σ. Το αποτέλεσμα ήταν ένας έντιμος δικαστής να μπορέσει να διακρίνει και να υποστηρίξει τη δίκαιη πλευρά σ' αυτή την υπόθεση. Με αυτό τον τρόπο οι Λιπασματιώτες κατάφεραν να ξεπετάξουν οριστικά τους Τσιρμούλα και Εξωμερίτη που δεν τους υποστήριζε παρά μόνο το σκαίο σοσιαλφασιστικό καθεστώς, και να πάρουν το σωματείο στα χέρια τους.

Το παλαιό διοικητικό συμβούλιο όμως αρνείται μέχρι τώρα να

παραδώσει τα περιουσιακά στοιχεία του σωματείου, δηλ. τα χρήματα και τα σπίτια. Γι' αυτό το σκοπό οι Λιπασματιώτες έχουν κάνει αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Για την αίτηση αυτή δεν έχει ακόμα εκδοθεί απόφαση, παρά το γεγονός ότι δικάστηκε μία εβδομάδα πριν και η πρόεδρος μίλησε για "σύντομη απόφαση". Η καθυστέρηση αυτή αρχίζει να θυμίζει την καθυστέρηση της έκδοσης της απόφασης για την παρέμβαση των απολυμένων με την οποία ζητούσαν εκλογές. Αυτή η απόφαση εκδόθηκε μετά από πέντε μήνες με μέλη του προσωρινού δ.σ. τους Τσιρμούλα – Εξωμερίτη. Όσο δεν βγαίνει η απόφαση για τα ασφαλιστικά οι Λιπασματιώτες στερούνται από μια υλική νίκη που θα τους έδινε μεγάλη βοήθεια στον αγώνα τους. Ωστόσο αυτή η απόφαση δεν μπορεί να καθυστερήσει πέντε μήνες, ούτε μπορεί να καθυστερήσει για πολύ ακόμη, ούτε μπορεί να ανατρέψει το δεδικασμένο της πρώτης και οριστικής απόφασης.

Οι Τσιρμούλας – Εξωμερίτης εν τω μεταξύ δεν κάθησαν με σταυρωμένα χέρια. Κατάθεσαν μία νέα επαίσχυντη αγωγή αυτή τη φορά για την ακύρωση των εκλογών, ισχυριζόμενοι τώρα ότι δεν ψήφισαν στις εκλογές μέλη του σωματείου! Συγκεκριμένα στην αγωγή περιλαμβάνεται ένας ονο-

συνέχεια στη σελ. 13

Η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων αντιστέκεται στον πόλεμο της σιωπής

Στις 3 Ιουλίου 2001 η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων έκανε παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το δημαρχείο του Πειραιά με πανό και συνθήματα. Την ίδια στιγμή σε αίθουσα του Δημαρχείου γινόταν ειδική τελετή για την ανακήρυξη της πόλης του Πειραιά σε ολυμπιακή πόλη.

Τα συνθήματα των Λιπασματιωτών "Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία, όχι άλλο χτύπημα στη βιομηχανία", "Είκοσι μήνες στην ανεργία" φάνεραν την υποκρισία του κράτους που διοργανώνει διαρκώς φέστες για τους Ολυμπιακούς του 2004, προβάλλοντας μία ψεύτικη εικόνα εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης την ώρα που γκρεμίζει τα εργοστάσια, και πετάει στο δρόμο τους εργαζόμενους.

Οι απολυμένοι ήταν εκεί ήδη κατά την προσέλευση των επισήμων. Παρέλασαν οι Φασούλας, Λιττζέρης κ.ά. ωστόσο κανείς δεν γύρισε ούτε καν προς την πλευρά των απολυμένων. Μόνο ο Μιχαηλιάκος τόλμησε να χαιρετίσει τους διαμαρτυρούμενους. Μοιράστηκε προκήρυξη με τίτλο "Θάβου

τη φωνή των Λιπασμάτων" όπου επισμαίνεται ο τρόπος με τον οποίο το καθεστώς κρατά μακριά τα ΜΜΕ από τον αγώνα των Λιπασματιωτών.

Οι προκηρύξεις μοιράστηκαν και στους εκπροσώπους του Τύπου και της τηλεόρασης, ωστόσο κανείς δεν ασχολήθηκε. Οι Λιπασματιώτες παρέμειναν και φώναζαν συνθήματα σ' όλη τη διάρκεια της τελετής μέχρι και τη στιγμή που βγήκε η Αγγελοπούλου.

Το κερασάκι της όλης υπόθεσης ήταν ότι την ίδια στιγμή στην πλατεία του Δημαρχείου είχε εκδήλωση το ψευτοΚΚΕ για το ασφαλιστικό με λιγιστούς ακροατές. Το πάνελ ασχολήθηκε με τους διαμαρτυρούμενους Λιπασματιώτες μόνο για να τους μεταφέρει το μήνυμα ότι αν δεν πάνε μαζί του, δεν θα νικήσουν!

Μπορεί το καθεστώς να έχει αποκλείσει τους απολυμένους από τα ΜΜΕ, αλλά αυτοί θα θυμίζουν πάντα την παρουσία τους, χαλώντας τις κρατικές φέστες και ενημερώνοντας το λαό. Ο αποκλεισμός τους δεν θα κρατήσει για πολύ.

ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ: ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΠΤΑ

Άρθρο του σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου (18 Ιούλη 2001)

Η διεθνής της αντίδρασης πραγματοποιεί σε λίγες μέρες στη Γένοβα την πιο μεγάλη της γιορτή. Οι σοσιαλφασίστες και οι κλασικοί ακροδεξιοί φασίστες όλου του πλανήτη, βασικά αυτοί του πλούσιου βορρά, θα μαζευτούν για μια ακόμα φορά θα διαδηλώσουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το πολύχρωμο πλήθος που θα παρελάσει μπροστά από τους Αυτοκράτορες του και θα τους αποδοκιμάσει εκ του ασφαλούς δεν αποτελείται αποκλειστικά από αντιδραστικούς. Όμως οι αντιδραστικοί αποτελούν την ηγεσία του, καθώς αυτοί χαράσσουν την γενική πολιτική και ιδεολογική γραμμή και κυρίως αυτοί το οργανώνουν.

Η διεθνής της αντίδρασης πραγματοποιεί σε λίγες μέρες στη Γένοβα την πιο μεγάλη της γιορτή.

Οι σοσιαλφασίστες και οι κλασικοί ακροδεξιοί φασίστες όλου του πλανήτη, βασικά αυτοί του πλούσιου βορρά, θα μαζευτούν για μια ακόμα φορά θα διαδηλώσουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το πολύχρωμο πλήθος που θα παρελάσει μπροστά από τους Αυτοκράτορες του και θα τους αποδοκιμάσει εκ του ασφαλούς δεν αποτελείται αποκλειστικά από αντιδραστικούς. Όμως οι αντιδραστικοί αποτελούν την ηγεσία του, καθώς αυτοί χαράσσουν την γενική πολιτική και ιδεολογική γραμμή και κυρίως αυτοί το οργανώνουν.

Η βάση του "αγώνα" δηλαδή ο μέσος τύπος του πλήθους είναι αυτό το είδος ριζοσπαστικοποιημένου μικροαστού που ζει σε μια ανεπτυγμένη χώρα του βορρά, που είναι συνήθως μισοδιανοούμενος, που κατά κανόνα σπρόχνηται έξω από τα ψηλά σκαλιά της σύγχρονης παραγωγής, και είναι γι αυτό εξοργισμένος με τους αστούς και τα μονοπώλια δίχως να συμπαθεί καθόλου μα καθόλου τους εργάτες και τους άλλους συνηθισμένους μέσους ανθρώπους της κοινωνίας που γενικά τους ονομάζει αλλοτριωμένους από το κεφάλαιο.

Σε άλλες εποχές, επαναστατικές, αυτός ο τύπος θα μπορούσε να ακολουθήσει με πάθος το προλεταριάτο και μάλιστα θα έμπαινε στην πρώτη γραμμή της μάχης, ενώ θα γέμιζε τον προλεταριακό στρατό με τις μικροαστικές προκαταλήψεις του. Όμως τώρα ακολουθεί τη διεθνή του σοσιαλφασισμού επειδή το επαναστατικό προλεταριάτο είναι πεσμένο κατά γης. Πρόκειται για ένα ρεύμα ανάλογο μ' εκείνο που ακολούθησε τα κινήματα του χιτλερικού και φασιστικού αντικαπιταλισμού πριν εβδομήντα χρόνια, που πριν 20 χρόνια ακολούθησε τους μουλάδες του Ισλάμ, που την τελευταία δεκαετία τρέχει πίσω από τους εθνικοσοσιαλιστές του ΡΚΚ και της ΕΤΑ ή βρίσκει μια κρυφή ελπίδα στους πραξικοπηματίες "ιθαγενιστές" Ζαπατίστας.

Αυτός ο μικροαστικός ριζοσπαστικός τύπος δεν είναι ο μοναδικός τύπος του "λαού του Σηάτλ" ή του "λαού του Πόρτο Αλλέγκρε" όπως αυτοονομάζεται αυτό το πλήθος. Εκεί είναι και εκπρόσωποι της συνδικαλιστικής αριστοκρατίας του Βορρά, είναι και οικολόγοι σοσιαλδημοκρατικού τύπου, είναι και εκπρόσωποι ενός ρεφορμιστικού και φιλανθρωπικού κινήματος υπέρ του τρίτου κόσμου.

Όμως αυτή η "ρεφορμιστική" πτέρυγα του κινήματος, αυτή δηλαδή που θέλει μια πιο δημοκρατική, πιο ισότιμη, πιο φιλάνθρωπη πολιτική του ιμπεριαλιστικού κόσμου απέναντι στην παγκόσμια φτωχολογία, δεν είναι αυτή που δίνει τον τόνο. Τον τόνο τον δίνει ο μικροαστός ριζοσπαστικός αντικαπιταλιστικός στρατός και πάνω απ' όλα οι σοσιαλφασίστες και οι φασίστες ηγέτες του.

Αυτό φαίνεται καλύτερα αν προσέξει κανείς το απόσπασμα που έστειλε η Ελλάδα στη Γένοβα. Είναι εκεί όλο το γνωστό μέτωπο που αποτελείται από τους κνίτες, τους τροτσκιστές, και τους αναρχικούς, κάτω από την ηγεμονία του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ. Αλλά όλο και θα βρει κανείς και κανέναν ρεφορμιστή της ΓΣΣΕ και κανέναν ξέμπαρκο Παπαγιαννάκη.

Όμως στην ουσία δεν έχουμε παρά μια εκδρομή στην Ιταλία της γνωστής διαδήλωσης που υπερασπίζει τους σέρβους σφαγείς, τους εθνικοσοσιαλιστές του ΡΚΚ και τα "δημοκρατικά" δικαιώματα της "17 Νοέμβρη" τη διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία και γκρεμίζει τη βιομηχανία στο όνομα της πάλης ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο, και που σε κάθε ευκαιρία συλλαμβάνει όμηρο το λαό για το καλό των "επα-

ναστατικών αγώνων του".

Πιστεύουμε ότι αυτή η σύνθεση δεν είναι η τυπική για κάθε "εθνική" αντιπροσωπεία που θα φτάσει στη Γένοβα. Η Ελλάδα είναι μια χώρα που ηγεμονεύεται από το σοσιαλφασισμό και το τσούρμιο της θα πρέπει να είναι από τα χειρότερα. Όμως αυτό το τσούρμιο δεν θα παθιαζότανε τόσο πολύ για να βρεθεί στη Γένοβα αν δεν ήξερε ότι θα βρεθεί στο στοιχείο του. Ξέρει δηλαδή ότι εκεί θα είναι όλοι οι ομοϊδέατες του, δηλαδή οι φαιοκόκκινοι όλου του κόσμου δίπλα σε λίγους αφελείς φιλάνθρωπους φιλελεύθερους και ακόμα πιο λίγους σοσιαλδημοκράτες που λειτουργούν σαν άλλοθι και σαν προκάλυψη του φασισμού σε αυτές τις εξορμήσεις.

Βέβαια, το ελληνικό τσούρμιο δείχνει από μια άλλη σκοπιά την πραγματική πολιτικοκοινωνική φυσιογνωμία της Γένοβα. Δείχνει τον βαθιά καθεστωτικό της χαρακτήρα.

Πρέπει να πάρει κανείς σοβαρά υπ' όψη του το γεγονός ότι εδώ και δύο βδομάδες σύσσωμος ο ελληνικός τύπος, με επικεφαλής το βασικό έντυπο της ελληνικής αστικής τάξης, τη ρωσόφιλη *Ελευθεροτυπία*, προπαγανδίζει ασταμάτητα την εξόρμηση και δεν βρίσκει τα κατάλληλα λόγια για να μνησεί το "λαό του Σηάτλ" και τον υπέροχο αγώνα του. Με ένα τέτοιο σφυροκόπημα είναι φυσικό τα *Νέα* της 16 Ιούλη να καμαρώνουν με τον πρωτοσέλιδο τίτλο τους ότι το 54% του ελληνικού λαού είναι υπέρ της Γένοβα και κατά της παγκοσμιοποίησης.

Μα μήπως ο πρώτος κήρυκας της αντιπαγκοσμιοποίησης δεν είναι ο Χριστόδουλος, αυτός ο αναπαλαιωτής του πιο μαύρου σοβινισμού; Μαζί τους δεν είναι ο υπουργός άμυνας και όλοι ανεξαιρέτα οι κομματικοί ηγέτες που καταγγέλλουν τουλάχιστον τον τρόπο με τον οποίο σήμερα γίνεται η παγκοσμιοποίηση και χαιρετίζουν την ειρηνική πλευρά δηλαδή ολόκληρη την πολιτική πλατφόρμα των διαδηλώσεων τύπου Γκέτεμποργκ, Γένοβας κλπ; Είναι φανερό ότι σύσσωμο το έθνος, η εκκλησία, ο στρατός, η κυβέρνηση και τα κόμματα είναι στο πλευρό των παιδιών μας που θα αποβιβαθούν στη Γένοβα. Οι τροτσκιστές του ΣΕΚ έχουν μαζί τους τις ευχές του έθνους, όσο και οι πρωταθλητές του στίβου.

Αυτό το εκτροματικό φαινόμενο, που μετράει για επανάσταση, γίνεται ακόμα πιο χτυπητό στην περίπτωση της Ιταλίας, όπου το βαθύ καθεστώς, δηλαδή η ψευτοαριστερή νομικλατούρα που διοικεί τη χώρα καθώς και ο καθολικός κύκλος, η μάνα της ιταλικής, και ένα από τα οχυρά της παγκόσμιας αντίδρασης, είναι φανατικά στο πλευρό των "αγωνιστών" και κατεβάζει πολλές χιλιάδες από αυτούς. Ο ελεγχόμενος από αυτό το καθεστώς δήμος της Γένοβας δίνει χώρο και μέσα επικοινωνίας στο επιτελείο του αγώνα, δίνει κατάλυμα στα σχολεία σε όλους τους ξένους διαδηλωτές. Ταυτόχρονα συρρέουν οι μισοί διάσημοι ιταλοί σκηνοθέτες για να απαθανατίσουν σε μια αρκετά ακριβή παραγωγή την μεγάλη μάχη.

Από τότε οι επαναστάτες, αυτοί που προκαλούν κατόμουτρα τους αρχηγούς του πλανήτη και τους κλείνουν μέσα σε καράβια για να έχουν ασφάλεια, και που τους οδηγούν στην πολιτική άμυνα, εξασφαλίζουν δωρεάν χώρο γενικού επιτελείου, ύπνο (ακόμα και φαί) και άπειρη ευνοϊκή δημοσιότητα.

Αυτά δεν τα πετυχαίνουν ποτέ επαναστάτες. Αυτά είναι κατορθώματα φραξιών των καθεστώτων και αφού εδώ πρόκειται για ενωμένες διεθνείς φράξιες ενάντια τάχα στο διεθνές καθεστώς, θα πρέπει ο διοργανωτής να είναι μια φράξια αυτού του διεθνούς καθεστώτος, δηλαδή μια συγκεκριμένη διεθνής καθεστωτική δύναμη.

Πραγματικά αυτή η δύναμη υπάρχει και βρίσκεται ανάμε-

σα στους G8. Πρόκειται για την όγδοη δύναμη, τη Ρωσία.

Η σοσιαλφασιστική διεθνής, έκφραση με την οποία εννοούμε τις καθοδηγητικές πολιτικές ομάδες του "λαού του Σηάτλ", επεξηγεί το G8 σαν ένα G7 συν τη Ρωσία. Η Ρωσία είναι το όνομα που θέλουν να ξεχνιέται μέσα σ' αυτή την οχτάδα. Λένε με στόμφο "οι επτά πιο ανεπτυγμένες χώρες" ή οι "επτά πιο πλούσιες χώρες" και μετά λένε γρήγορα και κάπως αμήχανα "και η Ρωσία".

Το μεγάλο ζήτημα, δηλαδή το τι δουλειά έχει αυτή η υποτιθέμενη φτώχη και μισοδιαλυμένη Ρωσία, ανάμεσα στους πανίσχυρους του πλανήτη, κανείς από αυτούς τους θεωρητικούς της αντιπαγκοσμιοποίησης δεν το εξετάζει στα σοβαρά.

Βέβαια όλοι θα σου πουν ότι η Ρωσία βρίσκεται εκεί σαν μια επικίνδυνη πυρηνική χώρα, αλλά δεν θα μπουκ στον κόπο να συσχετίσουν αυτή την πυρηνική ισχύ με την πολιτική και ύστερα με την οικονομική της ισχύ στον κόσμο.

Έτσι η Ρωσία περνάει απαρατήρητη μέσα σ' αυτή τη μάζωξη σαν ένα αταίριαστος φτωχός συγγενής. Χάρη σ' αυτή την όχι τυχαία αποσιώπηση οι θεωρητικοί και πρακτικοί της αντιπαγκοσμιοποίησης συγκεντρώνουν τα πυρά τους αποκλειστικά στους G7. Όλα τους τα επιχειρήματα και όλα τους τα αιτήματα έχουν να κάνουν αποκλειστικά με αυτούς. Σε ότι αφορά την πολιτική τους αιχμή αυτή συγκεντρώνεται πάντα σε έναν από τους επτά, τις ΗΠΑ.

Αυτή η διεθνής διάταξη των δυνάμεων, αυτή η διάταξη των "εχθρών των λαών" είναι η κλασική διάταξη που προβάλλει εδώ και δεκαετίες ο ρώσικος και σήμερα πια και κινέζικος σοσιαλμπεριαλισμός, όπως και κάθε άλλος αντιδραστικός πόλος στον κόσμο.

Αναφερόμαστε εδώ στην γενική πολιτική πλατφόρμα του κινήματος για να μπούμε στον πυρήνα του ζητήματος. Γιατί μέσα στο γενικό "λαό του Σηάτλ" όπως εξηγήσαμε πριν υπάρχει ένα πλήθος από πρακτικά υποκινήματα, οργανώσεις και συνδικάτα, που το κάθε ένα μπορεί να επικεντρώνεται στην μια ή στην άλλη πλευρά των διεθνών οικονομικών και κοινωνικών αντιθέσεων και να προβάλλει επιμέρους αιτήματα, ανάμεσα στα οποία πολλά θα μπορούσε να τα προσυγγράψει ένας προοδευτικός άνθρωπος αν μπαίνανε μέσα σε ένα άλλο γενικότερο πολιτικό πλαίσιο. Για παράδειγμα το βασικό αίτημα των αμερικάνικων εργατικών συνδικάτων που πρωταγωνίστησαν στο Σηάτλ ήταν να χτυπηθούν εκτός από τα μονοπώλια και τα σοσιαλφασιστικά καθεστώτα και πρώτα πρώτα η Κίνα που σε συνεργασία με τα πρώτα επιβάλλον απόλυτη εκμετάλλευση και φασιστική καταπίεση στους εργάτες που δουλεύουν στα εργαστήριά τους. Αυτό το αίτημα έφερε ένα πραγματικό ρήγμα μέσα στο κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης κάνοντας έξαλλη την κυρίαρχη σοσιαλφασιστική πλευρά του. Τώρα στη Γένοβα αυτό το αίτημα φαίνεται να έχει εξαφανιστεί.

Προοδευτικό επίσης είναι γενικά και το αίτημα για μια ουσιαστική ελάφρυνση των χρεών των πιο φτωχών χωρών του τρίτου κόσμου, που το προβάλλουν μια σειρά μη κυβερνητικές οργανώσεις, όμως πρέπει να τοποθετείται με άλλο τρόπο.

Τέτοιας φύσης είναι και το αίτημα για αντιμετώπιση του έπτζ στον τρίτο κόσμο, ειδικά στην Αφρική με εξασφάλιση φτηνών φαρμάκων.

Όμως σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το ιδεολογικό πλαίσιο, δηλαδή ότι η παγκοσμιοποίηση είναι μια καταστροφική εξέλιξη, καθώς και η πολιτική αφετηρία ότι ο κύριος εχθρός είναι η Δύση, δίνουν σε αυτά τα αιτήματα ένα αντιδραστικό χρώμα.

Ασφαλώς από τα ρεύματα της αστικής και μικροαστικής ιδεολογίας, δηλαδή από τους εθνικιστές, τους οπαδούς της επιστροφής στη φύση, τους θρησκόληπτους, τους αντισημίτες και τους ιδεαλιστές κάθε είδους δεν μπορεί να περιμένει κανείς κάτι άλλο. Αυτά τα ρεύματα εκφράζουν τουλάχιστον τον αιώνιο τρόπο της καθυστέρησης μπροστά στην πρόοδο.

ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ: ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 9

Όμως πρέπει να είναι κανείς ξεχωριστά αυστηρός απέναντι σε εκείνους που πολεμάνε την παγκοσμιοποίηση σηκώνοντας τη σημαία του μαρξισμού – λενινισμού. Αυτοί είναι απόλυτα ασυνεπείς και ανέντιμοι χώρια από την αντιδραστική τους θέση. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που αυτοί ακριβώς αποτελούν την ακροδεξιά, δηλαδή την σοσιαλφασιστική πλευρά του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης, στον ίδιο βαθμό με τους ανοιχτούς ναζιστές.

Γιατί η παγκοσμιοποίηση έχει μεν σήμερα κοινωνικό φορέα και πρωταγωνιστή το κεφάλαιο, και μάλιστα το μονοπωλιακό κεφάλαιο της Δύσης, αλλά πρώτα απ' όλα αυτή αποτελεί μια έκρηξη, ένα πλάσμα και ένα πρωτοφανές βάθμα των παραγωγικών δυνάμεων της εργασίας σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ ταυτόχρονα, όπως κάθε άλλη παραγωγική επανάσταση αποτελεί μια πελώρια και αδυσώπητη μηχανή καταστροφής των εθνικών συνόρων, των εθνικιστικών προκαταλήψεων και τελικά ενοποίησης των λαών και συντόμευσης της διαδικασίας της επανάστασης.

Αυτές οι τάσεις ισχύουν γενικά για τον ώριμο καπιταλισμό και τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτός αναπτύσσει. Ο Λένιν αναφέρεται στον *“ώριμο καπιταλισμό που τραβά για να μετατραπεί σε σοσιαλιστική κοινωνία και που χαρακτηρίζεται από την επιταχυνόμενη σύφιξη των κάθε λογής σχέσεων ανάμεσα στα έθνη, το σπάσιμο των εθνικών φραγμών, τη δημιουργία της διεθνούς ενότητας του κεφαλαίου, της οικονομικής ζωής γενικά, της πολιτικής, της επιστήμης, κ.λπ.”* και παρακάτω: *“ο μαρξισμός προβάλλει στη θέση κάθε εθνικισμού το διεθνισμό που αναπτύσσεται μπροστά στα μάτια μας με κάθε βέροτσι σιδηροδρομικής γραμμής, με κάθε διεθνές τράστ, με κάθε ένωση εργατών (διεθνή ως προς την οικονομική της δράση, και κατόπιν ως προς τις ιδέες και τις επιδιώξεις της)”* (Κριτικά σημειώματα πάνω στο εθνικό ζήτημα, 19ος τόμος).

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Στην εποχή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού αυτές οι τάσεις που καταγράφει ο Λένιν έρχονται στην άκρη τους και ζωγραφίζουν τώρα διαμπροστά στα μάτια μας τους υλικούς και τελικά τους διανοητικούς όρους της νέας παγκόσμιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός που είναι στην πραγματικότητα παγκοσμιοποιημένος ιμπεριαλισμός, είναι συνυφασμένος με μια σειρά μεγάλες επιστημονικές και τεχνικές ανακαλύψεις που έχουν φέρει όχι μία, αλλά μια σειρά από ανακαλύψεις στις παραγωγικές δυνάμεις και στις μεθόδους παραγωγής σε πολλά επίπεδα. Στην κορωνίδα αυτών των ανακαλύψεων στέκεται εκείνη της πληροφορικής που έφερε μια διπλή παραγωγική επανάσταση, πρώτα μια επανάσταση πάνω στην ταχύτητα της επικοινωνίας και ύστερα μια επανάσταση στην επεξεργασία δεδομένων οπότε και στη λογική ικανότητα και την επιδεξιότητα των αυτοματοποιημένων συστημάτων.

Τελικά η πληροφορική επαναστατικοποίησε και την ίδια την επιστήμη. Έτσι αποτέλεσε την αναγκαία υλική προϋπόθεση της σύγχρονης φυσικής θεωρίας του χάους, ενώ πρόσφερε ένα ασύλληπτο εργαλείο προόδου σε όλους τους υπόλοιπους επιστημονικούς τομείς. Η επανάσταση της γενετικής και της βιοτεχνολογίας για παράδειγμα θα ήταν αδύνατη δίχως την επανάσταση της πληροφορικής.

Πραγματικά χρειάζεται να πολλούς χώρους μόνο για να αραδιάξει κανείς νέους επιστημονικούς κλάδους, τεχνικές ανακαλύψεις, τεχνολογικούς άθλους, και νέα συστήματα παραγωγής που ξεπερνούν ακατάπαυστα. Ο κόσμος, ακόμα και ο καθημερινός κόσμος αλλάζει με μια ταχύτητα που κάνει απαρχαιωμένη κάθε μαθησιακή διαδικασία και κάθε εμπειρική τεχνική συνήθεια σχεδόν λίγο μετά την εισαγωγή της.

Μέσα σ' αυτή την ιλιγγιώδη κίνηση οφείλουμε πάντως να συγκρατήσουμε το ειδικά καινούργιο και το σχετικά σταθερό για μια μεγαλύτερη περίοδο που κουβαλάει μέσα του ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός, δηλαδή το ειδικό στην εποχή της παγκοσμιοποίησης.

Αυτό είναι το γεγονός ότι η ίδια η βιομηχανική παραγωγική διαδικασία ενός ενιαίου προτσές παραγωγής δεν ξετυλίγεται όπως προηγούμενα μέσα σ' ένα γεωγραφικά περιορισμένο χώρο ενός εργοστασίου, σ' ένα χώρο που είναι τμήμα μιας περιορισμένης εδαφικής κρατικής επικράτειας, αλλά ξετυλίγεται σ' ένα ευρύτατο χώρο που απλώνεται σε περισσότερες από μια κρατικές εδαφικές επικράτειες. Έτσι το ενιαίο προτσές παραγωγής γίνεται διεθνές-διακρατικό.

Αυτή δεν είναι ακόμα η καθολική μορφή που έχει πάρει το παραγωγικό προτσές στον σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο, αλλά είναι η νέα τυπική μορφή που παίρνουν όλο και περισ-

σότερο οι πιο προωθημένες παραγωγικές λειτουργίες του σύγχρονου μονοπόλιου και του σύγχρονου ιμπεριαλισμού.

Τι εννοούμε όταν λέμε διεθνές – διακρατικό ενιαίο προτσές παραγωγής.

Εννοούμε ότι μέχρι τώρα όποιος κι αν ήταν ο όγκος, η κεφαλαϊκή σύνθεση και η διεθνής έκταση του συνολικού κεφαλαίου που καταλάμβανε μια καπιταλιστική επιχείρηση, δηλαδή όσα εργοστάσια κι αν έλεγχε, σε διάφορα μέρη του πλανήτη, όσο διασκορπισμένες κι αν ήταν οι πηγές προμήθειας αυτών των εργοστασίων, όσο διασκορπισμένες οι αγορές κατανάλωσης των προϊόντων τους, όσο διαχμμένες οι χρηματιστικές πηγές και η “εθνική σύνθεση” του μετοχικού του όγκου, ίσχυε σε ότι αφορά την παραγωγή ένα πράγμα, ότι κάθε μεγάλης κλίμακας βιομηχανική διαδικασία ολοκλήρωνε την κατασκευή ενός προϊόντος μέσα στον ίδιο γεωγραφικό και επακόλουθα κρατικό χώρο. Τώρα και αυτό έχει αλλάξει. Αυτό μπορούμε να το δούμε αν πάρουμε μια σύγχρονη αυτοκινητοβιομηχανία. Η γενική παραγωγική τάση που επικρατεί σ' αυτήν είναι ότι τα ειδικά μέρη που αποτελούν το τελικό προϊόν, παράγονται ή συναρμολογούνται σε ξεχωριστές παραγωγικές εγκαταστάσεις σε όλο τον πλανήτη. Αυτά τα ειδικά μέρη (τα εξαρτήματα) δεν μπορούν να υπάρξουν αυτόνομα αν δεν ολοκληρωθεί το ενιαίο προτσές της σύνθεσής τους. Αυτό δεν ολοκληρώνεται πια στα πλαίσια μιας γιγαντιαίας ενιαίας παραγωγικής διαδικασίας σ' έναν ορισμένο χώρο, αλλά σ' έναν πελώριο διεθνή χώρο. Βεβαίως ένα εξάρτημα, π.χ. ένα ανταλλακτικό μπορεί να υπάρξει μόνο του σαν εμπόρευμα, αλλά με τον όρο ότι έχει παραχθεί προηγούμενα το συνολικό προϊόν (π.χ. ένα αυτοκίνητο) που κάποια στιγμή θα κάνει απαραίτητη τη χρησιμοποίηση του ανταλλακτικού για να συνεχίσει να λειτουργεί.

Συχνά αυτές οι ξεχωριστές διαδικασίες παραγωγής αποκεντρώνονται σε ειδικές εταιρίες που κατασκευάζουν εξαρτήματα ή ολόκληρα μέρη του αυτοκινήτου και που λειτουργούν σαν αποκλειστικοί προμηθευτές ή υπερβολάβοι της κεντρικής εταιρίας. Βέβαια η τελική συναρμολόγηση γίνεται σε μια καθορισμένη μονάδα, και σε ένα καθορισμένο γεωγραφικό χώρο, όμως καμιά μονάδα δεν μπορεί να είναι σήμερα τόσο μεγάλη για την ακρίβεια, δεν συμφέρει από την άποψη της παραγωγικής αποδοτικότητας να συγκεντρώνει μέσα της όλη τη γκάμα των εξαρτημάτων και όλες τις διαδικασίες που συγκροτούν το τελικό προϊόν.

Μια τέτοια καθετοποίηση είναι σήμερα τεχνικά και παραγωγικά ασύμφορη.

Η επιλόλαιη αντικαπιταλιστική κριτική αυτής της τρομακτικής προοδευτικής εξέλιξης στο σύγχρονο παραγωγικό προτσές υπνώνει το εξής επιχείρημα. Ότι το παραγωγικό σπάσιμο της ενιαίας διαδικασίας γίνεται μόνο και μόνο για να αξιοποιηθούν τα φτηνότερα μεροκάματα με τα οποία μπορεί να δουλεύει το ίδιο το συγκρότημα, ή οι υπερβολάβοι του, σε ορισμένες χώρες. Κατ' αρχήν ούτε αυτό το επιχείρημα δεν αναιρεί το γεγονός ότι και όταν συμβαίνει αυτό η παραγωγή διαχέεται υποχρεωτικά και στις χώρες με τα φτηνότερα μεροκάματα, που είναι συνήθως και οι σχετικά λιγότερο ανεπτυγμένες παραγωγικά με αποτέλεσμα αυτές να γίνονται απαραίτητες και καθοριστικές στην λειτουργία της συνολικής παραγωγικής αλυσίδας και να εκσυγχρονίζονται βιομηχανικά στο έπακρο. Ωστόσο ο καταμερισμός των διαφορετικών μορφών και φάσεων της παραγωγικής διαδικασίας σε διαφορετικά γεωγραφικά σημεία μόνο δευτερευόντως έχει να κάνει με τη διαφοροποίηση των μισθών. Κυρίως έχει να κάνει με τον διεθνή τεχνικό καταμερισμό (δεν μιλάμε εδώ για τον κοινωνικό) της εργασίας που οφείλεται στα αντικειμενικά διαμορφωμένα ειδικά πλεονεκτήματα στην παραγωγή και τον σχεδιασμό ειδικών προϊόντων ή τμημάτων προϊόντων των διαφορετικών παραγωγικών οργανισμών σε διαφορετικές χώρες. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι σήμερα το πιο σύγχρονο και ανεπτυγμένο διεθνικό – διακρατικό εργοστάσιο που περιγράψαμε δεν απλώνεται κύρια ανάμεσα στον ανεπτυγμένο και στον αναπτυσσόμενο βιομηχανικό κόσμο, αλλά ανάμεσα στις διαφορετικές χώρες του ίδιου του ανεπτυγμένου βιομηχανικού κόσμου.

Ένας συνηθισμένος τύπος τέτοιας παραγωγικής συγχώνευσης στην αυτοκινητοβιομηχανία είναι οι στρατηγικές συνεργασίες διαφορετικών αυτοκινητοβιομηχανιών π.χ Ρενό και Βολβο ή Ρενό και Νισσάν που η καθεμιά από αυτές αναλαμβάνει την σχεδιαστική ανάπτυξη και την παραγωγή ενός μέρους του αυτοκινήτου π.χ ενός εξελιγμένου τύπου μηχανής ή ακόμα ενός μέρους της παραγωγικής διαδικασίας π.χ κοινές πλατφόρμες συναρμολόγησης. Σε τελική ανάλυση αυτή η ένωση διαφορετικών γεωγραφικά διασκορπισμένων επιστημονικοτεχνικών και παραγωγικών μηχανισμών είναι αποτέλεσμα του όλο και πιο τεράστιου όγκου γνώσης στην έρευνα και τεχνολογία, τεχνικής κατάρτισης των άμεσων παραγωγών και όγκου υλικού κεφαλαίου, που απαιτείται για να κατασκευαστεί ένα σύγχρονο πολύπλοκο προϊόν σε μια μαζική

κλίμακα.

Αυτό φαίνεται με ενάργεια στην πιο ακραία περίπτωση ενιαίου διεθνικού παραγωγικού προτσές που είναι η βιομηχανία κατασκευής αεροπλάνων της Αίρμπας. Εδώ ο ευρωπαϊκός βιομηχανικός γίγαντας της αεροναυπηγικής και της ηλεκτρομηχανοκατασκευής, διαπίστωσαν ότι δεν θα μπορούσαν ο καθένας ξεχωριστά να ανταγωνιστούν την Μπόϊνγκ αν δεν ένωσαν στα γρήγορα τη βρετανική βιομηχανία κατασκευής τουρμπινοκινητήρων, με τη γαλλική σχεδιαστική και κατασκευαστική γνώση στην αεροναυπηγική και τη γερμανική τελειότητα στις ηλεκτρομηχανολογικές κατασκευές.

Το νέο Αίρμπας μεγάλης χωρητικότητας συμφωνήθηκε να συναρμολογείται στη Γαλλία αλλά η καρδιά, τα νεύρα του και τα πιο μεγάλα τμήματα του σκελετού του θα χτίζονται στην Αγγλία και στη Γερμανία. Για να μπορούν τα μέρη της πελώριας ατράκτου του νέου Αίρμπας να μεταφερθούν από το Αμβούργο στην Τουλούζη όπου θα γίνεται η τελική συναρμολόγηση θα πρέπει να διευρυνθεί σε πλάτος και σε ύψος (ανύψωση γεφυρών) ένας ήδη πολύ φαρδύς γαλλικός αυτοκινητόδρομος. Η παγκοσμιοποιημένη κατασκευή του νέου Αίρμπας θα αλλάξει ακόμα και την κλίμακα ενός μέρους του γαλλικού τοπίου.

Αλλά το σπάσιμο των κρατικών συνόρων δεν είναι μόνο μια άμεση παραγωγική αναγκαιότητα για κράτη μεσαίας κλίμακας, όπως τα ευρωπαϊκά. Είναι μια όλο και πιο αδυσώπητη ανάγκη ακόμα και για γιγαντιαία κράτη της έκτασης και του παραγωγικού δυναμικού των ΗΠΑ όταν πρόκειται για τους πιο προωθημένους τομείς τεχνολογικής αιχμής όπως είναι η έρευνα του μικρόκοσμου ή η διαστημική έρευνα και οι διαστημικές εφαρμογές όπου στο επίπεδο μιας διαστημικής εξέδρας, ή των πυραύλων που εκτοξεύουν τηλεπικοινωνιακούς δορυφόρους, ή ενός επιταχυντή στοιχειωδών σωματιδίων στα οποία όχι μόνο ένα πολυεθνικό μονοπώλιο, αλλά ούτε μια υπερδύναμη δεν μπορεί πια να τα βγάλει πέρα μόνη της. Το διακρατικό εργοστάσιο λοιπόν εκτός από το να σημαίνει γεωγραφική διασπορά του ενιαίου προτσές παραγωγής σε πολλές εθνικές επικράτειες, μπορεί να σημαίνει ιδιοκτησία και έλεγχο ενός ορισμένου και συγκεντρωμένου στο χώρο πελώριου μέσου παραγωγής ή έρευνας, από πολλά κράτη. (Αυτή είναι μια ανώτερη βαθμίδα διεθνικής – διακρατικής συνεργασίας από εκείνη της πολυεθνικής επιχείρησης).

Αυτή η παραγωγική παγκοσμιοποίηση που περιγράψαμε δεν θα μπορούσε να γίνει ποτέ δυνατή δίχως την επανάσταση της πληροφορικής. Αν σήμερα είναι δυνατό να λειτουργήσει ένα ενιαίο παραγωγικό προτσές σε μια απέραντη γεωγραφική έκταση ή ένα συγκεντρωμένο στο χώρο προτσές με διεθνή – διακρατική συμμετοχή η έλευξη αυτό είναι δυνατή χάρη στην επανάσταση της πληροφορικής.

Δίχως τα δίκτυα της πληροφορικής που μεταφέρουν δεδομένα, εικόνες, και ντιρεκτίβες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης και μέσα σε όλες τις ίνες της σύγχρονης επιχείρησης σε χρόνο μηδενικό θα ήταν αδύνατος ο έλεγχος και η πραγματοποίηση μιας τόσο ακριβούς και λεπτής σύνθεσης τόσο πολύμορφων και απομακρυσμένων στο χώρο δραστηριοτήτων όσο αυτών που περιγράψαμε.

Εννοείται ότι αφού είναι δυνατό το ενιαίο υλικό παραγωγικό προτσές σε μια τόσο πλατιά γεωγραφική κλίμακα είναι ακόμα πιο εύκολες οι “άυλες” χρηματιστικές λειτουργίες του κεφαλαίου.

Σε αυτό το τελευταίο επίπεδο, δηλαδή το επίπεδο της κυκλοφορίας του κεφαλαίου, γίνεται πιο χτυπητή η παγκοσμιοποίηση και πιο αντιληπτή στη μέση συνείδηση, σαν παγκοσμιοποίηση των χρηματιστηριακών αγορών. Είναι εδώ που η πληροφορική έχει εκμηδενίσει το χρόνο και τις αποστάσεις για τη συνείδηση της πλατειάς μάζας και εδώ που σε μηδενικό χρόνο εκδηλώνονται οι καταστροφές ολόκληρων οικονομιών καθώς τα κεφάλαια μετατοπίζονται σε στιγμές κρίσης αστραπιαία από μια περιοχή του πλανήτη σε μια άλλη.

Πάνω εδώ σπεκουλάρει κυρίως ο αγοραίος αντικαπιταλισμός για να χτυπήσει την παγκοσμιοποίηση γενικά. Όπως σπεκουλάρει και στην αυξανόμενη απόλυτη ή και σχετική εξάθλιωση των μαζών, όπως σπεκουλάρει και στο αυξανόμενο χάσμα ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές και στις εξαρτημένες χώρες του τρίτου κόσμου.

Όπως κάθε αντιδραστικός αντικαπιταλισμός στην ιστορία, έτσι κι αυτός ενάντια στην παγκοσμιοποίηση θέλει και μπορεί να βλέπει μόνο τη μια, την καταστροφική πλευρά του κεφαλαίου. Είναι αδύνατο από την φύση των αντιδραστικών αντικαπιταλιστικών τάξεων, να δουν την πλευρά των παραγωγικών δυνάμεων που το κεφάλαιο εκπροσωπεί και που επί ποινή θανάτου οφείλει διαρκώς να επαναστατικοποιεί. Έτσι όχι μόνο επιτίθενται και στην παραγωγική πλευρά του αλλά βασικά επιτίθενται με περισσότερη λύσσα σε αυτήν γιατί αντιλαμβάνονται ότι οι νέες γιγαντιαίες παραγωγικές δυνάμεις είναι αυτές που θα δώσουν το τελειωτικό μοιραίο χτύ-

ΟΓΔΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΕΠΤΑ

πημα σε όλες τις αντιδραστικές τάξεις.

Έτσι λοιπόν επιτίθενται στη συγκέντρωση των παραγωγικών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα, επιτίθενται στην επικοινωνία και το σπάσιμο των συνόρων και τέλος επιτίθενται στις νέες επιστημονικές και τεχνολογικές ανακαλύψεις. Επιτίθενται δηλαδή σε όλους εκείνους τους παράγοντες στους οποίους το συνειδητό διεθνές προλεταριάτο βλέπει την μελλοντική του απελευθέρωση και ευημερία.

Σημαίνει αυτό ότι το συνειδητό προλεταριάτο χαιρετίζει τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό; Όχι. Αντίθετα θέλει να ανατρέψει τον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, στο βαθμό που είναι κι αυτός μια αναπτυσσόμενη ώριμη εκδήλωση του ιμπεριαλισμού. Όμως θέλει να τον ανατρέψει όχι επειδή είναι παγκοσμιοποιημένος, αλλά αποκλειστικά επειδή είναι καπιταλισμός. **Μάλιστα χαιρετίζει την παγκοσμιοποιημένη του πλευρά, κυρίως γιατί πάνω σ' αυτήν θα πατήσει για να την ανατρέψει.** Γιατί είναι αυτή η πλευρά που θα αποτελέσει την βάση για την διεθνή ενότητα των εργατών. Μόνο μια τέτοια ενότητα σε τελική ανάλυση θα μπορεί να αντιπαρατεθεί και να νικήσει το διεθνές κεφάλαιο. Και μια τέτοια ενότητα είναι δυνατή πάλι σε τελική ανάλυση μόνο αν δημιουργηθούν όχι απλά οι ιδεολογικοί, αλλά κυρίως οι υλικοί όροι για το πραγματικό, υλικό πέσιμο των συνόρων και για τη συντριβή των εθνικισμών που έχουν αποτελέσει ως τώρα το μεγαλύτερο βαρίδι στην προλεταριακή επανάσταση.

Σημαίνει μήπως αυτό ότι το πέσιμο των συνόρων και η διεθνή ενότητα του κεφάλαιου θα μετριάσει και θα κάνει πιο ανώδυνη την διεθνή ταξική πάλη όπως πιστεύουν μερικοί σοσιαλδημοκράτες, οπαδοί της παγκοσμιοποίησης; Όχι. Αντίθετα θα την κάνει πιο ωμή, πιο ανοιχτή και πιο βίαιη. Μάλιστα μερικοί από τους αντικαπιταλιστές εχθρούς της παγκοσμιοποίησης είναι καλυμμένοι ρεφορμιστές που την τρέμουν ακριβώς επειδή αυτή κάνει πιο ξεκάθαρη την ταξική καταπίεση δηλαδή της στερεί τον εθνικό μανδύα ο οποίος τόσο περιπλέκει τα πράγματα.

Αντίθετα λοιπόν ακριβώς από την “αναγκαστική” θέση του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού προλεταριάτου υπέρ της παγκοσμιοποίησης, οι μικροαστοί και κυρίως οι σοσιαλφασίστες αντικαπιταλιστές εξεγείρονται ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό κύρια επειδή είναι παγκοσμιοποιημένοι. Μάλιστα εξεγείρονται πάνω απ' όλα γιατί “αφομιώνει τα έθνη”, “καταργεί τις εθνικές ταυτότητες και κουλτούρες” τις “παραδόσεις” κ.λπ. Αυτά τα λέγανε πάντα εθνικιστές, παπάδες και αντισιωνιστές. Αλλά γι' αυτούς που παριστάνουν τον μαρξιστή – λενινιστή υπάρχουν άφθονες φράσεις σαν αυτή του Λένιν: “Μένει η παγκόσμια ιστορική τάση του καπιταλισμού να σπάξει τους εθνικούς φραγμούς, να σβήσει τις εθνικές διαφορές και να αφομοιώνει τα έθνη, τάση που από δεκαετία σε δεκαετία εκδηλώνεται με όλο και μεγαλύτερη ισχύ και αποτελεί έναν από ισχυρότερους κινητήρες που μετατρέπουν τον καπιταλισμό σε σοσιαλισμό” (Στο ίδιο, η υπογράμμιση του Λένιν).

Βεβαίως εκτός από τη διεθνιστική πλευρά της η παγκοσμιοποίηση πληγώνει όλους τους μικροαστούς αντικαπιταλιστές, σοσιαλφασίστες και μη, και με την παραγωγική και επιστημονικοτεχνική της πλευρά. Είναι γνωστός ο τρόμος που έχει καταλάβει τον οικολογικό μεσαίωνα, τους παπάδες, τους αντισημίτες και την κάθε μορφής καθυστέρηση για την επανάσταση στη γεωργία (μεταλλαγμένα) και την ιατρική (κλωνοποίηση) που έχουν φέρει οι καταπληκτικές ανακαλύψεις της γενετικής, όπως είναι γνωστός ο παλιότερος κοινός τρόμος όλων αυτών για την πυρηνική ενέργεια, ή η κατακλυσμική υπερεκτίμηση που κάνουν για το φαινόμενο του θερμοκηπίου και γενικά για την κατάρρευση της φυσικής ισορροπίας του πλανήτη.

Αυτά όλα είναι λίγο πολύ γνωστά και αντιληπτά σε όσους έχουν έστω και μια μικρή εξοικείωση με τη σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία καθώς και με την μαρξιστική θεωρία και την ιστορία των προλεταριακών επαναστάσεων. Άλλωστε η μεγάλη μάζα των προοδευτικών και ενημερωμένων ανθρώπων βλέπει με μεγάλη δυσπιστία όλο αυτό το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης και ακόμα λιγότερο συμμετέχει σ' αυτό.

Η ΑΝΤΙ-ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ G

Εκείνο όμως που είναι ελάχιστα γνωστό και που είναι πολύ δύσκολο να το μαντέψει κανείς, είναι αυτό που γράψαμε στην εισαγωγή του άρθρου μας, ότι το κίνημα αυτό είναι κύρια ένα κίνημα που αντικειμενικά υπηρετεί τα συμφέροντα ειδικά του όγδου των G8 και γενικότερα του ρωσο-κινέζικου φασιστικού άξονα.

Εδώ δεν θα αναφερθούμε τόσο στα στοιχεία με τα οποία μας τροφοδοτεί η σύνθεση των διαδηλωτών της Γένοβας που το πιο χτυπητό ανάμεσά τους είναι η ομόθυμη δραστήρια και

μαζική συμμετοχή των σοσιαλφασιστών όλης της Ευρώπης και μάλιστα η τεράστια αναλογικά συμμετοχή των σοσιαλφασιστών της πιο ρωσόφιλης από όλες τις χώρες της Ευρώπης, της Ελλάδας. Είναι η ίδια η φύση της γενικής αντιπαγκοσμιοποιητικής πλατφόρμας που υπηρετεί τα συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού και ευρύτερα τα συμφέροντα του άξονα Μόσχας, Πεκίνου, Τεχεράνης. Άλλωστε θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο, ή μάλλον αδύνατο σε μικροαστούς να πραγματοποιήσουν τέτοιες κλίμακας συντονισμένες κινητοποιήσεις σαν αυτές από το Σιάτλ και μετά δίχως μια κεντρική και συντονισμένη διεθνή πολιτική υποστήριξη. Ο διεθνής κνίτης δεν τρέχει πουθενά δίχως να φυσάει διεθνή κνίτικος άνεμος και είναι ανίκανος για την παραμικρή σημαντική πολιτική πρωτοβουλία, έξω από τον περίγυρο της σχολής του.

Αυτό δεν σημαίνει ότι την μικροαστική πλατφόρμα την εφεύρε ο σοσιαλϊμπεριαλισμός. Τα στοιχεία αυτής της πλατφόρμας παράγονται ασταμάτητα και αυθόρμητα στο κεφάλι των μικροαστών, των παπάδων, των εθνικιστών και των αντισημιτών στην επαφή τους με τη σύγχρονη πραγματικότητα παντού στον κόσμο. Εκείνο που κάνει ο σοσιαλϊμπεριαλισμός είναι αυτά τα αυθόρμητα στοιχεία που είναι πάντα αντιφατικά, να τα επιλέγει, να τα συστηματοποιεί και να τα ενοποιεί ώστε να υπηρετούν τη δικιά του παγκόσμια πολιτική στρατηγική.

Που φαίνεται λοιπόν το Κρεμλίνο στην πλατφόρμα της αντιπαγκοσμιοποίησης;

Φαίνεται στο ότι με αυτή βάλλεται αποκλειστικά το δυτικό οικονομικό μονοπώλιο και καθόλου το ανατολικό στρατοκρατικό. Χτυπιέται αποκλειστικά ο ελεύθερος ανταγωνιστικός καπιταλισμός της Δύσης και ποτέ ο γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμός της Ανατολής. Χτυπιέται ο αστικός φιλελευθερισμός και όχι ο αστικός φασισμός. Χτυπιέται η κυριαρχία του χρήματος και όχι η κυριαρχία του χοροφύλακα και του στρατοκράτη, χτυπιέται η πτώχευση και η ανεργία και όχι τα βασανιστήρια και η καταναγκαστική εργασία. Χτυπιέται ο κοσμοπολιτισμός του κεφάλαιου και όχι οι εθνικοί και θρησκευτικοί σοβινισμοί.

Δεν είναι τυχαίο ότι ποτέ οι “αντιπαγκοσμιοποιητές” δεν έκαναν κεντρικό ζήτημα τις χιτλερικές σφαγές που πραγματοποίησαν οι “ανατολικοί ορθόδοξοι” Σέρβοι στη Βοσνία όταν δεν τις υποστήριζαν και ακόμα λιγότερο, την χειρότερη από χιτλερική συμπεριφορά της Ρωσίας στην Τσετσενία, ενώ πάντα υποστηρίζουν τους σοσιαλναζί τύπου ΕΤΑ και του ΡΚΚ.

Επίσης δεν είναι τυχαίο που κάνουν κεντρικό ζήτημα για το περιβάλλον την συμφωνία του Κιότο, που ευνοεί σκανδαλωδώς τη Ρωσία και την Κίνα σε βάρος της δυτικής βιομηχανίας και δεν λένε λέξη για το ότι η μεγαλύτερη μόλυνση, συμβατική και πυρηνική, καθώς και σπατάλη φυσικού περιβάλλοντος σε όλο τον πλανήτη γίνεται πάλι στη Ρωσία.

Κυρίως όμως το ίδιο τους το κεντρικό σύνθημα ενάντια στην εμπορευματοποίηση και τον νεοφιλελευθερισμό που λέγεται με πολλούς τρόπους: “η γη δεν είναι εμπόρευμα”, “ο άνθρωπος πάνω από τα κέρδη”, “η παιδεία, η υγεία, η ασφάλεια δεν είναι εμπόρευμα” κ.λπ κρύβει τον πυρήνα της σοσιαλφασιστικής λογικής όλου του κινήματος.

Η κατάργηση του εμπορευματικού χαρακτήρα που παίρνει το προϊόν της ανθρώπινης παραγωγικής δραστηριότητας και τελικά σχεδόν κάθε πράγμα και κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα στο σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο, είναι ένας στρατηγικός στόχος του επαναστατικού προλεταριάτου. Η κατάργηση του καπιταλισμού σημαίνει τελικά την κατάργηση του εμπορεύματος.

Όμως κάθε κατάργηση του εμπορεύματος και της εμπορευματικής παραγωγής δεν σημαίνει σώνει και καλά κατάργηση του καπιταλισμού.

Η κατάργηση της εμπορευματικής παραγωγής ή έστω το χτύπημα και ο περιορισμός της εμπορευματικής παραγωγής μπορεί να γίνει και από το μονοπώλιο το ίδιο το οποίο αποτελεί σε τελική ανάλυση μια άρνηση του κεφάλαιου μέσα από το ίδιο το κεφάλαιο.

Το μονοπώλιο το ίδιο δηλαδή αναιρεί το βασικό νόμο της εμπορευματικής ζωής που είναι η ανταλλαγή λίγο πολύ αξιακά ισοδύναμων προϊόντων ανάμεσα σε ελεύθερους εμπορευματο-κατόχους με τη μεσολάβηση του χρήματος. Γιατί το μονοπώλιο επιβάλλει σε τελική ανάλυση άριστους όρους ανταλλαγής μέσω της οικονομικής ή της πολιτικής βίας. Είναι μια βασική αντίφαση του καπιταλισμού άλλωστε ότι ο ελεύθερος ανταγωνισμός γεννιέται από τη φύση του τη συγκέντρωση του κεφάλαιου και η συγκέντρωση αυτή γεννάει το μονοπώλιο που με τη σειρά του συντρίβει τον ελεύθερο ανταγωνισμό. Πάνω στην αντίφαση αυτή συντρίβεται πάντα και ο αστικός φιλελευθερισμός στην οικονομία και τελικά και στην την πολιτική. Όμως η πιο απεχθής μορφή του σύγχρονου μονοπώλιου είναι η μορφή του κρατικού милитарιστικού μονο-

πώλιου, δηλαδή του οικονομικού μονοπώλιου που ελέγχει απόλυτα την πολιτική εξουσία. Σ' αυτές τις περιπτώσεις το μονοπώλιο γίνεται η συμπύκνωση της εξοικονομικής βίας γίνεται καθαρή πολιτική βία και μπορεί να καταργήσει κάθε ελευθερία στην ανταλλαγή.

Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να καταργήσει (και μάλιστα καταργεί πρώτα πρώτα) την ελευθερία του κατόχου του εμπορεύματος, “εργατική δύναμη”, δηλαδή του εργάτη, να πουλήσει στην αγορά το εμπόρευσμά του, δηλαδή να ανταλλάξει ελεύθερα την εργατική του δύναμη με άλλα εμπορεύματα. Το κρατικό милитарιστικό μονοπώλιο μπορεί να μετατρέψει την εργατική δύναμη σε ιδιοκτησία του κράτους ή ιδιοκτησία μιας κρατικά πανίσχυρης ολιγαρχίας και έτσι να την καταργήσει σαν εμπόρευμα. Όταν έτσι γίνεται καταναγκαστική η εργασία αυτόματα γίνεται καταναγκαστική, υποχρεωτική και τελικά μη εμπορευματική και κάθε άλλη ανταλλαγή στην κοινωνία.

Αυτού του τύπου η καπιταλιστική οικονομία έχει υπάρξει. Η πιο τυπική της έκφραση είναι η οικονομία του πολεμικού καπιταλισμού των κρατικών στρατοκρατικών ιμπεριαλισμών της Γερμανίας και της Ιαπωνίας, στη διάρκεια και πριν από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, ενώ λίγο-πολύ κάθε προηγούμενος από αυτούς πολεμικός καπιταλισμός, έχει το χαρακτηριστικό της κατάργησης των καθ' αυτό εμπορευματικών σχέσεων.

Σε μικρότερους βαθμούς και σε διαφορετική κάθε φορά ποιότητα συγκρούεται με την εμπορευματική παραγωγή και την ανταλλαγή στα πλαίσια του ελεύθερου ανταγωνιστικού καπιταλισμού, κάθε σημερινός κρατικός милитарιστικός καπιταλισμός, είτε είναι σοσιαλϊμπεριαλιστικός, όπως στη Ρωσία και την Κίνα, είτε είναι τριτοκοσμικού τύπου.

Όταν είναι αυτού του τύπου ο καπιταλισμός τότε συγκρούεται με τον κυρίως εμπορευματικό, δηλαδή τον καπιταλισμό “φιλελεύθερου τύπου” από τα δεξιά. Στο πολιτικό επίπεδο πρόκειται για τη σύγκρουση της φασιστικής δικτατορίας της αστικής τάξης με την δημοκρατική δικτατορία της αστικής τάξης. Αυτή η διαφορά είναι πάντα ζωτική για το προλεταριάτο και τους λαούς του κόσμου ιδιαίτερα σε περιόδους σαν τη σημερινή που η ταξική τους συγκρότηση, είναι σχεδόν ανύπαρκτη και που χρειάζονται σαν το οξυγόνο την πολιτική δημοκρατία για να ζυμώσουν τις ιδέες του νέου κύματος των επαναστατικών τους εξορμήσεων και για να οργανώσουν τα νέα κόμματά τους.

Το κίνημα του όγδου G ενάντια στους υπόλοιπους επτά G είναι το κίνημα της ανερχόμενης παγκόσμιας φασιστικής αντίδρασης των στρατοκρατών, των κρατικιστών τυράννων, των διεφθαρμένων και αρπακτικών γραφειοκρατών, των σοβινιστών, των σύγχρονων δουλοκτητών και φεουδαρχών, των εγληγματικών μαφιών κάθε είδους ενάντια στις πιο σύγχρονες στο παραγωγικό επίπεδο και τις πιο δημοκρατικές στο πολιτικό επίπεδο μορφές του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Το κίνημα του όγδου G, που το ονομάζουμε παγκόσμιο σοσιαλφασιστικό κίνημα καταφέρεται ενάντια στη φιλελεύθερη πλευρά του καπιταλισμού από την πλευρά της πιο αντιδραστικής, της πιο φασιστικής, της πιο τυπικά “μονοπωλιακής” του πλευράς.

Αυτοί που καταφέρονται ενάντια στο δυτικό οικονομικό μονοπώλιο σαν το κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστικό μονοπώλιο το κάνουν, όταν δεν ανήκουν συνειδητά στο μαύρο μέτωπο που περιγράφουμε, επειδή δεν καταλαβαίνουν ότι το μονοπώλιο σε τελευταία ανάλυση οδηγεί στην εξοικονομική βία, δηλαδή στην πολιτική βία πάνω στην αγορά και τελικά στην κατάργηση της αγοράς. Το οικονομικό μονοπώλιο ολοκληρώνεται σαν τέτοιο, όταν γίνεται πολιτικό μονοπώλιο, και μάλιστα όταν αυτή η εξουσία εξελιχθεί σε απόλυτη και ωμή βία στις μάζες και στον κάθε ανταγωνιστή της. Δεν είναι τυχαίο ότι το κρατικό δηλαδή το “πολιτικό” μονοπώλιο του σοσιαλϊμπεριαλισμού, που στην Κίνα έχει πάρει τις πιο λεπτές, ευρηματικές και ακόμα κτηνώδεις ιδιότητες από παντού αλλού στον κόσμο, συνδέεται θαυμάσια, συμμαχεί και συγχωνεύεται με το δυτικό μονοπώλιο για να ασκήσει την πιο σκληρή δικτατορία στις μάζες, και κυρίως για να ασκήσει παγκόσμια ηγεμονική πολιτική.

Το δυτικό μονοπώλιο χάνεται στη σκλαβωμένη κινέζικη αγορά εργατικής δύναμης και ρουφάει φτηνή εργατική δύναμη με μια ασύλληπτη βουλμία κι έτσι τελικά αιχμαλωτίζεται, και γίνεται πολιτικός όμηρος των κινέζων κρατικών μονοπωλιών (δες πως το δυτικό μονοπώλιο χρηματοδότησε την κινέζικη Ολυμπιάδα, ή πως πούλησε τη Δημοκρατία του Χονγκ-Κονγκ στους κινέζους δημίους, ή πως ετοιμάζεται να παραδώσει την Ταϊβάν). Εδώ φαίνεται πως το κρατικό милитарιστικό μονοπώλιο συνεργάζεται τελικά με το δυτικό οικονομικό μονοπώλιο εξαιτίας ακριβώς της επίσης “φυσικά” βίαιης και αντιλαϊκής φύσης και του δεύτερου. Όμως σ' αυτή τη συνεργασία ο πολιτικός ηγεμόνας είναι το ανατολικό φασιστικό μονοπώλιο, επειδή εκεί το οικονομικό μονοπώλιο

ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ...

συνέχεια από τη σελ. 11

έχει μετατραπεί σε συμπαγή πολιτική, σε ολοκληρωτική κρατική βία, δηλαδή έχει γίνει “τέλειο” μονοπώλιο.

Αλλά αυτή η βία του κρατικού ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου, για να γίνει αποτελεσματική πρέπει να γίνει παγκόσμια. Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός και ο νεόκοπος και πιο άπλητος κινέζικος, δεν θα μπορέσουν να ησυχάσουν αν δεν καταβροχθίσουν τις παγκόσμιες παραγωγικές δυνάμεις και δεν υποτάξουν την παγκόσμια αγορά στην κυριαρχία τους. Όσο δεν το κάνουν αυτό χάνουν έδαφος απέναντι στο πιο “οικονομικό” και πιο “ανταγωνιστικό”, δηλαδή στο πιο προσαρμοσμένο στον καθ’ αυτό εμπορευματοποιημένο ανταγωνισμό, οπότε και πιο παραγωγικό δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο.

Αυτό που δίνει την ασύλληπτη παραγωγική και επιστημονικοτεχνική ζωτικότητα στο δυτικό μονοπωλιακό κεφάλαιο αυτή την εποχή είναι ότι μπορεί ακόμα να ξεπερνάει την κρίση στο οποίο το οδηγεί ο άναρχος χαρακτήρας του, δίχως να καταργεί τους όρους του σχετικά ελεύθερου ανταγωνισμού μέσα στον οποίο εκτυλίσσεται η οικονομική του δραστηριότητα. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε την τεράστια παραγωγική σημασία επανάσταση στο εργοστασιακό πρότυπο που περιγράφεται με τον όρο “διαδικασία total quality” (ολοκληρωτικής ποιότητας) ή τογιοτισμός (toyotism), και αποτελεί εξέλιξη και ταυτόχρονα άρνηση του τείλορσμου. Στο βάθος πρόκειται για την πλατιά και δημιουργική συμμετοχή των εργατών-παραγωγών σε μαζικά κινήματα ανάπτυξης εθελοντικού ελέγχου και ευρεσιτεχνιών για την τελειοποίηση του προϊόντος και της αποδοτικότητας της διαδικασίας της παραγωγής. Έχουμε να κάνουμε εδώ με στοιχεία σοσιαλιστικού παραγωγικού κινήματος μέσα στον καπιταλισμό, στοιχεία που βρίσκουν στον καπιταλισμό αξεπέραστα όρια. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η παραγωγική επανάσταση ξεκίνησε από τα αμερικάνικα εργοστάσια την εποχή του αντιφασιστικού πολέμου στον οποίο η αμερικάνικη αστική τάξη δούλεψε με πνεύμα συμμετοχής και ενθουσιασμού. Η διαδικασία της total quality είναι αδύνατη στην περίπτωση της φασιστικής καταπίεσης πάνω στην εργατική τάξη.

Έτσι το ανατολικό μονοπώλιο και η φασιστική κρατική του δομή συναντάνε διαρκώς αξεπέραστα εμπόδια στο επίπεδο της γραφειοκρατίας, της διαφθοράς, της έλλειψης παραγωγικής πρωτοβουλίας και ενθουσιασμού καθώς και υπονόμευσης του επιστημονικού πνεύματος μέσα στις μάζες.

Αν οι σοσιαλφασίστες λυσομανάνε ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των διάφορων υπηρεσιών του κράτους, στις δυτικές χώρες δεν είναι γιατί έτσι θα υποφέρουν οι μάζες όπως λένε, αλλά αντίθετα γιατί ο δυτικός καπιταλισμός έχει βρει τρόπο να χώσει την εμπορευματοποιημένη παραγωγή, οπότε και τον καπιταλιστικό έλεγχο μέσα στους χώρους στους οποίους διαπρέπουν οι κρατικές γραφειοκρατίες οι οποίες αποτελούν τεράστιο βαρίδι στο σύγχρονο αστικό κράτος και στο πολιτικό και στο οικονομικό επίπεδο. Αυτές οι γραφειοκρατίες με τη σειρά τους αποτελούν άντρα του σοσιαλφασισμού.

Τι εννοούμε λέγοντας άντρα του σοσιαλφασισμού; Εννοούμε ότι τα πιο διεφθαρμένα αστικά και μικροαστικά στρώματα της δημόσιας υπαλληλίας και οι πουλημένοι συνδικαλιστές των κρατικών εργοστασίων και υπηρεσιών αποτελούν εκείνο τον ταξικό χώρο που προσπαθεί να συσπειρώσει γύρω του το πιο φασιστικό τμήμα της αστικής τάξης για να έρθει γρήγορα στην κρατική εξουσία και για να ασκήσει τελικά την απόλυτη πολιτική του εξουσία, δηλαδή την πολιτική του δικτατορία. Αυτό το τμήμα της αστικής τάξης ντόπιας ή ξένης, μονοπωλιακής, ή όχι δεν έχει σημασία, υπόσχεται στα πιο διεφθαρμένα αστικά και μικροαστικά στρώματα της κρατικής γραφειοκρατίας συμμετοχή στο οικονομικό πλιάτσικο και συμμετοχή στη δικιά του πολιτική δικτατορία. Γι’ αυτό οι σοσιαλφασίστες συγκροτούν πάντα σ’ ένα “αντιφιλελεύθερο μέτωπο” τις κρατικές συντεχνίες των διεφθαρμένων και τις μαθαίνουν να βλέπουν το κράτος σαν ιδιοκτησία τους και την κοινωνία σαν λεία τους. Η μικροαστική φασιστική γραφειοκρατία ξέρει ότι ποτέ δεν θα ανέβει στην οικονομική εξουσία δηλαδή δεν θα γίνει αστική τάξη, αν δεν συμμετέχει για λογαριασμό της φασιστικής ολιγαρχίας την οποία υπηρετεί, στο δικό της μονοπώλιο της κρατικής εξουσίας. Αυτός είναι ο λόγος που όλοι οι σοσιαλφασιστικοί στρατοί του κόσμου είναι εχθροί του σχετικά ελεύθερου καπιταλιστικού εμπορευματοποιημένου ανταγωνισμού και αυτός ο λόγος που τελικά όλοι διαισθάνονται λίγο-πολύ ότι για την άνοδό τους στην εξουσία είναι απαραίτητα τα πυρηνικά και οι κτηνώδεις στρατοί των ρώσων και των κινέζων σοσιαλφασιστών, οι οποίοι αποτελούν την καρδιά του παγκόσμιου σοσιαλφασιστικού μετώπου.

Καταλαβαίνουμε εδώ γιατί όταν οι αντι-G7 μιλάνε για μη εμπορευματοποιημένες υπηρεσίες υγείας, παιδείας κ.λπ είναι ελεεινοί απατεώνες και υποκριτές. Μα με το να μην είναι η

υγεία στα χέρια του ιδιώτη καπιταλιστή και να είναι στα χέρια του κράτους δεν σημαίνει ότι είναι λιγότερο καπιταλιστική, αφού το κράτος είναι καπιταλιστικό. Το ζήτημα είναι ποτέ είναι πιο σπάταλη, πιο διεφθαρμένη, πιο απάνθρωπη η υγεία και η παιδεία για τις μάζες, όταν είναι στα χέρια του ιδιώτη ή του κρατικού καπιταλιστή; Ο Έγκελς έχει απαντήσει ότι όσους περισσότερους τομείς της παραγωγής και της κοινωνικής ζωής παίρνει στα χέρια του το κράτος, τόσο πιο καταπιεστικό γίνεται απέναντι στους πολίτες, και γι’ αυτό έχει καταγγείλει με σαφήνεια κάθε βισμαρκικού τύπου κρατικό σοσιαλισμό.

Πάντως, τελικά η απάντηση στο ερώτημα κράτος ή ιδιώτης είναι πολιτική. Έχει να κάνει κυρίως με το ποιο τμήμα της αστικής τάξης ηγεμονεύει στο κράτος. Σήμερα, σχεδόν παντού στον κόσμο όπου ο σοσιαλφασισμός μπορεί να διεισδύσει στην εξουσία και να τη δυναμώνει μέσα από τον έλεγχο του κρατικού τομέα, η κρατική γραφειοκρατική διαχείριση είναι χειρότερη για τις μάζες.

Επειδή λοιπόν ο σοσιαλφασισμός θέλει σήμερα ένα πλατύ και διεφθαρμένο κρατικό τομέα στα χέρια των γραφειοκρατικών συμμοριών, συμμοριών που αποτελούν τη μαζική βάση **κάθε ανερχόμενης** κρατικοφασιστικής ολιγαρχίας, το σύνθημα σήμερα ενάντια στην εμπορευματοποίηση είναι σημαία του σοσιαλφασισμού κρυμμένη πίσω από ένα στρατηγικό σοσιαλιστικό αίτημα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Ο Γ' ΚΟΣΜΟΣ

Η δύναμη του σοσιαλφασισμού είναι κυρίως στο επίπεδο της πολιτικής γιατί η πολιτική ισχύς του ανατολικού μονοπώλιου είναι πολλαπλάσια εκείνης του δυτικού, εξ αιτίας του συγκεντρωτικού χαρακτήρα του πρώτου. Το δυτικό μονοπώλιο και γενικά οι δυτικοί ιμπεριαλισμοί παραλύουν συχνά από τις εσωτερικές συγκρούσεις τους και σχεδιάζουν βραχυπρόθεσμα, ενώ οι ανατολικοί σοσιαλϊμπεριαλισμοί καθώς και οι μικρότεροι, εξαρτημένοι από αυτούς κρατικοφασισμοί (ιρανικού τύπου) χάρη στις στενές ολιγαρχικές ομάδες που διαχειρίζονται την πολιτική μηχανή, οργανώνουν σε βάθος χρόνο, ενιαία και αποτελεσματικά τη στρατηγική τους. Έτσι καταφέρνουν να παίζουν ηγεμονικό ρόλο στις διεθνείς εξελίξεις.

Αυτό που κάνουν λοιπόν με τα διάφορα θουρβόδη τους κινήματα οι σοσιαλϊμπεριαλισμοί είναι να αξιοποιούν την πολιτική τους υπεροπλία για να περιορίσουν την οικονομική υπεροπλία και τελικά τις πολιτικές άμυνες των δυτικών ανταγωνιστών τους.

Αυτή τους η στρατηγική εκδηλώνεται την απόπειρά τους να συγκεντρώσουν τις χώρες του τρίτου κόσμου, ιδιαίτερα τις πιο φτωχές ενάντια στους G7 πετυχαίνοντας μια διεθνή περικύκλωση του βορρά από το νότο.

Για τις χώρες του τρίτου κόσμου ήταν και είναι κεντρικό ζήτημα η πολιτική και η οικονομική ανεξαρτησία απέναντι στις ιμπεριαλιστικές χώρες γενικά.

Οι χώρες του τρίτου κόσμου χρειάζονται πάνω απ’ όλα ιστιμιά στους όρους της διεθνούς πολιτικής και στους όρους των οικονομικών σχέσεων με τις πλούσιες και ισχυρές χώρες του βορρά. Συνήθως φορτωμένες με τεράστια χρέη, αγωνίζονται να ανοίξουν ένα δρόμο προς τις αγορές του βορρά που είναι τόσο πιο καλά προφυλαγμένες, όσο αυτός από την πλευρά του απαιτεί, διαρκώς να ανοίγουν τις δικές τους αγορές στα δικά του βιομηχανικά προϊόντα. Οι πολιτικές επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών στα εσωτερικά τους με όπλο τους οικονομικούς εκβιασμούς είναι η πιο συνηθισμένη πρακτική, ενώ με τον έναν ή τον άλλον τρόπο οι επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών στις διακρατικές συγκρούσεις του τρίτου κόσμου καταλήγουν τις πιο πολλές φορές στην ικανοποίηση των πιο επιθετικών κρατών.

Όμως το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης δίνει την έμφαση σε μια γραμμική ιστορική εκδίκαση του νότου εναντίον του βορρά. Η γενική τους θεωρία είναι ότι ο νότος ιδιαίτερα η Αφρική είναι φτωχή επειδή αφαιμάχθηκε από το βορρά ή ακόμα χειρότερα ότι όλος ο πλούτος του βορρά οφείλεται στην αφαιμάξη του νότου. Αυτή είναι μια ρατσιστική – εθνικιστική θεωρία που προβάλλεται παντού από τους σοσιαλφασίστες στον τρίτο κόσμο (στη Γένοβα η κεντρική αφίσσα υπέρ της μετανάστευσης δείχνει ένα λευκό μωρό να θηλάζει μέχρι εξάντλησης μια Αφρικάνικη μάνα) και αποσκοπεί σε μια γενοκτόνα συμμετοχή του νότου στο πλευρό του σοσιαλϊμπεριαλισμού σε έναν πόλεμο του τελευταίου ενάντια στη Δύση.

Είναι αλήθεια ότι ο ιμπεριαλισμός έχει πραγματοποιήσει την πρωταρχική του συσσώρευση και σε βάρος του γ’ κόσμου αλλά κύρια την έχει πραγματοποιήσει σε βάρος των ίδιων των λαών και του προλεταριάτου του βορρά. Η εξεθλίωση, το μαρτύριο της υπερκόπωσης και ο θάνατος από την πολλή δουλειά των ευρωπαίων προλεταρίων την αυγή της βιομηχανικής επανάστασης (18ος αιώνας) είναι γνωστά σε όσους έ-

χουν εντυφώσει ελάχιστα στη σύγχρονη οικονομική ιστορία και πιο πολύ στους αναγνώστες των κλασικών του μαρξισμού. Πάνω στη δουλειά αυτή και τη δουλειά πολλών γενεών προλεταρίων του βορρά στηρίχθηκε και στηρίζεται και σήμερα ο παραγωγικός πλούτος του ανεπτυγμένου βιομηχανικού κόσμου. Η θεωρία ότι ο πλούτος του βορρά, δηλαδή και ο πλούτος των εργατών του βορρά, είναι και ήταν ο κύριος υπεύθυνος για τη φτώχεια του νότου είναι μια θεωρία που εκτός από τον σοσιαλϊμπεριαλισμό βολεύει τις αστικές τάξεις και μάλιστα τις χειρότερες αστικές τάξεις του τρίτου κόσμου. Στηριγμένοι σ’ αυτή τη λογική οι εθνικοφασίστες του τρίτου κόσμου ζητάνε ανοιχτά σύνορα από τις χώρες του βορρά για τους μετανάστες του νότου, όπως ζητάνε και παραγραφή κάθε χρέους ανεξάρτητα από τις ευθύνες και τις τις ρεμούλες των τριτοκοσμικών αστικών τάξεων. Ακόμα κρύβουν οι σοσιαλφασίστες ότι δεν γίνονται σήμερα όλες οι χώρες του τρίτου κόσμου απόλυτα φτωχότερες, αλλά ένα μόνο κομμάτι τους και μάλιστα όχι το μεγαλύτερο πληθυσμιακά.

Για παράδειγμα η Νότια και Ανατολική Ασία (Ινδίες, Κίνα, οι 4 τίγρεις, η Ινδονησία) όπως και ο μεγαλύτερος όγκος της Λατιν. Αμερικής είναι σε διαδικασία μέσης ανάπτυξης, αν και σε πολλές από αυτές η σχετική με το βορρά ανάπτυξη μειώνεται.

Αν προσέξει κανείς τις χώρες της απόλυτης κατάπτωσης θα διαπιστώσει είτε ότι είναι κάτω από την πολιτική ηγεμονία του σοσιαλϊμπεριαλισμού και των σοσιαλφασιστικών ντόπιων αστικών τάξεων, είτε έχουν διαλυθεί από ατέλειωτους φυλετικούς πολέμους που καθοδήγησαν οι σοσιαλφασίστες, είτε αδυνάτισαν από εξωτερικές επιθέσεις σοσιαλφασιστικών κρατών. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στη μαύρη Αφρική.

Η βασική πηγή της απελπισίας, της παρακμής και της πείνας στον σύγχρονο κόσμο είναι ο σοσιαλϊμπεριαλισμός.

Αυτό σημαίνει ότι οι λαοί στον τρίτο κόσμο θα σωθούν και θα αναπτυχθούν δίχως σύγκρουση και με το δυτικό ιμπεριαλισμό; Όχι. Δεν είναι δυνατόν να κλείσουν ποτέ την ψαλίδα τους με τις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες αν δεν προχωρήσουν σε σύγκρουση με αυτές. Αλλά αυτή η σύγκρουση θα είναι πρώτα απ’ όλα σύγκρουση με τον σοσιαλφασισμό, τον εθνικισμό, τις διεφθαρμένες γραφειοκρατίες και κάθε ντόπια αντίδραση στον τρίτο κόσμο.

Είναι ολοένα και πιο φανερό ότι οι μεσαιές και μικρές χώρες του τρίτου κόσμου είναι αδύνατο να αναπτυχθούν δίχως μορφές οικονομικής, οπότε και πολιτικής ένωσης, ανάμεσά τους. Είναι οπότε υποχρεωμένες να αρνηθούν τον ιμπεριαλιστικό οικονομικό φιλελευθερισμό και να προστατεύσουν τις οικονομίες τους αξιοποιώντας και τις πιο καθυστερημένες δίπλα στις πιο σύγχρονες τεχνολογίες. Όμως άλλο τόσο είναι υποχρεωμένες σχηματίζοντας ευρύτερα διακρατικά σύνορα να κινηθούν και μέσα στην παγκόσμια αγορά. Αυτή η κίνηση θα φέρει και το προλεταριάτο και τους λαούς του τρίτου κόσμου σε επαφή με το προλεταριάτο και τους λαούς του ανεπτυγμένου βιομηχανικού κόσμου. Είναι το χτύπημα του τριτοκοσμικού σοσιαλφασισμού, του νέου αντίστροφου ρατσισμού και εθνικισμού, το χτύπημα του πνεύματος της ιστορικής εκδίκασης, και της επιστροφής στις ρίζες εκείνο που θα δώσει ώθηση στις νέες τριτοκοσμικές επαναστάσεις. Αυτός είναι ο λόγος που ο τρίτος κόσμος, ενώ έχει να διαχωρίσει τον εαυτό του από τον ιμπεριαλιστικό οικονομικό φιλελευθερισμό και να αντισταθεί σ’ αυτόν, δεν πρέπει με τίποτα να συμμαχήσει ενάντια σ’ αυτόν με τις διεφθαρμένες και αρπακτικές κρατικοδίαιτες γραφειοκρατίες και ολιγαρχίες, και πολύ περισσότερο με τους σοσιαλφασίστες και σοσιαλϊμπεριαλιστές.

Η διεθνής του σοσιαλφασισμού προσφέρει όπιο στον τρίτο κόσμο, προσφέρει δηλαδή ένα τυφλό μίσος στο βορρά και όχι ένα εργαλείο πάλης που να ξεκινάει κύρια από την ταξική πάλη μέσα στον ίδιο το νότο.

Όμως ο βαθύς τρίτος κόσμος ξεχωρίζει την υγεία από το όπιο και έχει αρχίσει τους μεγάλους επαναστατικούς του αγώνες που είναι μαζικοί αγώνες και όχι πόλεμοι συμμοριών. Πρόκειται για επαναστατικούς αγώνες ενάντια στο σοσιαλϊμπεριαλισμό και το σοσιαλφασισμό. Τέτοια ήταν η μεγάλη εξέγερση της Τιεν Αν Μεν στην Κίνα. Τέτοιος ο εθνικο-απελευθερωτικός και δημοκρατικός αγώνας του βοσνιακού λαού ενάντια στο σέρβικο φασισμό. Τέτοιος ο μεγάλος εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας του τσετσένικου λαού ενάντια στους ρώσους ναζί. Εκεί είναι οι μεγάλες εξορμήσεις λαών ολόκληρων. Εκεί ο αληθινός κίνδυνος. Εκεί η θυσία, εκεί το αίμα, εκεί η φρίκη. Στις Γένοβες είναι οι θρασυδείλες και απομονωμένες από τους λαούς φράξιες. Οι διπρόσωποι και οι πραξικοπηματίες. Οι φίλοι των τυράνων. Εκεί δεν υπάρχει ίχνος δόξας και τιμής. Εκεί η βρίσκεται η διεθνής των νάνων.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ ΟΠΛΩΝ

ΔΕΣΜΟΙ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Η ρωσική προέλαση στη χώρα μας πραγματοποιείται τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο. Φυσική συνέπεια είναι να κυριαρχούν οι Ρώσοι και στο στρατιωτικό τομέα.

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας είχαμε αναλύσει τον τρόπο με τον οποίο το ρωσικό μονοπώλιο της "Γκαζπρόμ" εξαρτά ενεργειακά την Ελλάδα, βάζοντας έτσι στο χέρι ολόκληρη την παραγωγική της οικονομία. Το αμέσως επόμενο βήμα είναι να την εξαρτήσει στρατιωτικά για να τη σύρει πιο εύκολα στο δικό της άδικο πόλεμο.

Ένα άρθρο του Λουκά Δημακά στα Νέα (16/17-6-01) με τίτλο: "Χαμηλές ρωσικές "πτήσεις" στο Αιγαίο" περιγράφει την ανοδική πορεία που σημειώνουν τελευταία οι ρωσικές στρατιωτικές προμήθειες προς τη χώρα μας, οι οποίες έχουν ήδη καλύψει τομείς όπως είναι η αντιαεροπορική άμυνα και η ταχεία, δια θαλάσσης, μεταφορά δυνάμεων με την πρόσφατη παράδοση γιγαντιαίων χόβερκραφτ ρωσικής και ουκρανικής κατασκευής "δίνοντας άλλη διάσταση στην ταχύκίνηση των ελληνικών δυνάμεων στο Αιγαίο και στη διακλαδική τους συνεργασία".

Πολλοί, λανθασμένα νομίζουν ότι ο ελληνικός στρατιωτικός εξοπλισμός προέρχεται κύρια από

τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο ισχυρισμός αυτός βασίζεται στην εξίσου λανθασμένη διαπίστωση που παρουσιάζει τη χώρα μας ως αμερικανικό προτεκτοράτο. Στην πραγματικότητα, μονάχα το 35% του εξοπλισμού έχει τόπο προέλευσης τις ΗΠΑ, μας πληροφορεί το άρθρο, όταν "η "πίτα" των ΗΠΑ στις παραγγελίες σε παγκόσμιο επίπεδο είναι πολύ μεγαλύτερη του ελληνικού ποσοστού, συγκεκριμένα 47%! Η ελληνική πλευρά εφαρμόζει τα τελευταία χρόνια τη θεωρία του "πολυεθνικού καλαθιού" στους εξοπλισμούς και έχει επιφέρει μια σχετική εξισορρόπηση των παραγγελιών ανεβάζοντας όχι μόνο τα ευρωπαϊκά αλλά και τα ρωσικά μερίδια!".

"Οι ρωσικής προέλευσης εξοπλισμοί της Ελλάδας στο τελευταίο 5ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα ξεπερνούν τα 400 εκατ. δρχ. Μάλιστα, αν υπολογισθεί και το κόστος των S-300 που αγόρασαν οι Κύπριοι και δάνεισαν στην Ελλάδα, το συνάλλαγμα που εισέπραξε η Μόσχα για εξοπλισμούς που βρίσκονται στο ελληνικό οπλοστάσιο ξεπερνά το 1,2

δισ. δολ. (+500 δισ. δραχμές) – συμπεριλαμβανομένης της μικρής, σχετικά, αγοράς από την Ουκρανία".

"Το ποσό αυτό αντιστοιχεί σε 9%-10% των ελληνικών αμυντικών προμηθειών την 5ετία 1996-2000, κατά την οποία οι συνολικές δαπάνες ανήλθαν σε 4,5 τρις δραχμές (...) Η αντιαεροπορική προστασία και η ταχεία, δια θαλάσσης, μεταφορά δυνάμεων είναι οι δύο τομείς που η Ελλάδα έχει καλύψει σημαντικά από τη Ρωσία (...) Συγκεκριμένα στο ελληνικό οπλοστάσιο υπάρχουν τα εξής ρωσικής προέλευσης όπλα:

- 31 αυτοκινούμενα αντιαεροπορικά συστήματα TOR-MI μικρού βεληνεκού, αξίας περίπου 750 εκατ. δολ. (αριθμό TOR-MI έχει αγοράσει και η Κύπρος).
- 2 συστοιχίες αντιαεροπορικών και αντιβαλλιστικών πυραύλων μεγάλου βεληνεκού S-300 PMU-1 κυπριακής ιδιοκτησίας (αξίας περίπου 220 εκατ. δολ.).
- 20 αντιαεροπορικά συστήματα μικρού βεληνεκού OSA, αξίας περίπου 120 εκατ. δολ.
- 2 χόβερκραφτ (πλοία ταχείας μεταφοράς) Zubr. Άλλα δύο πανομοιότυπου τύπου είναι ουκρανικής προέλευσης – συνολικής αξίας 200 εκατ. δολ. Επίσης είναι ενταγμένα στις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις και μια σειρά

άλλα ρωσικής προέλευσης όπλα που μας δόθηκαν δωρεάν μετά τη συνένωση των δύο Γερμανιών: πρόκειται κυρίως για πυροβόλα ZU-23, για τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού BMP-1, για συστοιχίες πολλών εκτοξευτών ρουκετών RM-70 (τσεχικά, αντιγραφής ρωσικών), αντιαρματικά "Φάγκοτ" κ.ά."

Ο αρθρογράφος, αφού αναγνωρίζει την ύπαρξη πολιτικών και διπλωματικών κριτηρίων πλάι στα επιχειρησιακά σε ότι αφορά την αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού, σκιαγραφεί τα μελλοντικά σχέδια για τη στρατιωτική εξάρτηση της χώρας μας. "Τώρα ανοίγεται", γράφει "άλλο ένα παράθυρο, με την πιθανή αγορά αντιαρματικών πυραύλων Kornet-E καθώς και κορβετών Severnoe. Μάλλον έχει αποκλειστεί οριστικά η αγορά πυραύλων αέρος-αέρος και κάποιων ηλεκτρονικών υψηλής τεχνολογίας. Για τα τελευταία, οι σχετικές πιέσεις της "άλλης" πλευράς δεν ήταν λίγες ούτε πάντα απλά εμπορικές...". Σε ότι αφορά τις κορβέτες, τη ναυπήγηση των οποίων επιδιώκουν επίσης οι ΗΠΑ και μια σειρά ευρωπαϊκών χωρών, ο οίκος Severnoe της Αγ. Πετρούπολης προτείνει τη Version-1000 και τη Version-1500 που "κινούνται με

συνδυασμό κινητήρων ντίζελ και τουρμπινών (27-30 κόμβοι) και έχουν ακτίνα δράσης 4000 χλμ. Είναι βαρύτατα οπλισμένα και η σχεδίαση έχει χαρακτηριστικά στελθ για μικρό ίχνος στα ραντάρ – το ίδιο ισχύει και για τα χόβερκραφτ".

Παρά την έλλειψη οικονομικών μέσων που αντιμετωπίζουν οι Ρώσοι σύμφωνα με ανώτατο αξιωματικό του Πολεμικού Ναυτικού, "έχουν και τη διάθεση και τη γνώση να προχωρήσουν". Και προχωρούν με τα τεράστια ποσά που εισπράττουν από τον κορβανά της Δύσης για τις ανύπαρκτες οικονομικές μεταρρυθμίσεις στη Ρωσία. Η τύφλα των δυτικών είναι κι εδώ τέτοια που συνεχίζουν να δίνουν χρήματα χωρίς έλεγχο. Έτσι εξηγείται πως "παρά την έλλειψη οικονομικών μέσων" οι Ρώσοι διαπρέπουν στις πωλήσεις όπλων. Η ελληνική Γενική Διεύθυνση Εξοπλισμών "έχει εντυπωσιασθεί με την ταχύτητα παραδόσεων, "πιο γρήγορα από τις υποχρεώσεις τους" τόνισε αρμόδια πηγή, η οποία ωστόσο καταγράφει αδυναμίες στην υλοποίηση αντισταθμιστικών".

Η Ρωσία παίρνει χωρίς να δίνει. Και αυτό που παίρνει από την Ελλάδα είναι δεσμοί αποικιοκρατικής εξάρτησης.

Ο Πανταγιάς επιβάλλει τη σιωπή στα ΜΜΕ

Την Πέμπτη το βράδυ της 5ης Ιούνη ο Σημίτης αποφάσισε να πάει στο Λυκαβηττό να παρακολουθήσει την παράσταση της Ισπανίδας καλλιτέχνιδας του φλαμένκο Χριστίνα Όγιος. Ενώ όμως η παράσταση ήταν να αρχίσει στις εννιά το βράδυ ο Σημίτης έφτασε στις δέκα παρά πέντε με αποτέλεσμα όμως η παράσταση να ξεκινήσει μια ώρα αργότερα. "Όταν ο Κ. Σημίτης μπήκε στο θέατρο, την ώρα που οι προβολείς έπεσαν πάνω του και οι κάμερες άρχισαν να γράφουν, ο κόσμος τον γιουχάρησε άγρια, εκτοξεύοντας μάλιστα και διάφορα δυσάρεστα "κοσμητικά" επίθετα. Το πλέον θλιβερό είναι όμως ότι ο Γ. Πανταγιάς πήρε αμέσως τηλέφωνα στους τηλεοπτικούς σταθμούς ζητώντας να μην παίξει το σχετικό βίντεο στις νυχτερινές ειδήσεις. Όπερ και εγένετο" (Επενδυτής, 7-8 Ιούλη).

Το γεγονός δεν είναι απλά θλιβερό αλλά πρωτοφανές και φανερώνει τον ασφυκτικό έλεγχο των ΜΜΕ όχι μόνο από την ρωσόδουλη κυβέρνηση Σημίτη αλλά και την τετρακομματική συμφωνία που επιτρέπει σ' αυτήν να διασφαλίζει τον έλεγχο και το θάψιμο γεγονότων που κινούνται ενάντια στην ομοφωνία τους και την κοινή πολιτική τους γραμμή. Αυτό έχει αποδειχτεί σε όλες τις πανεθνικές τηλεοπτικές εκστρατείες που καθοδηγεί ο σοσιαλφασισμός, π.χ. πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία, ΡΚΚ, ελληνοτουρκικά, Σάμινα, τώρα Γένοβα κ.λπ. Πρόκειται για φαινόμενα κοινοβουλευτικού φασισμού, ενός φασισμού που θα τον νιώθουν μέσα από το θάψιμο της φωνής τους, όπως συμβαίνει ήδη με τους Απολυμένους των Λιπασμάτων, όσοι αντιστέκονται στο τετρακομματικό καθεστώς. Η χώρα έχει ήδη μπει σε μια νέα περίοδο πολιτικού πραξικοπηματισμού και φασισμού.

ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 8

μαστικός κατάλογος πενήντα μελών με συγκεκριμένη αναφορά στο καθένα από τα πενήντα μέλη ότι εργάζονταν όταν ψήφισαν και γι' αυτό το λόγο δεν είχαν δικαίωμα ψήφου! Το σκεπτικό τους ήταν ότι αυτοί που εργάζονταν έχουν γίνει τάχα μέλη άλλων σωματείων και συνεπώς δεν είναι νόμιμη η ψήφισή τους στο σωματείο των Λιπασμάτων! Όμως οι περισσότεροι από αυτούς που αναφέρονται εργάζονται σε προσωρινές δουλειές και δεν έχουν εγγραφεί σε άλλο σωματείο, ενώ για αρκετούς δίνονται απλά ψεύτικες πληροφορίες. Με ψέματα και βρώμικες επιθέσεις συνεχίζουν οι αποκτηνωμένοι Τσιρμούλας και Εξομερίτης την επίθεσή τους, με δικηγόρο τον Αναστασάκο.

Μάλιστα, την αγωγή τους αυτή την προσκόμισαν τελευταία στιγμή στο δικαστήριο για να ενισχύσουν την υποστήριξη της αίτησής τους που αναφέραμε παραπάνω και η οποία απορρίφθηκε. Έκαναν την κατάθεση κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή και μάλιστα τις μέρες που συζητιόταν η υπόθεση των απολυμένων στις Βρυξέλλες! Έτσι η πλευρά των απολυμένων δεν μπόρεσε να αντικρούσει όσα αναφέρονταν στο νέο δικόγραφο. Αυτό όμως το απατεωνιστικό τέχνασμα, το επισήμανε ο δικαστής στην απόφασή του και δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρι-

σμούς τους. Συγκεκριμένα αναφέρεται σχετικά στην απόφαση:

«Οι αιτούντες, με την υπ' αριθ. 513/20-6-2001 αγωγή τους που απευθύνεται στο Ειρηνοδικείο Πειραιά (Τακτική Διαδικασία) της οποίας η συζήτηση προσδιορίστηκε, κατά τη δικάσιμο της 28ης Νοεμβρίου 2001, [αν και κατατέθηκε, πέντε (5) ημέρες, μετά από τη συζήτηση της κρινόμενης αίτησης, προσκομίστηκε, δε, από τους αιτούντες, χωρίς οι καθόν να έχουν τη δυνατότητα να την αντικρούσουν], ισχυρίζονται ότι συμμετείχαν στις αρχαιρεσίες και πρόσωπα τα οποία είχαν απολέσει την ιδιότητα του μέλους του Σωματείου, λόγω της συνταξιοδότησής τους καθώς και πρόσωπα τα οποία απασχολούνται σε άλλες βιομηχανικές, ναυπηγικές μονάδες, κ.λπ. Ο αγωγικός αυτός ισχυρισμός, όμως, δεν αποδεικνύεται, παραχρήμα, από τους αιτούντες, με συνέπεια να μην υπάρχει δυνατότητα να ληφθεί υπόψη».

Όπως αναφέρεται η νέα αγωγή αναμένεται να εκδικαστεί στις 28 Νοεμβρίου. Ωστόσο είναι απίθανο να οδηγήσει σε ακύρωση των εκλογών. Αυτή είναι η τελευταία πράξη με την οποία έβγαλε τη λύσσα του απέναντι στους απολυμένους το καθεστώς. Αλλά δεν μπορεί πια να κοροϊδέψει κανένα, ούτε τους απολυμένους, ούτε το λαό, ούτε τις δικαστικές αρχές.

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET
<http://www.compulink.gr/oakke>
e-mail: oakke@compulink.gr

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

τιωτική τακτική των σοσιαλφασιστών στη συγκεκριμένη “μάχη της Γένοβας”. Είμαστε υποχρεωμένοι να ασχοληθούμε μ’ αυτή την πλευρά του ζητήματος επειδή ο έλληνας αναγνώστης και τηλεθεατής βομβαρδίζεται από μια ενιαία γκαϊμπελιστική εικόνα την οποία κατασκευάζει γι’ αυτόν η ρωσόδουλη συμμορία που ηγείται και των 4 κοινοβουλευτικών κομμάτων. Αυτή η συμμορία χάρη στον ασφυκτικό πολιτικό της έλεγχο πάνω στα ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα τηλεοπτικά πετυχαίνει ενιαία αντεστραμμένη εικόνα της τάξης ενός χιτλερικού καθεστώτος. Έτσι ο ελληνικός λαός διαμορφώνει πολιτική συνείδηση φασιστικού λαού, όσο και αν είναι ακόμα ανοιχτές οι ιδέες ενός πολύ μεγάλου τμήματος του πληθυσμού, όσο και αν απεχθάνεται τους κνιτοφασίστες και τους αναρχικούς από την ίδια τη συγκεκριμένη του πείρα.

Όσο και αν θέλει να μάθει, όσο και να θέλει να καταλάβει αυτός ο λαός θα βλέπει διαρκώς ένα ιταλικό αστυνομικό αυτοκίνητο να λιώνει το κεφάλι ενός νεκρού διαδηλωτή και μερικούς Έλληνες ξυλοκοπημένους υποψήφιους διαδηλωτές που έχουν απελαθεί χωρίς λόγο από τη Γένοβα. Όλες τις προηγούμενες μέρες αυτός ο λαός έχει δει τον πληθυσμό της Γένοβας να φυλακίζεται μέσα σ’ ένα σιδερένιο κλουβί που κατασκεύασε η Αστυνομία ενός ελεεινού πρωθυπουργού για να μην ακούν οι πανίσχυροι αιμοσταγείς συνδαιτυμόνες του τις ειρηνικές διαμαρτυρίες εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών που μόνο ένα θέλουν, λίγη ανθρωπιά για τους φτωχούς, ή ακόμα καλύτερα μια επανάσταση υπέρ τους.

Αυτός ο λαός λοιπόν θα ακούσει με ευχαρίστηση τον επίσημο εκπρόσωπο της ελληνικής κυβέρνησης να καταγγέλλει τον πρωθυπουργό μιας γειτονικής χώρας ότι είναι υπεύθυνος για την αιματηρή βία και τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης να καταδικάζει τη βία της ιταλικής αστυνομίας. Έτσι για μια ακόμα φορά, όσο και να την αντιπαθεί, θα πρέπει να παραδεχθεί την “αριστερά” του έθνους, δηλαδή τον ΣΥΝ και το “Κ”ΚΕ να είναι εκεί πάντα μέσα στη φωτιά, έτοιμη για να συγκρουστεί με τους μεγάλους. Ο τηλεθεατής στο βάθος καμαρώνει που σύσσωμο το έθνος, δηλαδή η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση, ο πρόεδρος της Βουλής, ο αρχιεπίσκοπος, ο υπουργός Άμυνας, και η ΓΣΕΕ ευλόγησαν την ελληνική επαναστατική αποστολή στη Γένοβα, την αποστολή που θα προκαλούσε όλους τους ισχυρούς της Γης στο έδαφος μιας ισχυρής χώρας.

Πως θα καταλάβει αυτός ο ήσυχος τηλεθεατής με τα καλοπροαίρετα σε γενικές γραμμές αισθήματα, αν δεν καταβροχθίσει μια σειρά ελληνικές ή ξένες εφημερίδες, αν δεν συγκεντρώσει τα αποκόμματα για πολλές μέρες, και δεν τα μελετήσει, δηλαδή αν δεν συσχετίσει μεταξύ τους τα πιο

χτυπητά στοιχεία, αν δεν έχει μια στοιχειώδη γνώση των πολιτικών αντιθέσεων στη γειτονική χώρα, και αν τελικά δεν είναι αφάνταστα καχύποπτος για όλα τα πράγματα στα ελληνικά κόμματα, πως θα καταλάβει αυτός ο δυστυχής, ότι ο αποκλειστικός υπεύθυνος της βίας στη Γένοβα είναι οι πλημμυρισμένοι τάχα από ευγενικά ιδανικά διαδηλωτές;

Γιατί αυτή η βία δεν έπεσε από τον ουρανό. Είχε προαναγγελθεί με μαθηματικό τρόπο από τους διοργανωτές της διαδήλωσης.

Κατ’ αρχήν η βία υπήρχε μέσα στο βασικό σύνθημα των διοργανωτών της διαδήλωσης που περιλαμβάνονταν όλοι στο σχήμα – ομπρέλα με το όνομα “Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας”.

Το “Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας” είναι ένα καπέλο του “Κόμματος της Κομμουνιστικής Επανάδρουσης”. Η “Επανάδρουση” είναι το ακριβώς αντίστοιχο του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή είναι ένα σκληρό σοσιαλφασιστικό κόμμα και πρακτορείο του σοσιαλμπεριαλισμού στην Ιταλία. Το βασικό σύνθημα λοιπόν του “Κοινωνικού Φόρουμ στη Γένοβα” ήταν ένα : Να μην πραγματοποιηθεί η “Σύνοδος των G8 στη Γένοβα”. Αυτό το σύνθημα το υπεράσπισε ως το τέλος, αλλά με λιγότερο απαιτητικό τρόπο και το Κόμμα της Δημοκρατικής Αριστεράς, δηλαδή οι “ευρωκνίτες”, του Ντ’ Αλέμα, δηλαδή ο όγκος της ιταλικής αντιπολίτευσης. Όλοι αυτοί αρνούσαν το δικαίωμα των 8 να συναντηθούν με το επιχείρημα ότι αυτοί δεν αποτελούν ένα διεθνές θεσμοθετημένο όργανο.

Δηλαδή, οποιοδήποτε ηγέτες, οποιοδήποτε χωρών του κόσμου, δεν έχουν σύμφωνα με αυτή τη λογική το δικαίωμα να συναντιούνται και να συζητούν όποιο θέμα κοινού ή διεθνούς ενδιαφέροντος επιθυμούν. Στην πραγματικότητα, αυτή η συνάντηση κύρια δυτικών ηγετών κάνει εξάλλους τους ρώσους σοσιαλμπεριαλιστές γιατί αντιπροσωπεύονται σ’ αυτήν σε πολύ πιο μικρό ποσοστό απ’ όσο αντιπροσωπεύονται στα θεσμοθετημένα όργανα του ΟΗΕ στα οποία το ντουέτο Ρωσίας-Κίνας, και από κοντά όλοι οι τριτοκοσμικοί φασίστες, κυριολεκτικά αλωνίζουν. Επειδή αυτοί, και μόνο αυτοί, έχουν κοινή οργάνωση και κοινή πολιτική γραμμή. Πέρα απ’ αυτά οι διαδηλωτές αρνούσαν το δικαίωμα σε μια δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση να φιλοξενήσει στο έδαφος της μια συνάντηση 8 ηγετών που όλοι τους, με εξαίρεση τον φασίστα Πούτιν – ενάντια στον οποίο όμως κανείς δεν κατεύθυνε πυρά – επίσης είναι δημοκρατικά εκλεγμένοι, ή που έστω δεν αμφισβητούνται σαν εκπρόσωποι τους από τους πολίτες των χωρών τους (αυτό το τελευταίο ισχύει ακόμα και για τον Πούτιν).

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς τι ποδοπάτηση κάθε δημοκρατικής αρχής, αλλά και σε όλα τα επίπεδα, είναι να εκστρατεύουν έλληνες πολίτες σε μια ξένη χώρα, στην Ιταλία, με τις ευχές του ελληνικού έθνους για να συνεισφέρουν

στο να ματαιώσουν, όσο μπορούν από την πλευρά τους, συνάντηση ηγετών άλλων χωρών στο έδαφος αυτής της ξένης χώρας. Τι θα λέγατε οι ευγενικοί έλληνες τηλεθεατές αν 20.000 άγγλοι χούλιγκαν έρχονταν να ματαιώσουν μια διεθνή συνάντηση ξένων ηγετών στο ελληνικό έδαφος; Το μόνο που θα μπορούσε να στέκει θα ήταν, ο λαός της χώρας που θα φιλοξενούσε τη συνάντηση να ήταν ο ίδιος μαζικά και μαχητικά αντίθετος σ’ αυτή τη συνάντηση, και η κυβέρνηση του να μην τον έκφραζε. Τέτοια πράγματα γίνονται μόνο σε στιγμές δημοκρατικών εξεγέρσεων. Σε τέτοιες στιγμές όμως, ο λαός στη Γένοβα δεν θα έφευγε από την πόλη του, ούτε θα κρυβόταν μέσα στα σπίτια του όταν θα έρχονταν οι επαναστάτες να τον σώσουν από την αντιλαϊκή του κυβέρνηση, αλλά θα έβγαυαν στο δρόμο να τους χειροκροτήσουν.

Βεβαίως το σύνθημά τους για ματαιώση της Συνόδου, το “Κοινωνικό Φόρουμ” και η “Επανάδρουση” δεν το εμφάνισαν σαν ένα σύνθημα βίας. Όπως όμως κάθε αντιδημοκρατικό σύνθημα, έτσι κι αυτό συνοδεύτηκε, και ήταν προμελετημένο να μπει σε εφαρμογή, μέσω της άσκησης βίας. Σε αυτή τη βία ήταν με τα μούτρα χωμένο το “Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας”, η “Κομμουνιστική Επανάδρουση” και βέβαια όλοι οι ψευτοκομμουνιστές, οι τροτσκιστές και οι αναρχικοί της Ευρώπης, που με πρώτους και καλύτερους τους Έλληνες, σχημάτισαν τα τάγματα εφόδου της Παρασκευής 20 του Ιούλη.

Για να διαχωρίσουν πολιτικά τον εαυτό τους από την ευθύνη της βίας, το “Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας” και η “Επανάδρουση” ισχυρίστηκαν και ισχυρίζονται ότι αυτοί θέλανε απλά να πραγματοποιήσουν μια ειρηνική διαδήλωση προς το χώρο όπου συνεδρίαζαν οι G8. Όμως η ιταλική αστυνομία έκλεισε τις διόδους προς το κτίριο της συνεδρίασης σχηματίζοντας τη γνωστή κόκκινη γραμμή, οπότε έριξαν σ’ αυτή την ευθύνη της σύγκρουσης, όταν η “ειρηνική” διαδήλωση προσπάθησε να φτάσει στο σημείο κατάληξης.

Πριν φτάσει όμως στο σημείο να φράξει τις διόδους και να κατασκευάσει την κόκκινη γραμμή, η ιταλική κυβέρνηση κάλεσε τους διοργανωτές σε συζήτηση και τους είπε: “Κύριοι αν εσείς μας εγγυηθείτε πολιτικά ότι δεν θα γίνουν βίαια επεισόδια στο χώρο έξω από τον οποίο θα πραγματοποιηθεί η σύνοδος, δηλαδή αν εσείς δεσμευτείτε να εξουδετερώσετε τις ομάδες που πραγματοποίησαν τους βανδαλισμούς στο Γκέτεμποργκ, τότε θα επιτρέψουμε τη διαδήλωσή”.

Η απάντηση του “Κοινωνικού Φόρουμ” ήταν ότι το να περιφρουρήσει τη διαδήλωση σημαίνει να ασκήσει το ίδιο βία σ’ αυτές τις ομάδες, δηλαδή να λειτουργήσει σαν αστυνομία. Όμως κάτι τέτοιο είναι αντίθετο στις αρχές του. Εκείνο που μπορούσε να κάνει ήταν να καλέσει τους διαδηλωτές να απομακρυνθούν αμέσως γύρω από τους ταραξίες οπότε η αστυνομία

θα μπορούσε να τους επιτεθεί και να τους εξουδετερώσει.

Αυτή η τοποθέτηση σήμαινε ότι η αστυνομία θα έπρεπε να επιτεθεί η ίδια σε ένα ανάμεικτο πλήθος, που αυτόματα θα εκδήλωνε την αλληλεγγύη του προς όσους συγκρούονταν με την αστυνομία, και η Γένοβα θα μάτωνε σε όλη την έκταση έξω από κάθε έλεγχο. Σε αυτή την περίπτωση εννοείται ότι η Σύνοδος θα ματαιωνόταν, αφού μάλιστα τα επεισόδια θα δραματιζόνταν έξω από την πόρτα της. Όπως ήταν φυσικό το ιταλικό υπουργείο Εσωτερικών αρνήθηκε αυτή τη “λύση” και αποφάσισε να κατασκευάσει την κόκκινη γραμμή, δηλαδή να αποκλείσει το χώρο και να διαμορφώσει έτσι μια αμυντική τακτική σύμφωνα με την οποία η αστυνομία θα κρατούσε τις διόδους και θα υποχρέωνε τους διαδηλωτές να της επιτεθούν.

Η επίθεση των διοργανωτών στην αστυνομία θα μπορούσε εντελώς θεωρητικά και με τραβηγμένο τρόπο να σταθεί σαν “πράξη πολιτικής δημοκρατικής άμυνας” μόνο αν οι διαδηλωτές εξασφάλιζαν ειρηνική πορεία, δηλαδή αν την περιφρουρούσαν. Όμως αρνήθηκαν να την περιφρουρήσουν λέγοντας ότι δεν γίνονται αστυνομία. Αυτό σημαίνει ότι τους σπασματίες, τα ραχοποιούς, αναρχικούς που τελικά τους ονόμασαν προβοκάτορες δεν τους θεωρούν εχθρούς, αλλά φίλους τους. Μόνο απέναντι στους φίλους τους δεν θέλει κανείς να φερθεί σα δύναμη καταστολής. Όμως για τους επαναστάτες που θέλουν να κάνουν μια ειρηνική διαδήλωση, εκείνοι που τους την καταστρέφουν και τους εκθέτουν ασκώντας αναίτια βία και κάνοντας καταστροφές, δηλαδή οι προβοκάτορες, είναι οι χειρότεροι εχθροί τους. Είναι όχι μόνο εχθροί τους σαν την αστυνομία, αλλά είναι πολύ χειρότεροι, γιατί είναι οι καλυμμένοι εγκάθετοι της αστυνομίας. Γιατί λοιπόν το “Κοινωνικό Φόρουμ” και κυρίως οι ομάδες κρούσης της διαδήλωσης, τα αγαπημένα σώματα βίας της “Κομμουνιστικής Επανάδρουσης”, οι λεγόμενες “άσπρες φόρμες” (τα περίφημα “tutte bianche”), ενώ τόσο εύκολα συγκρούονται με την αστυνομία, δε συγκρούονται με τους προβοκάτορες, που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι κυρίως οι σπασματίες αναρχικοί, οι γνωστοί “Black Block” (μαύρο μπλοκ); Είναι φανερό ότι δε συγκρούονται γιατί είναι φίλοι τους, και είναι φίλοι τους γιατί αυτοί κάνουν τη βασική βρωμοδουλειά, ώστε τα αφεντικά τους, οι σοσιαλφασίστες να μείνουν στο απυρόβλητο και να μη χρεωθούν τη βία. Η τακτική των σοσιαλφασιστών είναι η εξής:

Οι αναρχικοί αναλαμβάνουν την πιο θεαματική, την πιο απρόκλητη βία, και την πιο μισητή στις μάζες, που σημαίνει την καταστροφή των μαγαζιών, τις φωτιές, και τελικά τα οδοφράγματα, που προκαλούν τη μαζική αστυνομική επέμβαση και τη γενίκευση των συγκρούσεων. Αυτές οι συγκρούσεις και αυτή η ατμόσφαιρα δίνουν την εικόνα της τηλεοπτικής κόλασης. Δίχως αυτήν τη βία μια διαδήλω-

ση 10 ή 20 ή 50.000 κνιτοειδών όλης της Ευρώπης μετά από μήνες οργάνωσης δεν θα έπιανε ούτε 5 τηλεοπτικά δευτερόλεπτα χρόνο διεθνούς προπαγάνδας.

Ωστόσο στην προκειμένη περίπτωση οι σοσιαλφασίστες της “Επανάδρουσης” και οι τροτσκιστές κάθε είδους δεν αρκέστηκαν στη χρήση των “Black Blocks”. Τα “Black Blocks” μάλιστα τα χρησιμοποίησαν για να γενικεύσουν και να βαθύνουν τις συγκρούσεις που ξεκίνησαν οι ίδιοι. Κυρίως όμως χρησιμοποίησαν την απειλή της βίας των “Black Blocks” για να κλείσει η αστυνομία την κόκκινη γραμμή σύμφωνα με τη λογική που αναλύσαμε.

Μόλις λοιπόν η αστυνομία σχημάτισε την κόκκινη γραμμή και παρατάχθηκε, οι ίδιοι οι επίσημοι διοργανωτές αποφάσισαν τη σύγκρουση. Αποφάσισαν δηλαδή ότι θα περάσουν μέσα από τα σημεία φύλαξης. Όμως η σύρραξη αυτή δεν μπορούσε πια να δικαιολογηθεί δημοκρατικά από την ώρα που οι διοργανωτές δεν θα περιφρουρούσαν την πορεία. Αλλά ακόμα και αν δεσμεύονταν να περιφρουρήσουν την πορεία, καμία δημοκρατική κοινή γνώμη δεν θα αναγνώριζε σε διαδηλωτές με εξάρτηση μάχης το δικαίωμα να σπάσει αστυνομικό κλοιό που υπεράσπιζε μια σύνοδο επίσημα καλεσμένων ηγετών σε μια χώρα.

Οι δημοσιογράφοι περιγράφουν τρία ξεχωριστά μπλοκ που πήγαν να σπάσουν αντίστοιχα σημεία της κόκκινης γραμμής, την Παρασκευή στις 20 Ιούλη. Το πιο βασικό πολιτικό μπλοκ ήταν αυτό που είχε μπροστά τους “Tutte Bianche”, από πίσω την “Κομμουνιστική Επανάδρουση”, πιο πίσω τους Έλληνες (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ κλπ) και παραπίσω τους Γάλλους σοσιαλφασίστες (τροτσκιστές της LCR). Μόλις τα προγραμματισμένα μπλοκ κινήθηκαν ενάντια στην κόκκινη γραμμή και έγιναν οι πρώτες συγκρούσεις (όχι μεγάλης έκτασης) σύμφωνα με μη σοσιαλφασίστες δημοσιογράφους όπως ο Πρετεντέρης στο Βήμα της 21 Ιούλη, σύμφωνα με τον οποίο οι “Tutte Bianche” που καυχόνταν ότι θα ήταν χιλιάδες δεν ήταν ούτε 100 την ώρα της σύγκρουσης), οι σοσιαλφασίστες αναδιπλώθηκαν. Έδωσαν τη σκυτάλη στους αναρχικούς που ανέλαβαν να σκηνοθετήσουν την κόλαση καταστρέφοντας ό,τι μπορούσαν στα μετόπισθεν, δηλαδή πίσω από την κόκκινη γραμμή. Αυτοί κυρίως χτυπήθηκαν στη συνέχεια και για πολλή ώρα με την ιταλική αστυνομία.

Αυτή η Παρασκευή ήταν που έδωσε το νεκρό Ιταλό αναρχικό, ο οποίος αποτέλεσε ένα μεγάλο πολιτικό δώρο της ιταλικής αστυνομίας στους σοσιαλφασίστες. Με αυτό το νεκρό, αυτοί προσπάθησαν να πετύχουν τον κεντρικό τους στόχο, να ματαιώσουν τη Σύνοδο. Λίγο μετά το επεισόδιο, ο γραμματέας της “Κομμουνιστικής Επανάδρουσης” έδωσε συνέντευξη Τύπου μαζί με τον αρχηγό του “Κοινωνικού Φόρουμ”

συνέχεια δίπλα

ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ: ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ

**Ο UCK και τα κόμμα
τα του Τζαφέρι και
του Ιμέρι από τη μια μεριά,
και η κλίκα Τραϊκόφσκι-
Γκεοργκίεφσκι απ' την άλ-
λη υπονομεύουν κάθε δημο-
κρατική συνταγματική λύ-
ση στη Δημ. της Μακεδονί-
ας.**

Οι προτάσεις και η λογική Μπατεντέρ είναι θετικές αν και κάτω από τις δοσμένες συνθήκες αφελείς. Ισχυρή τοπική αυτοδιοίκηση με ισχυρούς τους αλβανούς εθνοφασίστες σημαίνει σε τελευταία ανάλυση, διαμελισμό. Ωστόσο σήμερα η λογική Μπατεντέρ χτυπιέται από τα δεξιά και από τον UCK και από τον Γκεοργκίεφσκι. Σ' ένα καταπληκτικά αποκαλυπτικό άρθρο του *Βήματος*, της 22 Ιούλη, από ένα δημοσιογράφο που διοχετεύει γραμμές του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών, τον Μαραράκη, αναφέρεται ότι Αλβανοί και Γκεοργκίεφσκι (αναφέρει προβοκατόρικα και τον Τσερβενκόφσκι) κατηγορούν τους δυτικούς μεσολαβητές ότι θέλουν ενιαία Δημ. της Μακεδονίας, πράγμα που είναι αδύνατο γιατί τάχα οι δύο λαοί μισούνται, οπότε η μόνη λύση είναι η διζωνική ομοσπονδία, δηλαδή η διχοτόμηση. Ο Μαραράκης λέει ότι αυτή είναι η μόνη ρεαλιστική θέση και υπονοεί σαφώς ότι είναι και η θέση του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών.

Πραγματικά αυτή είναι η θέση του ελληνικού ΥΠΕΞ από την πρώτη στιγμή της κρίσης, αυτή είναι η θέση του Γκεοργκίεφσκι, αυτή η θέση του UCK, και τελικά αυτή η θέση της Ρωσίας, η γνωστή αιώνια θέση υπέρ του εσωτερικού διαμελισμού των κρατών, ενώ τα σύνορα θα μένουν ανέπαφα. Ανέπαφα σύνορα σημαίνει ότι η

χώρα δεν θα διαμελίζεται υπέρ των γειτονικών σοβινισμών, αλλά θα διαμελίζεται και θα πολτοποιείται μένοντας "ανεξάρτητη" υπό την κηδεμονία της Ρωσίας. Αυτή η θέση πρωτο-εισάχθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από τη Ρωσία στην Κύπρο. Πρόκειται για το σχέδιο Γκρομικό για διζωνική ομοσπονδία το οποίο εξαρχής ήρθε σε σύγκρουση και με την ενιαία πολυεθνική Κύπρο και με τη διπλή ένωση μίας διαμελισμένης Κύπρου με την Ελλάδα και την Τουρκία. Τελικά το νησί ακολούθησε τη μοίρα που του επιφύλαξε ο Γκρομικό και δεν έμεινε ούτε ανεξάρτητο, ούτε ενιαίο, ούτε ελληνικό, ούτε τουρκικό. Έμεινε ένα διαμελισμένο, ανάπηρο κρατίδιο κάτω από την πολιτική ηγεμονία του Κρεμλίνου.

Το ίδιο πραγματοποιήθηκε και με το ρώσικο σχέδιο του διαμελισμού της Βοσνίας με το οποίο η Μόσχα ηγεμονεύει τώρα στη μισή Βοσνία και σε ολόκληρη πια τη Σερβία.

Τώρα ο UCK πετυχαίνει σταδιακά το διαμελισμό της Δημ. της Μακεδονίας με πόλεμο και εθνοκάθαρση, ο δε Γκεοργκίεφσκι τον πετυχαίνει με τα αντι-μουσουλμανικά και αντιαλβανικά πογκρόμ στην Μπίτολα και αλλού. Πίσω από τον UCK, ο Φάτος Νάνο, ο άνθρωπος που οι ρωσόφιλοι στην Ελλάδα βοήθησαν να ανεβεί στην εξουσία με το αντι-Μπερίσα πραξικόπημα που το ονόμασαν "επανάσταση". Πάντα φίλος του Φάτος Νάνο και του ανθρώπου του Ιλίρ Μέτα, είναι ο Γ. Παπανδρέου που εκθειάζει τη "φιλειρηνική" του τάχα γραμμή. Ο ίδιος Γ. Παπανδρέου που μαζί με το Σημίτη βοήθησε να έρθει και να σταθεροποιηθεί στην εξουσία της Δημ. της Μακεδονίας ο Γκεοργκίεφσκι και ο ομόσταβλος του Τραϊκόφσκι. Όλοι αυτοί μαζί είναι ανοιχτά ή κρυφά υπέρ της διζωνικής Ομοσπονδίας της Δημ. της Μακεδονίας.

Εννοείται ότι η Ρωσία προς το

παρόν έξυπνα κρύβεται και αφήνει το διαμελισμό σε όλους τους παραπάνω που παριστάνουν τους φιλοδυτικούς, όπως τον αφήνει και στους αληθινούς φιλοδυτικούς και τους δυτικούς διαιτητές που σχεδιάζουν στα χαρτιά ένα ενιαίο κράτος την ώρα που επιτρέπουν σ' αυτούς που κρατάνε τα όπλα και τους προβοκατόρικους μηχανισμούς βίας να το διαμελίζουν.

Μόλις η δουλειά του διαμελισμού προχωρήσει με νέες επιθέσεις του UCK, με νέες αποτυχίες των μεσολαβητών και με νέα πογκρόμ των ορθοδοξοφασιστών του Γκεοργκίεφσκι, τότε το ρώσικο σχέδιο της διεθνούς συνδιάσκεψης θα μπορέσει να πραγματοποιηθεί και η Ρωσία επίσημα να ανακατευτεί. Μόνο αυτή ζητάει σήμερα διεθνή συνδιάσκεψη από τις μεγάλες δυνάμεις και μόνο η Ελλάδα των Γ. Παπανδρέου-Σημίτη από τις μικρές. Ειδικά ο Γ. Παπανδρέου που είχε κανονίσει με τους Τραϊκόφσκι - Γκεοργκίεφσκι ότι η Δημ. της Μακεδονίας θα αποδεχόταν τη Διεθνή Συνδιάσκεψη, έφαγε ένα ηχηρότατο και απροσδόκητο γι' αυτόν χαστούκι. Το "όχι" ήρθε κυρίως από το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα αλλά και από τις ΗΠΑ. Φαίνεται ότι ο Γκλιγκόροφ κρατάει ακόμα. Η Δημ. της Μακεδονίας κρατάει ακόμα. Γι' αυτό άλλωστε η Ρωσία θέλει να τη σκίσει στα δύο. Μόνο έτσι θα την ελέγξει.

Αρα το σύνθημα είναι ένα. Όχι στην εθνοκάθαρση των αλβανο-φασιστών και των ορθοδοξο-φασιστών. Όχι στους προβοκατόρες. Ενιαία, δημοκρατική και πολυεθνική Δημ. της Μακεδονίας.

Λούκα Ανιολότο, και τον αρχηγό των "Tutte Bianche", Λούκα Καζαρίνι, και ζήτησε τη διακοπή της συνόδου της Γένοβας. Αλλά ο ιταλικός λαός είχε "συλλάβει" τον υπεύθυνο της βίας. Και ο υπεύθυνος της βίας δεν μπορεί να σωθεί από ένα νεκρό που παράγεται σ' ένα εκτεταμένο μέτωπο συγκρούσεων με δεκάδες τραυματίες από όλες τις πλευρές. Το δίκιο και το άδικο της κάθε περίπτωσης κρίνεται από το συνολικό δίκιο και άδικο. Ειδικά με το επεισόδιο που προκάλεσε το νεκρό αποδείχτηκε σύντομα ότι ο ιταλός αστυνομικός πυροβόλησε σε μια στιγμή περικύκλωσης και πανικού. Έτσι η πρόταση "Επανάδρουσης" - "Φόρουμ" έπεσε στο κενό*.

Με αυτή την κοινή τους παρουσία σε μια τόσο κρίσιμη διεθνή πολιτική στιγμή απόδειξαν την ορθότητα της κατηγορίας που απευθύνεται στην "Επανάδρουση", ότι οι "Tutte Bianche" είναι εντελώς δίκιοι τους, όπως και ότι είναι δική της η ηγεσία του "Φόρουμ". Έτσι εξηγείται πως οι "Tutte Bianche" ενώ είναι τύποι με ασπίδες από πλέξιγκλας και είναι ντυμένοι με άσπρες φόρμες, δηλαδή κάνουν μπαμ σαν τη μύγα μέσα στο γάλα, που σημαίνει ότι έχουν προφανή αδυναμία να καλυφθούν από αστυνομικές συλλήψεις, καμαρώνουν και προβάλλονται με τόση αίσθηση ασφάλειας σε όλα τα ΜΜΕ. Το κάνουν γιατί έχουν την προστασία του πολιτικού πυρήνα του ιταλικού σοσιαλφασισμού. Μαθαίνουμε από τη Μοντ, 20 Ιούλη, ότι τα τάγματα αυτά εφόδου συγκροτήθηκαν σε μηχανισμοί βίας το 1997 και έχουν ανάμεσα στ' άλλα κατέβει στις δημοτικές εκλογές της Βενετίας υποστηρίζοντας εκεί υποψήφιο της "Επανάδρουσης".

Έτσι εξηγείται πως το ψευτοΚΚΕ βρέθηκε στην πρώτη γραμμή μιας τέτοιας σύρραξης. Μόνο στην καθοδήγηση εμπειρών πρακτόρων της Ρωσίας, θα εμπιστευόταν το ψευτοΚΚΕ τα μέλη του σε μια ξένη χώρα. Μόνο στον αδελφό του εμπιστεύεται κανείς τα παιδιά του.

Εμείς εδώ στην Ελλάδα έχουμε ζήσει αυτού του είδους την προβοκατόρια χιλιάδες φορές. Απλώς τώρα διαπιστώσαμε, όπως και στο Γκέτεμποργκ ότι αυτή είναι μια διεθνής μέθοδος του σοσιαλφασισμού.

Δηλαδή, οι κνίτες μπαίνουν στη διαδήλωση δίχως ανοιχτή βία, ή με λίγη βία και εμπρηστικά συνθήματα, και αφήνουν τη θεαματική βία και τις προβοκατόριες στους αναρχικούς που τους ονομάζουν γνωστούς-αγνώστους. Όταν οι γνωστοί-αγνώστοι συγκρούονται με την αστυνομία, τότε οι κνίτες κατηγορούν την αστυνομία και όχι τους γνωστούς-αγνώστους. Όταν οι γνωστοί-αγνώστοι τραυματίζονται ή συλλαμβάνονται τότε ονομάζονται λαός. Αυτό το σύστημα δούλεψε χρόνια. Όταν όμως οι ρωσόφιλοι κατάκτησαν την κυβέρνηση στη χώρα και οι κνίτες ήθελαν δικές τους πιο "πολιτικές" και πιο μαζικές συγκρούσεις π.χ. για την εκκαθάριση μερικών υπουργών, ή για διαδηλώσεις κύρους (όπως το Πολυτεχνείο), τότε παράδωσαν τους αναρχικούς στην αστυνομία και οι προβοκατόριες τελείωσαν.

Η Ιταλία βρίσκεται στην προη-

γούμενη φάση, είναι πάνω από 15 χρόνια πιο πίσω από την Ελλάδα. Έτσι ο σοσιαλφασισμός δοκιμάζει τώρα την προβοκατόρια και το διπλό παιχνίδι των ψευτο-κομμουνιστών, και πρέπει να παραδεχτούμε ότι τα πάει πολύ χειρότερα, γιατί η Ιταλία έχει μια ισχυρή αστική τάξη, και όχι αυτό το αδύναμο, εξαρτημένο και δίχως χαρακτήρα εξάμβλωμα που είναι η ελληνική αστική τάξη.

Στην Ιταλία τα ΜΜΕ δεν τα ελέγχει ο σοσιαλφασισμός. Έτσι ο ιταλικός λαός έμαθε ότι η πόλη της Γένοβας ερήμωσε όχι επειδή οι κάτοικοι φοβήθηκαν την αστυνομία, αλλά επειδή κάποιιοι τύποι με μαύρα και άσπρα ρούχα, κοντάρια και όλα τα άλλα σύνεργα, θέλανε να σπάσουν αστυνομικούς κλοιούς και βιτρίνες. Αυτός ο λαός άκουσε αναλύσεις και διάβασε μια αρθρογραφία στον Τύπο που δεν έβγαине από τα χαλκεία της ΚGB όπως συνέβη στη χώρα μας για 20 ολόκληρα χρόνια. Η βρώμικη ειδησεογραφία της σοσιαλφασιστικής Repubblica δεν μπορούσε να ανατρέψει τη συνολική εικόνα. Η πίεση της ιταλικής κοινής γνώμης ενάντια στους προβοκατόρες ήταν τόσο μεγάλη που ο Ντ' Αλέμα αναγκάστηκε την Παρασκευή το απόγευμα να δηλώσει ότι το κόμμα του δεν θα συμμετείχε στη μαζική συγκέντρωση του Σαββάτου. Παρ' όλ' αυτά είπε κι αυτός τη μεγάλη κουβέντα: Ζήτησε τη διακοπή της Συνόδου ακολουθώντας τον Μπερτινόνι. Όμως και αυτός έπεσε στο κενό. Η βία της Παρασκευής ήταν φτιαγμένη για την συγκέντρωση του Σαββάτου. Αντίθετα, εκείνο που πέτυχε ήταν να την παγώσει και να την απομαζικοποιήσει. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Μπερλουσκόνι μπόρεσε να αντισταθεί στους προβοκατόρες, και πήγε τη Σύνοδο ως το τέλος, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να ληφθούν κάποιες θετικές αποφάσεις, κύρια στο ζήτημα του AIDS στον Τρίτο Κόσμο. Ταυτόχρονα, ο Μπερλουσκόνι έριξε την ευθύνη των επεισοδίων στο μπλοκ των διαδηλωτών και κατάγγειλε την πολιτική γραμμή της αντι-παγκοσμιοποίησης ουσιαστικά σαν αντι-δημοκρατική. Την ίδια στάση κράτησε και ο Μπους.

Αυτή η πολιτική στάση των Μπερλουσκόνι και Μπους δεν μπόρεσε όμως να γίνει γενική στάση των υπολοίπων 6 (δεν μιλάμε βέβαια εδώ για τον Πούτιν, τον σκοτεινό ηγέτη και συντονιστή των προβοκατόρων που οργιάζαν απ' έξω). Ούτε η αποκτηνωμένη ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, που απεχθάνεται τον Μπερλουσκόνι, ούτε ο Σιράκ ακολούθησαν αυτό το πνεύμα. Αντίθετα, θέλησαν συμβιβασμό με τους διαδηλωτές. Έτσι υιοθέτησαν ουσιαστικά μια μπάσταρδη γραμμή που ταίριαζε στον Πούτιν, γιατί το κοινό τους ανακοινωθέν καταδίκασε μεν τη βία των ακραίων στοιχείων ανάμεσα στους διαδηλωτές, αλλά καθόλου τη διαδήλωση την ίδια, και ακόμα λιγότερο την πολιτική της γραμμή. Αυτό ακριβώς είναι που θέλανε οι "πολιτικοί" σοσιαλφασίστες τύπου "Επανάδρουσης" ή οι σοσιαλφασίστες του PCI. Σε αυ-

τό το κλίμα μπόρεσε ο Πούτιν να κάνει έμμεση δήλωση υπέρ του κινήματος της παγκοσμιοποίησης. Μάλιστα το ρώσικο κεντρικό ραδιοτηλεοπτικό δίκτυο δίχως δεσμεύσεις μίλησε για "εγκληματική ανευθυνότητα της ιταλικής αστυνομίας" και τόνισε ότι οι δυτικοί ηγέτες "δεν είναι σε θέση" να λάβουν σήμερα "σύνθετα μέτρα" για την πραγματική πάταξη της "φτώχειας και της οικονομικής καθυστέρησης" (*Βήμα*, 22/7/2001).

Είναι λοιπόν, ολότελα φυσικό που ο φίλος της Ρωσίας, ο Πρόντι ζήτησε αμέσως συμβιβασμό και συνεννόηση ανάμεσα στους "μέσα" (τους 8) και τους "έξω" (τους διαδηλωτές).

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η ευρωπαϊκή αστική τάξη, και γενικά η δυτική αστική τάξη θα επιδώξει συμβιβασμό στο μέλλον με τη διεθνή του σοσιαλφασισμού, όπως το έχει κάνει και στις

διεθνείς της σχέσεις όταν εγκαταλείπει στο έλεος των κανιβαλών ναζί τις μικρές χώρες. Είναι και εδώ υπόθεση των λαών να αντισταθούν σ' αυτά τα τέρατα για να περιφρουρήσουν τις δημοκρατικές κατακτήσεις και όση ειρήνη τους έχει απομείνει πάνω στην ευρωπαϊκή ήπειρο.

Η διεθνής επίθεση του σοσιαλφασισμού στην Ιταλία είναι ένα ορόσημο και μια μεγάλη προειδοποίηση. Είναι μοιραίο ένα νέο προοδευτικό, δημοκρατικό και αριστερό ρεύμα να προκύψει μέσα από τη φυσική απέχθεια που προκαλεί ο σοσιαλφασισμός στους λαούς.

* Με τον ίδιο τρόπο δεν μπορούν να εμφανιστούν σα δημοκράτες όσοι εμποδίστηκαν να περάσουν τα ιταλικά σύνορα, ή υποχρεώθηκαν να γυρίσουν πίσω με τα ίδια πλοία στην περίπτωση των θαλάσσιων

συνόρων. Οι ίδιοι αντιστρέφοντας όπως πάντα τα πράγματα είπαν ότι εμποδίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των ευρωπαϊκών λαών στην Ιταλία, και μάλιστα επικαλέστηκαν τη Σένγκεν που τόσο πολύ οι ίδιοι πολεμάνε.

Όμως όλα κρίνονται από το ότι ο δικός τους στόχος ήταν να εμποδίσουν την ελεύθερη κίνηση μισής ντουζίνας ηγετών σε μια ξένη χώρα και τελικά με την προγραμματισμένη βία τους εμπόδισαν την κίνηση των πολιτών μιας ολόκληρης πόλης σαν τη Γένοβα. Το ότι επικαλέστηκαν τη διάθεση για δημοκρατική-ειρηνική πορεία είναι μια σκέτη απάτη. Το αν θα τους άφηναν ή δεν τους άφηναν τελικά να μπουκ στην Ιταλία, αυτούς ή άλλους, οι Ιταλοί αστυνομικοί ήταν ένα ζήτημα συσχετισμού βίας και πολιτικού συσχετισμού. Τίποτα άλλο. Το δίκιο ή το άδικο είχε κριθεί στη γραμμή.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΕΤΣΕΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο χρόνος μετράει αντίστροφα για τους ρώσους μακελάρηδες της ηρωικής Τσετσενίας. Τα αποτρόπαια, καθημερινά εγκλήματα τους φέρνουν τα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα: καθώς ισχυροποιούν τη θέληση του τσετσενικού λαού για αντίσταση, κάνουντας ασταθή την παραμονή του βάρβαρου κατακτητή.

Η Μόσχα ανακοίνωσε στις 26-6 το θάνατο του τσετσένου οπλαρχηγού Α. Μπαράεφ μαζί με 35 συμπολεμιστές του. Ο Μπαράεφ, στην πραγματικότητα, δε συμμετέχει διόλου στην αντίσταση αλλά ως έμπιστος του Κρεμλίνου ειδικεύεται στις απαγωγές πολιτών. Ο Νορμπέρ Στραντ, που ασχολείται με το τσετσενικό ζήτημα, γράφει σε γράμμα του στο "Ιντερνέτ" ότι "αυτό μπορεί να αποτελεί σημαντικό πώς οι ρώσοι στρατιωτικοί προετοιμάζουν την αποχώρησή τους εξοντώνοντας τους συμμορίτες που τόσο αποδοτικά εξόπλισαν ως προβοκάτορες, αλλά που, με τη γνώση τους για τις επιχειρήσεις που διεξήγαγαν το FSB (πρώην KGB) και το GRU για να δυσφημίσουν την Τσετσενία, έγιναν ανεπιθύμητοι" (Μοντ, 28-6). Παρόμοιες εκτελέσεις έχουν αυξηθεί το τελευταίο διάστημα. Η αποδιοργάνωση του κατοχικού στρατού είναι τέτοια που οι αξιω-

ματικοί πολέμου μεταξύ τους προσαθώντας να τσετσένουν για τον εαυτό τους το πετρέλαιο της χώρας. Ο Πούτιν αναγκάστηκε να δηλώσει ότι "το ζήτημα της κατοχής ή της ανεξαρτησίας της Τσετσενίας δεν είναι απολύτως βασικό για μας σήμερα. Το μόνο ζήτημα είναι να μην αφήσουμε αυτό το έδαφος να συνεχίσει να γίνεται προγεφύρωμα των επιθέσεων ενάντια στη Ρωσία" (στο ίδιο).

Οι ακρότητες των ναζιστών σε βάρος του τσετσένικου λαού πληθαίνουν διαρκώς. Ο ρωσικός στρατός διεξάγει μαπαράζ εκκαθαρίσεων στις πόλεις και τα χωριά της Τσετσενίας. Το Γκεκί εκκαθαρίστηκε επτά φορές μέσα σε δυο βδομάδες. Ο Ουσάμ Μπασάεφ, εκπρόσωπος της ρωσικής μη κυβερνητικής οργάνωσης Μεμόριαλ, μας πληροφορεί: "κάθε μέρα, σε κάθε χωριό, συμβαίνουν πράγματα για τα οποία δε θ' ακούσουμε ποτέ να μιλούν. Αλλά κατά τη διάρκεια του πρώτου δεκαπενθήμερου του Ιούνη, για παράδειγμα, καταμετρήσαμε τριάντα περιπτώσεις ρωσικών εγκλημάτων, δυο φορές περισσότερες απ' ό,τι στις αρχές του περασμένου Γενάρη... Πιστεύω ότι αυτό είναι το αποτέλεσμα της ολικής ατιμωρησίας που απολαμβάνουν οι στρατιωτικοί, μπορούν τώρα να σκοτώνουν χωρίς να κρύ-

βονται, ή χωρίς να κρύβουν τα πτώματα των θυμάτων τους". Τα παραδείγματα κάθε άλλο παρά ολιγάριθμα είναι.

Στο χωριό Ντολίνσκαγια βρέθηκε πτώμα νεαρού Τσετσένου, ευνοχισμένο και με κομμένο το λαιμό, ενώ την ίδια μέρα (12-6) η Ζάρα Γκαερμπέκοβα που αρνήθηκε να συνεργαστεί με τους Ρώσους επί πληρωμή δολοφονήθηκε πισώπλατα καθώς απομακρυνόταν από το στρατόνα (στο ίδιο). Ο στρατηγός Μπουντανόφ, βιαστής και δολοφόνος μιας νεαρής Τσετσέννας, δικάστηκε μετά από δυτικές πιέσεις, αλλά έγινε ήρωας για τους Ρώσους. Μάλιστα, ο υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ έπλεξε το εγκώμιο σ' αυτό το κάθαρμα λέγοντας: "εκφράζω τη συμπάθειά μου γι' αυτόν. Αν θέλετε, είναι ένα θύμα των περιστάσεων και των νομικών κενών, είναι ένας επάξιος αξιωματικός, τιμημένος αρκετές φορές" (Μοντ, 19-5). Ο πολίτης Αμπού Μπακάρ Αμίροφ, του οποίου η γυναίκα δολοφονήθηκε ενώ ξεγεννούσε, απειλήθηκε απ' τους στρατιωτικούς για να μη φέρει την υπόθεση στα δικαστήρια. Οι ίδιοι οι μάρτυρες φοβούνται για τη ζωή τους κι ο επίτροπος για τα ανθρώπινα δικαιώματα Καλαμανόφ του πρότεινε να σωπάσει γιατί όπως του είπε "στη Ρωσία βρίσκεσαι!".

Τα φίλμ που περνούν κρυφά στη γειτονική Ινγκουσία αποκαλύπτουν πτώματα παιδιών πυροβολημένων στο σβέρκο, νέων με ράμματα σε όλο το σώμα, ένδειξη διάπραξης εμπορίου οργάνων από τους δήμιους, και άλλων ακρωτηριασμένων πολιτών ριγμένων σε ομαδικούς τάφους. Τα αγαπημένα πρόσωπα των θυμάτων πολλές φορές υπό την απειλή όπλου αρνούνται το δικαίωμα της ταφής τους.

Στην Ινγκουσία, όπου αναγκάστηκαν να καταφύγουν περίπου 200.000 τσετσένοι πολίτες, η κατάσταση είναι φρικτή. Οι Ρώσοι σαμποτάρουν τη διανομή της ανθρωπιστικής βοήθειας αναγκάζοντάς τους να εγκαταλείψουν τα προσφυγικά στρατόπεδα. Εκεί, οι πρόσφυγες προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στην τσετσενική αντίσταση. Ίδρυσαν την "Τσετσενική Επιτροπή Εθνικής Σωτηρίας" και πραγματοποιούν συγκεντρώσεις με σκοπό την απόσυρση των ναζι καταχτητών και την πραγματοποίηση ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων με τον πρόεδρο Α. Μασχάντοφ. Στα μέσα Ιουνίου ξεκίνησαν απεργιών, μεταξύ των οποίων 5 παιδιών, "έως τη σύναψη διαπραγματεύσεων με τον τσετσένο πρόεδρο Ασλάν Μασχάντοφ" (στο ίδιο). Σύμφωνα με καταγγελίες μη κυ-

βερνητικών οργάνωσης, οι Ρώσοι προβαίνουν σε συλλήψεις στο έδαφος της Ινγκουσίας.

Ο υπουργός εξωτερικών Ι. Αχμάντοφ έστειλε επιστολή προς τη διεθνή κοινότητα στις 27-6 όπου περιέγραφε την κατάσταση στη χώρα του ζητώντας κυρώσεις προς τη Ρωσία. Και ενώ η κατάσταση γινόταν εντελώς αφόρητη για τον πληθυσμό, η **γερμανική κυβέρνηση αποφάσισε την απέλαση των τσετσένων προσφύγων από τη Γερμανία**. Ο Ιλίας Αχμάντοφ σε μια επιστολή του γεμάτη απόγνωση προς το Γ. Φίσερ και τον Ο. Σίλλυ στις 9-7 ανέφερε μεταξύ άλλων: "Αν θέλετε να καταλάβετε το σκληρό πρόσωπο του αγεννημένου φασισμού τότε μην κοιτάξετε μακρύτερα. Η Τσετσενία είναι τώρα μια ζωντανή κόλαση σ' έναν πολύ μικρό τόπο, όπου οι αθώοι σκάβουν τους τάφους τους στο δάσος κάτω από τα βλέμματα και τα πυρά των εκτελεστών τους. Εάν είναι παιδιά δε γλιτώνουν. Η Τσετσενία είναι ένα τοπίο καμένων χωριών και κατεστραμμένων πόλεων. Η Τσετσενία είναι η χώρα του τρόμου, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των πογκρόμ, των μουντρουμιών και των μυστικών αστυνομικών. Η Τσετσενία είναι ο τόπος όπου ο ρώσος εισβολέας πιστεύει ότι είμαστε κάτι λιγότερο από άνθρωποι σαν τον υπάνθρωπο της ναζιστικής τρέλας. Συλλαμβανόμαστε χωρίς κατηγορίες και εξολοθρευόμαστε χωρίς δίκη σαν πρόβατα επί σφαγή. Το μόνο που ζητάμε είναι η ελευθερία μας (...). Τα εγκλήματα πολέμου και τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που διαπράττονται στην Τσετσενία πρέπει να φτάσουν υπόλογα στη δικαιοσύνη και να τεθούν υπό την εξουσία του νόμου. Όταν έρθει εκείνη η στιγμή θα είστε ανάμεσα σ' αυτούς που αγωνίστηκαν για το δίκιο, τη συμπόνια και την αλήθεια."

Πρόσφατα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων του Συμβουλίου της Ευρώπης καταδίκασε τη Ρωσία για τη μη συνεργασία της στο θέμα της κακομεταχείρισης κρατουμένων "από τα μέλη των ρωσικών ενόπλων δυνάμεων ή των δυνάμεων της τάξης": "η αντιπροσωπεία της Επιτροπής αισθάνθηκε ότι επικρατεί ένα πραγματικό κλίμα φόβου, καθώς οι άνθρωποι που έχουν υποστεί κακομεταχείριση κι άλλοι που είχαν ενημερωθεί σχετικά δίσταζαν να καταθέσουν αγωγή στις αρχές", αναφέρει η ετυμολογία (Ελευθεροτυπία, 11-7). Αυτή η δειλή αντίσταση της Ευρώπης στους ρώσους χιτλερικούς ήταν αποτέλεσμα της πίεσης που άσκησε το κοινοβούλιο της Δανίας προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά δε θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν οι Ρώσοι βρίσκονταν σε πλεονεκτική θέση στο στρατιωτικό επίπεδο. Οι τσετσένοι μαχητές δρουν πλέον σε όλο το έδαφος της Δημοκρατίας και στις μεγάλες πόλεις, στην πρωτεύουσα και στο Γκουντερμές, πανικοβάλλοντας τον κατακτητή. Ο δεύτερος πόλεμος της Τσετσενίας αναμένεται να έχει ευνοικότερη έκβαση από τον πρώτο: να οδηγήσει τους Ρώσους σε στρατιωτική αναδίπλωση, και ηθική και πολιτική πανωλεθρία.

ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ Ο ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΑΞΟΝΑΣ

Η υπογραφή του ρωσοκινεζικού συμφώνου φιλίας στις 16 Ιουλίου αποτελεί την αρχή της φανερής πορείας του νεοναζιστικού άξονα. Στη Μόσχα, τόπο υπογραφής του συμφώνου, οι πρόεδροι Πούτιν-Ζεμίρ υπέγραψαν κοινό ανακινωθέν όπου διατυπώνουν την πρόθεσή τους για παγκόσμια ηγεμονία.

Στο κοινό ανακινωθέν τους "Ρωσία και Κίνα εξέφρασαν την ελπίδα για μια "δίκαιη και ορθολογική νέα διεθνή τάξη" που θα βασίζεται σε ένα πολυπολικό σύστημα υπό τα Ηνωμένα Έθνη και όχι με μονοκράτορα τις ΗΠΑ" (Ελευθεροτυπία, 17-7). Οι ηγέτες των δυο χωρών αντιτάχθηκαν για άλλη μια φορά στη δημιουργία αμερικάνικης αντιβαλλιστικής ασπίδας γιατί αν αυτή υλοποιηθεί "θα διαταραχθεί η στρατηγική ισορροπία και θα εισέλθουμε εκ νέου σε μια κούρσα εξοπλισμών (...). Το νέο σινορωσικό σύμφωνο έχει μια αρχή: "Πάντοτε φίλοι, ποτέ εχθροί". Την ίδια μέρα, ο ρώσος πρόεδρος δήλωσε στην ιταλική εφημερίδα Κορριέρε ντελα Σέρα ότι "εάν οι ΗΠΑ αποχωρήσουν μονομερώς (από την ABM), η Ρωσία θα ήταν έτοιμη να επανεξοπλιστεί". Μ' αυτές τις δηλώσεις, στις οποίες δεν αντέδρασαν οι Αμερικάνοι, οι δυο ηγέτες του παγκόσμιου ναζισμού τρίζουν τα δόντια στις ΗΠΑ, ενώ ταυτόχρονα τραβούν στο αναμερικάνικο μέτωπό τους και την Ευρώπη.

Ο Πούτιν δήλωσε ότι η χώρα του "αντιτίθεται σε κάθε μορφή ανεξαρτησίας για την Ταϊβάν", ενώ την ίδια στιγμή ο Τζορτζ Μπους έχει αποφασίσει να δώσει όπλα στην Ταϊβάν, και ότι "το ΝΑΤΟ πρέπει να καταργηθεί και να αντικατασταθεί από ένα πανευρωπαϊκό σώμα ασφάλειας, στο οποίο θα συμμετέχει και η Ρωσία" (Νέα, 18-7). Εν τω μεταξύ η Ρωσία ετοιμάζεται, μετά την Κίνα, να ενταχθεί στον ΠΟΕ και γι' αυτό το σκοπό εφαρμόζει "φιλελεύθερες" μεταρρυθμίσεις στην οικονομία.

Το ρωσοκινεζικό σύμφωνο φιλίας εξασφάλισε, επιπλέον, τη μακροχρόνια οικονομική συνεργασία των δυο χωρών. Μέσα απ' αυτήν οξύνεται η αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ και η πολιτική προσηλυτισμού της Ευρώπης. "Εκείνο που μπορεί όμως να προκαλέσει πονοκέφαλο στην Ουάσιγκτον είναι η συμφωνία των δύο πλευρών να προωθήσουν το διμερές εμπόριο, ιδιαίτερα στον τομέα της ενέργειας. Μακροπρόθεσμα, οι Αμερικάνοι θα έχουν πρόβλημα αν η κινεζική αγορά ενέργειας ανοίξει στους Ρώσους. Πρόβλημα για το δολάριο (...). Τον Μάιο, η Μόσχα και η ΕΕ συμφώνησαν στην αύξηση του μεριδίου του ευρώ στις ρωσικές εξωτερικές συναλλαγές. Αυτονόητο είναι οι ρωσικοί ενεργειακοί γίγαντες, που ελέγχονται από τη ρωσική κυβέρνηση, να μετατρέψουν τα συμβόλαια με τους πελάτες τους σε ευρώ. Αν γίνει αυτό, και στους πελάτες προστεθούν οι Κινέζοι, τότε το ευρώ γίνεται το σημαντικότερο νόμισμα στα ενεργειακά συμβόλαια, και αυτό είναι το τέλος της αμερι-

κανικής νομισματικής παντοδυναμίας" (στο ίδιο).

Ένα μήνα νωρίτερα, η ομάδα πέντε χωρών του ρωσοκινεζικού άξονα με την ονομασία "ομάδα της Σαγκάης" πραγματοποίησε συνάντηση κορυφής όπου συζητήθηκε "μια νέα προοπτική ασφάλειας στην περιοχή, η οποία θα αποτελέσει παγκόσμιο μοντέλο "δύμησης μιας νέας διεθνούς πολιτικής και οικονομικής τάξης" (Ελευθεροτυπία, 15-6). Κατά τη συνάντηση, πραγματοποιήθηκε η ένταξη του Ουζμπεκιστάν στην ομάδα, ενισχύθηκαν οι δεσμοί των κρατών-μελών ενώ οι πρόεδροι Ρωσίας-Κίνας δήλωσαν ότι "οι δύο χώρες μας συνεργάζονται στενά για τη διευθέτηση διεθνών προβλημάτων και οι ρωσοκινεζικές σχέσεις αποτελούν σημαντικό παράγοντα εγγύησης της παγκόσμιας σταθερότητας".

Από την άλλη η Ευρώπη δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να σέρνεται πίσω από το ρωσοκινεζικό ναζιστικό άξονα που τις δίνει νέες αγορές καταπίνοντας με ευχαρίστηση το παραμύθι που της παρουσιάζουν οι ναζιστές ότι ο μεγαλύτερος εχθρός της είναι η Αμερική. Έτσι στις αρχές Ιούλη, ο γάλλος πρόεδρος Σιράκ επισκέφθηκε τη Μόσχα όπου για άλλη μια φορά συμφώνησε με τον Πούτιν παίρνοντας θέση ενάντια στο αμερικάνικο αντιβαλλιστικό πρόγραμμα προκειμένου, όπως αναφέρεται στο κοινό ανακινωθέν, να διατηρηθεί η διεθνής ισορροπία. Η επίσκεψη του γάλλου προέδρου έγινε στον απόηχο προηγούμενης δήλωσης του σφαγέα του τσετσενικού έθνους ότι: "θα ενισχύσουμε την ικανότητά μας στον εξοπλισμό των πυραύλων μας με πολλές κεφαλές". Ο Σιράκ ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός στις δηλώσεις του σχετικά με τη γενοκτονία των Τσετσένων για να μη δυσανεχθεί το συνομιλητή του. "Επιπρόσθετα, το Παρίσι αποφάσισε να δώσει άδεια στη Ρωσία για την εκτόξευση ενός δορυφόρου τύπου Soyuz από τις εγκαταστάσεις του ευρωπαϊκού διαστημικού κέντρου που βρίσκεται στο Cury της γαλλικής Γουιάνας, στο πλαίσιο της οποίας η Ρωσία δεσμεύτηκε να αγοράσει 36 αεροσκάφη τύπου Airbus" (Επενδυτής, 7/8-7). Ο Πούτιν πρότεινε τη δημιουργία μιας ενιαίας οικονομικής ζώνης από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια, στα πλαίσια της σύζευξης οικονομικών συμφερόντων Ρωσίας-Ευρώπης, και υπογράφηκε συμφωνία που επιτρέπει στην Αεροφλότ να γίνει σημαντικός εξαγωγέας των γαλλικών αιρμπάς Α-230. Την ίδια στιγμή ολόκληρη η Ευρώπη συνταραχμένη έδωσε τους Ολυμπιακούς του 2008 στο Πεκίνο κάνοντας γαργάρα τα όργανα των κινέζων ενάντια στα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως έχουν κάνει γαργάρα τις φρικαλεότητες των Ρώσων στην Τσετσενία (δες σχετικά άρθρα στο ίδιο φύλλο).

ΠΕΚΙΝΟ 2008: Η ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) επέλεξε τελικά το Πεκίνο για να φιλοξενήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008, προσφέροντας έτσι στη διεφθαρμένη, ναζιστική κινέζικη ηγεσία ένα αδιαμφισβήτητο διπλωματικό, οικονομικό και κυρίως πολιτικο-ιδεολογικό αβαντάζ.

Το έγκλημα διαπράχθηκε στην αυλή του ηγεμόνα του παγκόσμιου νεοναζιστικού στρατοπέδου, στη ρώσικη πρωτεύουσα. Έξω από το ξενοδοχείο "Μεζντουναρόντναγια" της Μόσχας όπου έγινε η τελετή της ανακοίνωσης του νικητή, διαδήλωναν δεκαπέντε άτομα ενάντια στη βάρβαρη εθνική καταπίεση του Θιβέτ από τους κινέζους σοσιαλμπεριαλιστές τους οποίους φρόντισαν να συλλάβουν οι Ρώσοι!

Το Πεκίνο πήρε τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008 χωρίς καν να ακουστεί κάποια επίπληξη για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα, στα πλαίσια της αιώνιας γουρουνίσιας συμπεριφοράς των δυτικών ιμπεριαλιστών που δίνουν τα πάντα στα αιμοσταγή τέρατα της Ανατολής για να κάνουν μπίζνες. Στο χορό μπήκε πρώτη και καλύτερη και η Αμερική που αναμένεται να επιτρέψει την ένταξη της Κίνας στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, ολοκληρώνοντας μία διαδικασία που με επιμονή στήριξε ο ρωσόφιλος Κλίντον.

Ο πιο σημαντικός παράγοντας που οδήγησε στην αναμενόμενη νίκη του Πεκίνου ήταν ο δελεασμός των δυτικών μονοπωλίων με το άνοιγμα της κινεζικής οικονομίας στις δυτικές επενδύσεις με φτηνό εργατικό κόστος και γενικά στο άνοιγμα της κινεζικής αγοράς, κάτι που αποδείχτηκε ιδιαίτερα αποτελεσματικό. Για να τους δώσουν τα κατάλληλα προσχήματα ώστε να μπορούν να στηρίξουν τη βαρβαρότητα της επιλογής τους, οι Κινέζοι πρόταξαν το παράδειγμα της Περεστρόικα που έγινε λίγα χρόνια μετά την Ολυμπιάδα της Μόσχας, και της εκδημοκρατικοποίησης της Ν. Κορέας με την ολυμπιάδα της Σεούλ. Αυτά ακριβώς τα επιχειρήματα αναμάσησαν οι "Financial Times". Υπέρ της υποψηφιότητας τάχθηκαν τα μονοπώλια της Τζένεραλ Μότορς, Χερόξ, Κάνον, Χάινκεν κτλ (στο ίδιο). Οι Κινέζοι φασίστες θα επιτρέψουν μία τελειώς ελεγχόμενη εισροή του δυτικού κεφαλαίου στη χώρα τους έτσι ώστε να μπορέσουν να το εξαγοράσουν πολιτικά και τελικά να το ελέγξουν.

Μάλιστα ήταν τέτοια η αποφασιστικότητά των δυτικών που επέλεξαν τους ναζιστές με ασυνήθιστη συνοπτικότητα παρά την υποψηφιότητα της Γαλλίας, του Καναδά και της Ιαπωνίας. Συνήθως χρειάζονται τρεις ψηφοφορίες. Αυτή τη φορά χρειάστηκαν μόνο δύο. Οι υποψήφιοι πόλεις ήταν το Πεκίνο, η Οσάκα (Ιαπωνία), Παρίσι Γαλλία, Τορόντο (Καναδάς), Ιστανμπούλ (Τουρκία).

Στον πρώτο γύρο αποκλείστηκε η πόλη της Οσάκα. Το Πεκίνο πήρε 44 ψήφους, το Τορόντο 20, η

Κωνσταντινούπολη 17, το Παρίσι 15 και η Οσάκα 6. Στον β' γύρο, το Πεκίνο πήρε την απόλυτη πλειοψηφία, με 56 ψήφους (χρειάζονταν 52!!!) και ακολούθησαν το Τορόντο με 22, το Παρίσι με 18 και η Κωνσταντινούπολη με 9.

Η Κίνα έδωσε επίσης υποσχέσεις τόσο στα ασιατικά όσο και στα αφρικανικά κράτη ότι θα πάρουν ανταλλάγματα για τη στήριξη τους. Και βέβαια όταν η πανίσχυρη Δύση στηρίζει τους ναζιστές ο Τρίτος Κόσμος δεν έχει λόγους να βγάλει "το φίδι από την τρύπα", πόσο μάλλον που οι εκπρόσωποι του έχουν αποδειχθεί πολύ ευάλωτοι στη διαφθορά, που στο κέντρο της είναι η έχουσα εξαιρετικούς δεσμούς με τους ανατολικούς φασισμούς κλίκα Σάμαρανκ.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ 2008-ΒΕΡΟΛΙΝΟ 1936

Οι Κινέζοι βγήκαν με οικολογικά, ηγεμονικά κι εθνορατσιστικά επιχειρήματα για να υποστηρίξουν την υπεροχή τους έναντι των υπόλοιπων υποψήφιων πόλεων.

Ο ναζισμός πάντοτε αναδεικνύει τη ρατσιστική πλευρά αυτής της φέστας που στην ουσία αποτελεί μια εισαγωγή και μορφή του ιμπεριαλιστικού πολέμου. Γι' αυτό οι φασίστες ποντάρουν πολύ σ' αυτή την επένδυση. Τον ίδιο ακριβώς χαρακτήρα είχε η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων από το Βερολίνο το 1936. Η διαφορά είναι ότι το Βερολίνο του 1936 είχε διαπράξει ακόμη πολύ λιγότερο εγκλήματα σε σύγκριση με το Πεκίνο του 2001!

Το Πεκίνο χρησιμοποίησε στην προπαγανδιστική εκστρατεία του το σύνθημα "Πεκίνο = πράσινοι, λαϊκοί και χάι-τεκ αγώνες". Ο Λιου Ζινγκμίν, αντιδήμαρχος της πόλης και εν ενεργεία πρόεδρος της επιτροπής υποψηφίων απαρτίθησε τα προτερήματα της χώρας του αναφέροντας "τον οικονομικό δυναμισμό, έναν πληθυσμό που αποτελεί το ένα πέμπτο της ανθρωπότητας, την αθλητική δύναμη, την κοινωνική και πολιτική σταθερότητα, και την αρχαιότητα του πολιτισμού" (Μοντ, 11-7).

Αναφέροντας ως παράγοντα επιλογής την κοινωνική και πολιτική σταθερότητα, οι Κινέζοι δημαγωγούν ξεδιάντροπα μπροστά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα που ακόμα δεν έχει ξεχάσει την Τιεν Αν Μεν, ενώ είναι γνωστές σε όλους οι καθημερινές λαϊκές εξεγέρσεις, οι διώξεις των αντιφρονούντων, το κρατικό εμπόριο οργάνων κρατούμενων που θανατώνονται ειδικά γι' αυτό το σκοπό, οι πολεμικές προκλήσεις ενάντια στην Ταϊβάν, ο φασισμός στο Θιβέτ και στην περιοχή του Ουϊγκούρ.

Είναι πρόσφατες οι αποκαλύψεις

Κινέζου γιατρού στο αμερικανικό Κογκρέσο για αφαίρεση και παράνομο εμπόριο ζωτικών οργάνων των εκτελεσθέντων, καθώς και για προγραμματισμό των εκτελέσεων ανάλογα με τις ανάγκες της "αγοράς"

Από τις 1.457 εκτελέσεις που έγιναν το 2000 σε όλο τον κόσμο, οι 1.000 ήταν στην Κίνα. Το 2001 οι εκτελέσεις είναι ακόμα περισσότερες. Σύμφωνα με καταγγελία της Διεθνούς Αμνηστίας μόνο τους τελευταίους τρεις μήνες, από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούνιο, η Κίνα έχει εκτελέσει τουλάχιστον 1.751 ανθρώπους, περισσότερους απ' όσους όλος ο υπόλοιπος κόσμος την τελευταία τριετία. Η Διεθνής Αμνηστία μετρά εκτελέσεις ξεκινώντας από τις καταδικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της σκληρής εκστρατείας "πάταξης του εγκλήματος", της τέταρτης από το 1983. Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εκτιμά ότι ο πραγματικός αριθμός μπορεί να είναι πολύ μεγαλύτερος. Οι αληθινές στατιστικές φυλάσσονται ως απόρρητα κρατικά μυστικά και μόνο ένα μέρος τους δημοσιοποιείται από τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης. Οι καταγγελίες και οι μαρτυρίες περιγράφουν ένα καθεστώς "συνοπτικής δικαιοσύνης" και δημόσιου εξευτελισμού. Οι δικαστικές διαδικασίες επιταχύνονται για να οδηγηθούν τους κρατούμενους από τη δίκη στο απόσπασμα μέσα σε λίγες μόνο μέρες. Πολιτικοί κρατούμενοι και κατηγορούμενοι για μικρότερα εγκλήματα, που σε άλλες περιόδους θα τιμωρούνταν με ελαφρύτερες ποινές, καταδικάζονται τώρα σε θάνατο. Ο δημοσιογράφος Κάλουμ Μακκλιόντ περιγράφει πώς οι κατάδικοι τίθενται τη μέρα της εκτέλεσης σε δημόσια θέα, σε γήπεδα ή πλατείες. Σε πολλές πόλεις το κοινό είναι υποχρεωμένο να παρακολουθήσει τη μακάβρια επίδειξη, προκειμένου να μάθει να υπακούει στο νόμο και την κυβέρνηση. Μετά την ανακοίνωση των ποινών, οι κατάδικοι οδηγούνται στο απόσπασμα εν μέσω τυμπανοκρουσιών.

Η κτηνώδης ανοχή της Δύσης στα εγκλήματα της διεφθαρμένης κλίμας, η οποία διατηρεί 800 στρατόπεδα συγκέντρωσης, 2 εκατομμύρια κρατούμενους κι έχει προβεί συνολικά σε 18.000 εκτελέσεις μέσα σε 10 χρόνια, δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία. Κι ενώ στα 1993 οι κινεζικές αρχές απελευθέρωσαν τον αντιφρονούντα Βέι Τζινγκσένγκ, για να ευχαριστήσουν τη ΔΟΕ, τώρα η "κυβέρνηση όχι μόνο δεν απελευθέρωσε κανέναν αντιφρονούντα, αλλά κατάδικασε τη Σαν Τσενφενγκ σε δύο χρόνια "αναμόρφωση διαμέσω της εργασίας" για απόπειρα ανατροπής. Όχι μόνο δεν προσπάθησε να παρουσιάσει για τον εαυτό της μια εικόνα ενός σύγχρονου και ανοιχτού, αλλά συνέλαβε έξι αμερικαν-

νούς ερευνητές κινεζικής προέλευσης, όπως τον Λι Σαομιν" (στο ίδιο, 11-7). Αυτό είναι ένα πρώτο δείγμα των "δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων" που θα κάνει η Κίνα μέσα στο νέο "ολυμπιακό πνεύμα".

Σημειώνουμε πως οι ρωσικές αρχές αρνήθηκαν να δώσουν βίζα στον Βέι Τζινγκσένγκ και συνέλαβαν τον τατζικό αντιφρονούντα δημοσιογράφο Ντοντογιόν Ατοβουλόεφ που απειλείται με απέλαση κι εκτέλεση στη χώρα του. "Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Σανγκάης η απέλαση του κ. Ατοβουλόεφ δε χρειάζεται παρά μια απόφαση του γενικού εισαγγελέα της Ρωσίας, δηλαδή, λένε οι παρατηρητές, του Κρεμλίνου" (10-7).

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΕ

Ο Αυστραλός αξιωματούχος Ροντ Μακ Γκέο, πρόεδρος επί 3 χρόνια της Επιτροπής Διεκδίκησης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2000 για το Σίδνεϋ κατηγορήσε τη ΔΟΕ για διπροσωπία. "Από τη μια μεριά", λέει, "εμφανίζεται η ΔΟΕ στο βήμα των Ηνωμένων Εθνών ζητώντας να αναγνωριστεί ο διεθνής της ρόλος, επεμβαίνει στους νόμους της Νότιας Αφρικής απαιτώντας να αλλάξουν προτού επιτρέψει στη χώρα να λάβει μέρος στους Αγώνες και από την άλλη, όταν ερωτάται για την καταπίεση που υφίστανται στην Κίνα όσοι υψώνουν φωνή κατά του συγγνού, εκεί, καθεστώς, γυρίζει το πρόσωπο αλλού και δηλώνει: αυτό είναι εσωτερική τους υπόθεση και δεν επεμβαίνουμε". Η ΔΟΕ ηγεμονεύεται πολιτικά από την παλαιοδεξιά γραμμή Σάμαρανκ. Είναι γνωστοί οι δεσμοί του Σάμαρανκ με το φρανκικό φασιστικό καθεστώς της Ισπανίας, όπως είναι γνωστή η συμπάθειά του για ένα πλήθος φασιστικών καθεστώτων, καθώς και η απολυταρχική συμπεριφορά του (πρόσφατη απόφαση διορισμού του γιού του στην επιτροπή). Ο αντικαταστάτης του Ζακ Ρογκ εκφράζει την ίδια ακριβώς γραμμή.

Η τάση αυτή τείνει να συμμαχεί με το σοσιαλμπεριαλισμό ενάντια στη φιλελεύθερη αστική τάξη. Έτσι, η τελευταία επιθυμία του Σάμαρανκ, του μοναδικού μέχρι στιγμής προέδρου της ΔΟΕ του οποίου η εκλογή και η παύση έγιναν στη Μόσχα, ήταν η παράδοση της Ολυμπιάδας στους Κινέζους.

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Σε αντίθεση με τον περιφερόμενο γιγαντιαίο θίασο των χιλιάδων διαδηλωτών ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ο αριθμός των δημοκρατών διαδηλωτών στη Μόσχα υπήρξε μηδαμινός. Οι 15 διαδηλωτές της "Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Θιβετιανό Λαό" με έδρα την Ελβετία, των "Γιατρών Χωρίς Σύνορα" και των "Αμερικανών Φοιτητών για ένα Ελεύθερο Θι-

βέτ" πρόλαβαν για πέντε λεπτά να φωνάζουν: "όχι στους ολυμπιακούς αγώνες του Πεκίνου" και "Λευτεριά στην Κίνα" για να συλληφθούν πενήντα περίπου (!) άντρες της ΟΜΟΝ (ειδικές ρώσικες δυνάμεις).

Οι ίδιοι οι Κινέζοι δημοκράτες έχουν πιστέψει ότι με την ανάληψη των αγώνων, και με τα φώτα στραμμένα πάνω τους, οι φασίστες θα ελαττώσουν τις διώξεις. Όμως, παρά τις προσδοκίες τους, η καταπίεση εντείνεται κι αποκτά διεθνή νομιμοποίηση. Δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι μετά τους Ολυμπιακούς του 1936 το Βερολίνο εξαπέλυσε τον χειρότερο πόλεμο που είχε γνωρίσει η ανθρωπότητα μέχρι τότε.

Προς τιμή των ευρωπαϊκών θεσμών, η πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Νικόλ Φονταίν, καταδίκασε με επίσημη δήλωσή της την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων από την Κίνα και άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο του μπουϊκοτάζ τους, ενώ σε μπουϊκοτάζ καλεί ήδη η μη κυβερνητική οργάνωση "Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα". Οι διεθνείς οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων "Διεθνής Αμνηστία" και "Παρατηρητήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων" έδωσαν όλη αυτή την περίοδο μία πάλη για να μη δοθούν οι αγώνες στο Πεκίνο. Είναι γεγονός ότι η πολιτική επεροχή του σοσιαλμπεριαλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο που δυναμώνει διαρκώς μέσα από την ανοχή των δυτικών απέναντί του, έχει την αντανάκλασή της και στη δυσκολία της ανάπτυξης ενός κινήματος της διεθνούς δημοκρατικής γνώμης ενάντια στον ρωσοκινέζικο άξονα. Έτσι, δεν υπάρχει οργανωμένο διεθνές κίνημα ενάντια στα εγκλήματα του νεοναζιστικού άξονα. Η ήττα του σοσιαλισμού παγκόσμια μέσα από μια παλινόρθωση του καπιταλισμού με κόκκινα χρώματα στη Ρωσία και την Κίνα, έχει μπερδέψει τους προοδευτικούς ανθρώπους. Η αποσάρθρωση της αστικής τάξης και οι διαρκείς υποχωρήσεις της απέναντι στο ναζισμό αδρανοποιεί παραπέρα τις μάζες. Όμως αυτή η κατάσταση δεν θα κρατήσει για πολύ. Όσο οι ναζιστές θα γίνονται πιο επιθετικοί, τόσο οι λαοί θα αντιδρούν. Αυτή τη στιγμή το πρόπυργιο και το έμβλημα του διεθνούς αντι-ιμπεριαλιστικού κινήματος είναι η ηρωική Τσετσενία που με ασύλληπτο σθένος ακόμα κρατάει.

Δεν χρειάζεται να πούμε ότι στη πλέον ελεγχόμενη από τη ρώσικη πολιτική επικράτεια του πλανήτη, την ελληνική, δεν υπήρξε καμία αντίδραση από καμία πολιτική δύναμη.

Την απόφαση του αίσχους χαιρέτισαν ο Κ. Καραμανλής και ο Γ. Παπανδρέου, που δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του, λέγοντας: "Θα

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ

Αναδημοσίευση από φ. 360 (29/9/2000) της Νέας Ανατολής

Με την ευκαιρία της ανάληψης των Ολυμπιακών από το Πεκίνο αναδημοσιεύουμε παρακάτω τμήμα άρθρου που είχε δημοσιευτεί στη Νέα Ανατολή, φ. 360, 29/9/2000 με τη θέση μας για την Ολυμπιάδα και γενικό τίτλο: «Η Ολυμπιάδα του πολέμου: Ιδεολογική συμπίκνωση και εργαλείο του σοσιαλφασισμού και του ιμπεριαλισμού». Το συγκεκριμένο απόσπασμα έχει τίτλο: **“ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ”**

«Οι μεγάλοι διεθνείς αγώνες και πρώτα απ' όλους οι Ολυμπιακοί, αποτελούν μια μεγάλη πολιτική και πολιτιστική οπισθοδρόμηση.

Όχι μόνο γιατί γενικά διαπαιδαγωγούν τους λαούς στις ιδέες της εθνικής υπεροχής και του εθνικού μίσους, ιδέες που όλο και λιγότερο παίζουν έναν οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο στη ζωή των εθνικών κρατών, αλλά εδώ και δεκαετίες έχουν γίνει εργαλεία του επιθετικού εθνικισμού και του ιμπεριαλισμού ναζιστικού τύπου.

Αν κοιτάξει κανείς τους καταλόγους των μεταλλίων σε κάθε Ολυμπιάδα θα δει την υπεραντιπροσώπηση που έχουν σ' αυτά οι ηγετικές χώρες του νεοναζιστικού ρωσικινέζικου άξονα και οι ανερχόμενες χώρες που αποτελούν την ουρά του: Ρωσία, Κίνα, Κούβα, καθώς και οι πρώην σοσιαλφασιστικές χώρες (και πιθανότατα μέλλουσες) Ρουμανία, Βουλγαρία, Πολωνία, Ουκρανία κ.ά. Αυτές παίρνουν πολλαπλάσια μετάλλια από όσα αντιστοιχούν στην οικονομική τους ισχύ και το μαζικό αθλητικό τους επίπεδο. Η εξήγηση βρίσκεται στο ότι αυτά τα κράτη έχουν χρησιμοποιήσει και χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο τον πρωταθλητισμό σαν βασικό μέσο για να εμψυχήσουν στο λαό τους τον επιθετικό εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό ναζιστικού τύπου,

αλλά και για να κατασιγάσουν την εσωτερική λαϊκή αντίσταση ενάντια στις φασιστικές νομενκλατούρες που κυβερνούν. Ο κουβανέζικος φασισμός για παράδειγμα είναι ευθέως ανάλογος σε κτηνωδία με τα μετάλλια που κερδίζει στην Ολυμπιάδα. Οι νεοναζιστικές χώρες πέρα από την άρτια κρατική οργάνωση της κούρσας για τα μετάλλια πλεονεκτούν απέναντι στις παλιές ιμπεριαλιστικές και τις νέες αστικές δημοκρατικές χώρες χάρη στην πολύ πιο καλή οργάνωση του φαρμακευτικού ντοπαρίσματος. Οι νεοναζιστικές δικτατορίες δίνουν πλήρη άνεση στους αθλητικούς μηχανισμούς τους να οργανώσουν δίχως κανένα εξωτερικό έλεγχο το ντοπαρίσμα αντίθετα με τους περιορισμούς που έχουν οι αντιστοιχοί μηχανισμοί στις χώρες της μεγαλοαστικής δημοκρατίας και του ανοιχτού οικονομικού ανταγωνισμού. Στις νεοναζιστικές ιμπεριαλιστικές χώρες ο πρωταθλητισμός και οι ξεχωριστοί αθλητές είναι ολόκληροι στην υπηρεσία της κρατικής πολεμικής πολιτικής και καθοδηγούνται από το λίγο πολύ ενιαίο πολιτικό κέντρο τους. Αντίθετα στις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες, ο πρωταθλητισμός και οι ξεχωριστοί αθλητές αποτελούν όργανα ανοιχτά ανταγωνιζόμενων τμημάτων του μονοπωλιακού κα-

πιταλισμού (πράγμα που εκφράζεται με τους σπόνσορες), που η σύγκρουσή τους πρέπει να υπακούει σε μερικούς κανόνες που κανένα τμήμα αυτού του κεφαλαίου δεν μπορεί να παραβεί εύκολα και ατιμώρητα. Δηλαδή, ο σπόνσορας και ο αθλητής του, όπως και το προπονητικό επιτελείο που του αντιστοιχεί δεν θα δεχτούν να βρεθούν σε σχετική υστέρηση απέναντι στις πρακτικές ντόπινγκ που ακολουθεί ένα άλλο επιτελείο ενός άλλου αθλητή. Υπάρχει εδώ ένας σχετικός αμοιβαίος έλεγχος, αλλά και ένας λίγο πολύ αμερόληπτος κεντρικός πολιτικός έλεγχος που του αντιστοιχεί, ώστε το φαρμακευτικό ντοπαρίσμα να μείνει μέσα σε ορισμένα όρια.

Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ότι τα μεγάλα και μαζικά σκάνδαλα του ντοπαρίσματος ήρθαν στη φόρα όταν ο κρατικός μηχανισμός μιας νεοναζιστικής χώρας, εν προκειμένω της Ανατολικής Γερμανίας, υποτάχθηκε στον έλεγχο του δυτικού γερμανικού κράτους. Εδώ αποκαλύφθηκε το βάθος και η έκταση του ντοπαρίσματος που έφθανε μέχρι την αναπηρία και την παραμόρφωση πολλών ανατολικογερμανών αθλητών. Αν η Ρωσία και η Κίνα έχουν γλιτώσει από μια τέτοια έκθεση είναι γιατί ο μηχανισμός του ντόπινγκ έμεινε πάντα στα χέρια του κεντρικού κρατικού μηχανισμού κι έχει εξασφαλισμένη τη στεγανότητα και την αδιαφάνειά του.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι ο σημερινός ολυμπιακός πρωταθλητισμός αντιστοιχεί πολύ πε-

ρισσότερο υλικά, ιδεολογικά και οργανωτικά στο νεοναζιστικό, παρά στο αστοδημοκρατικό ιμπεριαλιστικό κράτος. Αυτό συμβαίνει γιατί η εθνικιστική πολεμική μορφή του ολυμπιακού πρωταθλητισμού αντιστοιχεί στο εθνικο-ναζιστικό πολεμικό περιεχόμενο της εξωτερικής πολιτικής του κράτους του τύπου αυτού και την υπηρετεί.

Δεν είναι τυχαίο ότι επικεφαλής της Παγκόσμιας Ολυμπιακής Ομοσπονδίας βρίσκεται ένας γερό φασίστας οπαδός του Φράνκο, όπως ο Σάμαραγκ, ένας άνθρωπος που εμπόδισε κάθε μέτρο αποκλεισμού των φασιστικών, επιθετικών και ρατσιστικών χωρών από τις Ολυμπιάδες στο όνομα του τάχα ειρηνικού, πανανθρώπινου και “μη πολιτικού” χαρακτήρα τους.

Επίσης, δεν είναι τυχαίο ότι όσο δυναμώνουν οι παράγοντες εκφασισμού μιας χώρας, τόσο πιο πολύ δυναμώνουν και οι πολιτικοί μηχανισμοί που υποστηρίζουν υλικά και ηθικά το κυνήγι των μεταλλίων.

Είναι χαρακτηριστική η ραγδαία αύξηση της συγκομιδής μεταλλίων της Ελλάδας, μιας χώρας που άρχισε να εκφασίζεται δραστήρια στο ιδεολογικό επίπεδο και στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής από τις αρχές της δεκαετίας του '90 όταν πρωτοστάτησε σε επιθετικότητα στα Βαλκάνια κάνοντας εμπάρκο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στηρίζοντας από πολλές πλευρές τους σέρβους εθνοεκκαθαριστές. Ακόμα πιο χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι σ' αυτή τη συγκεκριμένη χώρα, την Ελλάδα, ο ολυμπιονίκης γίνε-

ται τώρα αυτόματα αξιωματικός του στρατού, παίρνει κανονικές προαγωγές σαν εν ενεργεία αξιωματικός και αντίστοιχο μισθό και σύνταξη.

Υπάρχει πιο χτυπητή απόδειξη του γεγονότος ότι ο πρωταθλητισμός, ειδικά ο ολυμπιακός πρωταθλητισμός είναι πόλεμος στην ίδια ποιότητα που είναι και ο καθαυτό στρατιωτικός πόλεμος, και ότι όπως και ο τελευταίος υπηρετεί την επεκτατική πολιτική, ειδικά των νεοναζιστικών επιθετικών κρατών:

Αυτό το ασύλληπτα πρωτοπόρο μάθημα το έδωσε στους λαούς η σοσιαλιστική Κίνα του Μάο τσε Τουνγκ που από την εποχή της Πολιτιστικής Επανάστασης έλαμνε να συμμετέχει στη βαρβαρότητα των Ολυμπιακών, ενώ άρχισε να πρωταγωνιστεί σ' αυτούς από την ώρα που οι ναζί μονοπωλιστές γραφειοκράτες του Ντεγκ Σιάο Πινγκ πήραν την εξουσία στα 1978.

Ο σοσιαλισμός είναι ανειρηνευτός ιδεολογικά με το αποκαλούμενο ολυμπιακό πνεύμα. Οι λαοί δεν πρέπει να ξεχνάνε ποτέ ότι η εισαγωγή των Ολυμπιακών έγινε στην αυγή του ιμπεριαλιστικού κόσμου (στα τέλη του προπερασμένου, αρχές του περασμένου αιώνα) μετά από πρόταση και έμπνευση ενός βαρόνου, του Κουμπερντέν. Αυτός ο διορατικός αντιδραστής είχε θεμελιώσει από τότε ταξικά το επιχείρημά του λέγοντας ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα εκτονώσουν σε ακίνδυνες κατευθύνσεις τις αυξανόμενες διαθέσεις των πλατειών μαζών για ριζοσπαστική ταξική πάλη...»

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΠΙΣΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 20

Αυγής που τους παρουσίαζαν στην τηλεόραση του τότε Σκάι να συνομιλούν με τον Ευαγγελάτο. Στο Κόσοβο οργίασαν πια. Και αργότερα τι δεν ακούστηκε για το Διεθνές Δικαστήριο που εδρεύει στη Χάγη. Η αλήθεια όμως είναι ότι αυτό δημιουργήθηκε με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλ. και της Ρωσίας και της Κίνας που θα μπορούσαν να το εμποδίσουν με βέτο, το 1993. Στο τέλος όπως ο Ρουπακιώτης κατέληξαν να αποδεχτούν τη νομιμότητα του, αλλά να εξασκήσουν όλη την πίεση τους μαζί με όλη τη διεθνή αντιαμερικάνικη αντίδραση να κάτσει στο σκαμνί και το ΝΑΤΟ.

Ο πιο προωθημένος και λεπτός “ρώσος”, ο Ν. Μπίστης της ΑΕ-ΚΑ ακολουθούμενος από τους ειλικρινείς αλλά εντελώς μπερδεμένους Φιλελεύθερους του Μάνου σε μια χώρα που η ρώσικη διπλωματία ξεδιπλώνει όλη την πολύπλοκη τακτική της, υπεράσπισε την έκδοση εξισώνοντας τον Μίλοσεβιτς με τον Ντενκτάς, την

Τουρκία και τον Σαρόν. Αυτό έγινε σε άρθρο του Μπίστη στην *Ελευθεροτυπία*, 4 Ιούλη με τίτλο *“Εγκλημα και Τιμωρία”*: *“Μα ο Αριέλ Σαρόν δεν έχει διαπράξει εγκλήματα πολέμου; Με τους σφαγείς των Κούρδων και τον Ντενκτάς τι θα γίνει; Μόνο ο Μίλοσεβιτς, οι Κροάτες και κάποιοι Βόσνιοι θα πληρώσουν, ρωτάνε δικαιολογημένα ορισμένοι. Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης έχει αρμοδιότητα για το χώρο της Γιουγκοσλαβίας. Παρά ταύτα, με αυτές τις διώξεις εγγράφεται προσημείωση για μελλοντική τιμωρία όσων σήμερα αισθάνονται ασφαλείς και στο απυρόβλητο, είτε λόγω άσκησης εξουσίας είτε λόγω διεθνών συσχετισμών”*. Στην ουσία ο Μπίστης δεν διαφωνεί με τους φαιοκόκκινους στρατηγικά αλλά μόνο τακτικά. Θέλει απλά την τιμωρία του Σέρβου σοβινιστή μαζί με την τιμωρία των δυτικών που θεωρεί εξίσου αχρείους. Όμως έτσι παραγράφει την ξεχωριστή χιτλερική φύση των σέρβικων εγκλημάτων, και ουσιαστικά τα αθωώνει. Γιατί η διαφορά του Μίλοσεβιτς σαν εκπρόσωπου του σέρβικου εθνικι-

σμού συνίσταται στο χιτλερικό πρόγραμμα του που ήταν η συνένωση όλων των εδαφών που ζούσαν σέρβικες μειονότητες σε μια Μεγάλη Σερβία.

Αυτός ήταν διακηρυγμένος στόχος ήδη από το 1986 με το “Μνημόνιο” της Σέρβικης Ακαδημίας Επιστημών. Αλλά για να επιτευχθεί ο στόχος συνέπεια ήταν να εκκαθαριστούν εθνικά αυτά τα εδάφη και να μείνουν μόνο Σέρβοι. Αυτό δεν μπορούσε να επιτευχθεί φυσικά με προσευχές και θυμιατά αλλά μόνο με την χιτλερική βία. Αλλά ο ίδιος διακηρυγμένος στόχος ήταν διατυπωμένος στο 1ο άρθρο του επίσημου προγράμματος του Εθνοσοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας που ίσχυσε αναλλοίωτο σε όλη την διάρκεια της ζωής του Γ' Ράιχ.

Έλεγε το άρθρο αυτό: **“Βασικό-μενιο στο δικαίωμα των λαών για αυτοδιάθεση ζητούμε τη συνένωση όλων των γερμανών σε μια μεγάλη Γερμανία”**. Να γιατί ο Μίλοσεβιτς, ο Κάρατζιτς και ο Μλάντιτς πρέπει να δικαστούν και να καταδικαστούν. Βεβαίως ενώ αναφέρεται στον Σαρόν και στον Ντενκτάς, ο Ν. Μπίστης ξεχνάει να

αναφερθεί στους Ρώσους σοσιαλ-ιμπεριαλιστές που διαπράτουν στο δεκαπλάσιο τα εγκλήματα που διέπραξε η Σερβία στην Κροατία, τη Βοσνία και το Κόσοβο. Επίσης ο Μπίστης ξεχνάει και άλλες “λεπτομέρειες”.

Αν ο Ντενκτάς και η Τουρκία πρέπει να πάνε στο Διεθνές Δικαστήριο τότε πιο πριν θα πρέπει να κάτσουν στο σκαμνί οι Ελληνοκύπριοι που πρώτοι στην Ευρώπη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έκαναν εθνοκάθαρση το 1963-1964 περιορίζοντας τους Τουρκοκύπριους στο 5% του εδάφους; Όσο για τους Κούρδους του ΡΚΚ που επεδίωκαν τον διαμελισμό της Τουρκίας και χρησιμοποίησαν κτηνώδη βία απέναντι σε άμαχους, δεν είναι χειρότεροι από τους φασίστες του UCK που τους βρίζουν όλοι χωρίς εξαίρεση οι υπερασπιστές της Σερβίας; Ο σιωνιστής Σαρόν πράγματι έσφαξε, αλλά όχι στη γραμμή της εθνοκάθαρσης, και σε καμιά περίπτωση στην έκταση, την κλίμακα και με το πρόγραμμα του σέρβικου φασισμού. Όλο αυτό το παραμύθι “να οδηγηθούν όλοι στο δικαστήριο” στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η Σερβία είναι μικρή κι αδύνατη και η Δύση η μεγάλη κι ισχυρή δύναμη. Όμως ήταν η Σερβία που συγκέντρωσε στα χέρια

της όλο τον πρώην Γιουγκοσλαβικό στρατό και το οπλοστάσιο του απέναντι στις μικρές και αδύνατες χώρες της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Ο ιμπεριαλισμός και η υποκρισία των Δυτικών δεν αποκαλύπτεται με τον Ντεκτάς και τον Σαρόν, αλλά με το ότι ενώ αυτοί (οι δυτικοί) στρίμωχναν τον τοπικό τραμπούκο, δεν κινήθηκαν τον μεγάλο τραμπούκο και προστάτη της Σερβίας, τη Ρωσία. Επίσης στο ότι αυτοί υπέκυπταν συνεχώς στην κατάσταση που διαμόρφωναν στο έδαφος τα σέρβικα όπλα και παρουσίαζαν πάντα ένα σχέδιο που κατοχύρωνε αυτές τις κατακτήσεις για να πετύχουν την ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη και την επαναφορά σε μια ισορροπία που θα τους επέτρεπε να κάνουν τις δουλειές τους ως συνήθως. Στο τέλος επειδή οι Βόσνιοι και οι Κροάτες αντιστάθηκαν τους έδωσαν κάτι παραπάνω αλλά διαμέλισαν την ενιαία πολυεθνική Βοσνία και υποτάχτηκαν σ' ένα βαθμό στην εθνοκάθαρση. Αυτό το έκτρωμα που επιπλήρησε ο τότε ρώσος υφυπουργός εξωτερικών Τσούρκιν οδηγεί και θα οδηγήσει σε συγκρούσεις μια που ταυτόχρονα άνοιξε και την όρεξη των κροατών σοβινιστών.

ΜΠΟΥΣ: ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΞΟΝΑ

Η αποπομπή του Κλίντον από την ηγεσία της αμερικανικής υπερδύναμης φάνηκε αρχικά ότι θα καθυστερούσε την επέλαση του ρωσοκινεζικού επιθετικού άξονα. Ο Τζ. Μπους και το επιτελείο του έδειξαν μια διάθεση αντιπαράθεσης με τη Ρωσία και κυρίως με την Κίνα και τους τριτοκοσμικούς φασισμούς. Γι' αυτό οι αντίπαλοί του, το δίδυμο Κλίντον-Γκορ, χάλασαν τον κόσμο για να του πάρουν με πραξικοπηματικό τρόπο την εξουσία και σ' ένα μεγάλο βαθμό το πέτυχαν. Η αποστασία του ρεπουμπλικάνου γεροισιαστή Τζέφορντς στις 24/5/2001 έδωσε το σώμα της Γερουσίας στους "Δημοκρατικούς" που μπορούν πλέον να παρεμβαίνουν σημαντικά στις αποφάσεις του Μπους.

Η στάση του Κλίντον απέναντι στο σοσιαλμπερλιαστικό χαρακτήριζόταν από μια ενσυνείδητη υποστήριξη της διπλωματικής, γεωπολιτικής οικονομικής και στρατιωτικής του δύναμης, και πάντα σε βάρος της αντίστοιχης αμερικανικής. Σαν αντάλλαγμα έδινε σε τμήματα του αμερικανικού μονοπωλίου τεράστια κέρδη, κυρίως στην κινεζική αγορά εμπορευμάτων και εργασιών. Ο Κλίντον δεν έπαψε να χρηματοδοτεί τη Ρωσία κατά τη διάρκεια των εισβολών της στην Τσετσενία, ενώ οι χειρισμοί του στο Κόσοβο και το Ιράκ το μόνο που πέτυχαν στην ουσία ήταν τον έλεγχο του κέντρου των Βαλκανίων και των ιρακινών πετρελαίων, αντίστοιχα, από το Κρεμλίνο. Οι αποκαλύψεις για χρηματοπισμό του κόμματός του κατά τις προηγούμενες εκλογές από κινέζους αξιωματούχους συντάραξε την αμερικανική κοινή γνώμη. Η τελευταία πολιτική πράξη του πρώην προέδρου Κλίντον ήταν η χορήγηση αμνηστίας για τον κατηγορούμενο ως οικονομικό εγκληματία, μεγαλέμπορα πρώτων υλών Μαρκ Ριτς. Ο επιχειρηματίας, εξόριστος στην Ελβετία, διαπραγματευόταν και πέτυχε τη συνένωση της εταιρείας του "Μαρκ Ριτς Ινβέστμεντς" με τη θυγατρική του ρώσου μεγιστάνα Μιχαήλ Φρίντμαν, "Κράουν Ριζόρσες" (Μοντ, 9-2) που θα έχει σαν αποτέλεσμα την εξάρτηση σ' ένα βαθμό της Δύσης από τις ρωσικές πρώτες ύλες.

Η πολιτική Μπους ήρθε σε σύγκρουση με αυτή του προκατόχου του. Ο ίδιος δήλωσε ρητά μετά την εκλογή του ότι "πρέπει να αναθεωρήσουμε την πολιτική που κληρονομήσαμε" (Ελευθεροτυπία, 5-5). Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι είναι δυνατόν οι αντιπροσωπευτικοί εκφραστές του αμερικανικού χρηματιστικού και βιομηχανικού κεφαλαίου, οι Ρεπουμπλικάνοι, να γίνουν συνεπείς αντιφασίστες. Οι Ρεπουμπλικάνοι, σαν οι βαθύτεροι πολιτικοί εκφραστές μίας ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης, εκδηλώνουν αλαζονική συμπεριφορά απέναντι στον τρίτο κόσμο και κυρίως στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, ακολουθούν πολιτική επέμβασεων στα εσωτερικά τους (κατάλοιπο της εποχής της αμερικανικής μονοκρατορίας). Χώρια απ' αυτό συμπεριλαμβάνουν στους κόλπους τους όλον αυτόν τον καθυστερημένο κόσμο της κλασικής αμερικανικής συντήρησης.

Όμως, η μερίδα της αστικής τά-

ξης που εκφράζει αυτή η πτέρυγα διαισθάνεται τον κίνδυνο του ανερχόμενου νεοχιτλερισμού. Αντίθετα, η αμερικανική σοσιαλδημοκρατία, όπως και κάθε σοσιαλδημοκρατία, υποκύπτει πιο εύκολα στις σειρήνες των νεοχιτλερικών και τους στρώνει το δρόμο για την εξουσία. Αυτό κάνει σήμερα η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία που δέχεται τη ρώσικη ηγεμονία για λίγο φυσικό αέριο βλέποντας τις ΗΠΑ σαν κύριο εχθρό. Εκτός απ' αυτό, οι Δημοκρατικοί έχουν ακολουθήσει πιο επεμβατική πολιτική στον Τρίτο Κόσμο από τους ρεπουμπλικάνους ακόμα και με τραμπουκικές ένοπλες επεμβάσεις (βλ. Αϊτή, Σομαλία).

Η νέα γραμμή στην ηγεσία των ΗΠΑ είδε με θετικό μάτι τον αγώνα του τσετσενικού έθνους ενάντια στη ρωσική βαρβαρότητα. Για πρώτη φορά αντιπροσωπεία της τσετσενικής κυβέρνησης συναντήθηκε με εκπροσώπους της αμερικανικής, αποκτώντας ένα σημαντικό πολιτικό έρεισμα στον αγώνα της. Επίσης η νέα γραμμή ξεκαθάρισε στους σοσιαλφασίστες του Πεκίνου ότι δεν θα τους άφηνε να καταβροχθίσουν την Ταϊβάν. Γι' αυτόν κυρίως τον λόγο, κάτω από την πίεση κρατών που έχουν φιλικές διαθέσεις απέναντι στη Ρωσία και στην Κίνα, στις αρχές Μάη, οι ΗΠΑ έχασαν την εκπροσώπησή τους στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Τη θέση κατέλαβαν Γαλλία, Αυστρία και Σουηδία ενώ εντάχθηκαν το Σουδάν και η Λιβύη! (Ελευθεροτυπία, 9-5), χώρες με παράδοση στη φασιστική καταπίεση των λαών τους. Λίγες μέρες αργότερα, χάθηκε η αμερικανική εκπροσώπηση και στο Γραφείο Ελέγχου Λαθρεμπορίας Ναρκωτικών του ΟΗΕ.

Η αποκάλυψη του πράκτορα της ΚGB που δρούσε τόσα χρόνια μέσα στο FBI και η απέλαση των ρώσων διπλωματών που ακολούθησε έδειξαν την κατεύθυνση της νέας αμερικανικής γραμμής. Όπως δήλωσε επί λέξει η σύμβουλος του Μπους, Κοντολιζα Ράις: "για να έχει κανείς αποτελέσματα με τους Ρώσους πρέπει να είναι πολύ σκληρός μαζί τους", δήλωση που τάρραξε τον αντίστοιχο σύμβουλο του γερμανού προέδρου (Βήμα, 13-5).

Ο Κλίντον ήταν έτοιμος να συμφωνήσει με τους Ρώσους για μείωση των πυρηνικών όπλων προς όφελος της Ρωσίας με αντάλλαγμα την τροποποίηση της αντιβαλ-

λιστικής συνθήκης (την οποία τώρα οι Ρώσοι αρνούνται να αλλάξουν). Το σημείο αιχμής της στρατιωτικής πολιτικής του Μπους είναι η επιμονή του να προωθήσει το πρόγραμμα αντιπυραυλικής άμυνας (NMD) που θα προστατεύει τις ΗΠΑ από ενδεχόμενη βαλλιστική επίθεση σοσιαλφασιστικών χωρών όπως είναι π.χ. η Βόρεια Κορέα. Γι' αυτό το λόγο αντιμετωπίζει τη λυσσαλέα αντίδραση της Ρωσίας, της Κίνας αλλά και της Ευρώπης στα πλαίσια του ευρω-αμερικανικού ανταγωνισμού. Οι δυνάμεις αυτές επιδιώκουν τον ευνοχησμό του προγράμματος αμερικανικού αντιβαλλιστικού προγράμματος με την πρόταση για κοινή αντιπυραυλική άμυνα, βάζοντας μέσα σ' αυτήν και τη Ρωσία. Αυτή την πρόταση την έκανε ο Πούτιν λέγοντας: "πρέπει να ενωθούμε στον αγώνα κατά των διεθνών απειλών" (στο ίδιο, 9-5). Ο Μπους απάντησε "ότι οι ΗΠΑ είναι διατεθειμένες να ανοίξουν διάλογο και να συνεργαστούν με τις χώρες τις Ε.Ε., αλλά και με τη Ρωσία, την Κίνα, την Ινδία και άλλες χώρες, ώστε να υπάρξει συνεργασία για τη διαμόρφωση του νέου αμυντικού αντιπυραυλικού συστήματος" (12-5), κίνηση που χαιρέτησε και ο έλληνας υπουργός άμυνας. Είναι σαν να βάζεις το λύκο να φυλάει τα πρόβατα! Αυτό σημαίνει ότι και η νέα ηγεσία των ΗΠΑ δεν είναι απαλλαγμένη από τις παλιές αυταπάτες για τη Ρωσία.

Ο Μπους, με τους υπουργούς Άμυνας και Εξωτερικών, Ντ. Ράμσφελτ και Ντ. Τσέϊνι, ακολουθούν πολιτική επαγρύπνησης περισσότερο απέναντι στην Κίνα παρά απέναντι στη Ρωσία, και αναδιάρθρωσαν ανάλογα τις ένοπλες δυνάμεις. Μετά το πρόσφατο επεισόδιο ομηρείας του αμερικανικού αεροπλάνου, που πετούσε στο διεθνή αερίο χώρο, από τους Κινέζους, ο Ντ. Ράμσφελτ διέταξε να διακοπεί κάθε επικοινωνία με κινέζους στρατιωτικούς. Η αντίδραση όμως της Ιαπωνίας, της Ν. Κορέας και των αμερικανικών μονοπωλίων που δουλεύουν με την Κίνα, τον ανάγκασε να ανακαλέσει. Για να ενισχύσει την Ταϊβάν στην πάλη της για ανεξαρτησία απέναντι στον κινεζικό σοσιαλμπερλιαστικό, ανακοίνωσε ότι θα την προμηθεύσει με όπλα για τον εκσυγχρονισμό του οπλοστασίου της. Επίσης διέκοψε κάθε διπλωματική επαφή με τη Β. Κορέα, παίρνοντας ενεργητικά θέση ενάντια στην ένωση Βόρειας και Νότιας Κορέας που προωθεί η πρώτη.

Η Κίνα με τη σειρά της προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την οικονομίστικη λογική τμημάτων της αμερικανικής αστικής τάξης που δε βλέπουν στην Κίνα το φασισμό, αλλά μια απέραντη δεξαμενή πάμφθηνων εργατικών χεριών. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η επίσκεψη του Ζεμίν στο Φόρουμ για την παγκοσμιοποίηση που διοργά-

νωσε το περιοδικό "Φόρτσου" στο Χονγκ-Κονγκ, καθώς και οι διαβεβαιώσεις του για δίκαιο συναγωνισμό με τις ξένες επιχειρήσεις που θα θελήσουν να επενδύσουν στην Κίνα (Μοντ, 10-5). Οι πιέσεις των τμημάτων του αμερικανικού μονοπωλίου που θέλουν ισχυρούς δεσμούς με την Κίνα έχουν οδηγήσει συχνά σε αναδίπλωση το επιτελείο Μπους-Τσέϊνι-Ράμσφελτ.

Στο οικονομικό πεδίο, η νέα ηγεσία αντιστάθηκε στις πιέσεις του σοσιαλμπερλιαστικού για μείωση, με οικολογικά προσχήματα, της παραγωγής βιομηχανικών προϊόντων, που αν εφαρμοζόταν θα κατέστρεφε την αμερικανική οικονομία, τη στιγμή που η τιμή του πετρελαίου βρίσκεται στα ύψη απορρυθμίζοντας τις αγορές πρώτων υλών. Έτσι, δεν επικύρωσε τη συνθήκη του Κιότο που όριζε τη μείωση εκ μέρους των αναπτυσσόμενων χωρών της παραγωγής έξι αερίων προκαλώντας την αντίδραση των πάσης φύσεως οικολόγων και κυρίως της Ευρώπης. Ωστόσο, το 80% της παγκόσμιας ρύπανσης προέρχεται από τις αναπτυσσόμενες χώρες ενώ σύμφωνα με "μεγάλο πείραμα στον Ινδικό και Ειρηνικό ωκεανό, αποδεικνύεται ότι η Κίνα ρυπαίνει σημαντικά τον πλανήτη. Κινεζικοί ρύποι μετρήθηκαν στην Καλιφόρνια" (Ελευθεροτυπία, 5-6). Η αμερικανική κυβέρνηση κατέφυγε στο πιο ισχυρό και ακίνδυνο για την υγεία καύσιμο: την πυρηνική ενέργεια. Ο Μπους είπε πως η πυρηνική ενέργεια πρέπει "να γίνει κύριο στατικό της εθνικής ενεργειακής πολιτικής" και εξέφρασε την επιθυμία να διπλασιάσει τους αντιδραστήρες (Μοντ, 19-5). Ο ρωσόδουλος Κλίντον είχε κυριολεκτικά αποσαθρώσει όλο το ενεργειακό δυναμικό των ΗΠΑ.

Οι πιέσεις του ρωσο-ευρωπαϊκού μετώπου κάτω από τη ρωσική ηγεμονία δεν έχουν φέρει ακόμα σημαντικά αποτελέσματα. Το πραξικόπημα στην αμερικανική γεροισία όμως κινδυνεύει να γίνει καταλυτικό. Οι άνθρωποι του Κλίντον έπεισαν το γεροισιαστή Τζέιμς Τζέφορντς να αποστατήσει από το ρεπουμπλικάνικο κόμμα στις 24/5. Μ' αυτό τον τρόπο, οι δημοκρατικοί απέκτησαν τον έλεγχο του σώματος της Γερουσίας με 50 γεροισιαστές έναντι 49 και κατέλαβαν όλες ανεξαιρέτα τις θέσεις κλειδιά στις διάφορες επιτροπές. Για παράδειγμα, ο Τζ. Μπίγκμαν, πολέμιος της απόφασης Μπους για άντληση πετρελαίου στην Αλάσκα, διορίστηκε πρόεδρος της επιτροπής φυσικών πηγών και ενέργειας ενώ οι Τζ. Μπίντεν και Κ. Λέβιν διορίστηκαν πρόεδροι των επιτροπών εξωτερικών και ενόπλων δυνάμεων. Οι δυο τελευταίοι "είναι από τους οξύτερους επικριτές της "πυραυλικής διαστημικής ασπίδας" που προωθεί ο πρόεδρος Μπους και της "εξόθησης στα άκρα" των σχέσεων των Ηνωμένων Πολιτειών με την Κίνα και τη Ρω-

σία. "Αν μη τι άλλο, οι δύο επιτροπές θα μπορούσαν να περικλύουν σημαντικά τα κονδύλια που απαιτεί το πρόγραμμα" σχολίασε ο Δημοκρατικός γεροισιαστής Τσαρλς Σούμερ, εκ των επικριτών του προγράμματος" (Βήμα, 3-6). Οι επιτροπές της γεροισίας μπορούν άνετα να απορρίψουν την έγκριση ρεπουμπλικανών υποψηφίων για καιρίες κυβερνητικές θέσεις. Ο υποψήφιος του Μπους π.χ. πρέσβης στην Ελλάδα, Τ. Μίλερ, ενδέχεται να συναντήσει εμπόδια στο διορισμό του. Η μεταστροφή της αμερικανικής πολιτικής από τότε είναι κάτι παραπάνω από εμφανής. Η Κ. Ράις "έφρασε να δηλώσει ότι "για το θέμα της αντιπυραυλικής άμυνας δεν θα έλεγα ότι υπάρχουν διαφωνίες" Ευρώπης-Αμερικής", ενώ πρόσθεσε, μεταξύ άλλων ότι οι Μπους και Πούτιν "έχουν πολλά κοινά σημεία" (Ελευθεροτυπία, 8-6).

Τη ρωσική επίθεση είναι αδύνατο να την ανακόψει η παρακμασμένη αμερικανική αστική τάξη. Αυτό το καθήκον πέφτει κύρια στους ώμους του προλεταριάτου και των λαών του τρίτου κόσμου.

Ανακοίνωση της Συντακτικής

**Αγαπητοί
αναγνώστες,
Το επόμενο
φύλλο της Νέας
Ανατολής θα
κυκλοφορήσει
στην τελευταία
εβδομάδα του
Αυγούστου.**

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΠΕΚΙΝΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 17

ήθελα να χαιρετίσω το λαό της Κίνας εκ μέρους της Ελλάδας, εκ μέρους του ελληνικού λαού. Συμμετέχουμε στο δικό τους ενθουσιασμό. Η δική τους χαρά είναι και δική μας (...) Θέλω λοιπόν... να στείλουμε ένα μήνυμα... συνεργασίας με την Κίνα και το Πεκίνο, στην προσπάθεια οι Ολυμπιακοί Αγώνες να γίνουν αγώνες εκκευρίας, αγώνες φίλης και συνεργασίας. Η Αθήνα και το Πεκίνο μπορούν από κοινού να συνεργαστούν γι' αυτό το μεγάλο στόχο. Ως υπουργός εξωτερικών θα είμαι ταγμένος για την υλοποίηση αυτού του στόχου" (Ελευθεροτυπία, 16-7).

Βρήκε ο γύφτος τη γενιά του, που λένε...

ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΟΥΜΕ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΙΕΝ ΑΝ ΜΕΝ

Δώδεκα χρόνια μετά την εξέγερση της πλατείας Τιεν Αν Μεν και τη σφαγή που ακολούθησε στις 4 Ιούνη 1989, το φάντασμα τους πλανιέται πάνω από την Κίνα. Μια μεγάλη ανησυχία επικρατεί τόσο στους σφαγείς που δεν αισθάνονται άνετα πάνω στους κόκκινους θρόνους τους όσο και στα θύματα που αναζητούν δικαιοσύνη.

Το Γενάρη ο κινέζος πρόεδρος Ζιανγκ Ζεμίν διέταξε κάθε μέλος του πολιτικού γραφείου του ψευτοΚΚΚ να επιβεβαιώσει δημόσια ότι η επίσημη απόφαση για την αντιμετώπιση της Τιεν Αν Μεν σαν "αντεπαναστατικής εξέγερσης" ήταν αναπόφευκτη. Το Φλεβάρη δίνονται ανάλογες οδηγίες σε εξακόσιους ανώτερους αξιωματούχους σε εθνικό επίπεδο που συγκεντρώθηκαν στο Πεκίνο. Από τότε ένα φιλμ που φτιάχτηκε για να αποδείξει πως η καταστολή της εξέγερσης εμπόδισε την Κίνα από τη διάλυση δείχνεται σε άλλους αξιωματούχους σε όλη την Κίνα.

Αλλά σαν καρκίνος στο πολιτικό σώμα της Κίνας οι αποκαλύψεις για τη σφαγή της εξέγερσης, την έκταση και τις συνέπειες της συνεχίζουν να εμφανίζονται χωρίς σταματημό. Τώρα γνωρίζουμε ότι οι πιο πολλές δολοφονίες έγιναν στα εργατικά προάστια του Πεκίνου καθώς ο στρατός προσπαθούσε με δυσκολία να προωθηθεί προς την πλατεία για να την εκκαθαρίσει από τους φοιτητές. Ήταν σ' αυτά τα προάστια που οι κινέζοι εργάτες και ο λαός προσπαθούσε με οδοφράγματα, πέτρες και μπουκάλια να εμποδίσει το στρατό να φτάσει στην πλατεία. Χρειάστηκε αρκετός χρόνος και αιματοκύλισμα για να μπορέσουν οι σφαγείς να προωθηθούν κάτω από την

κραυγή "Φασίστες" που τους συνόδευε. Πρόσφατα έγινε γνωστό ότι ο άνεμος της εξέγερσης είχε απλωθεί σε 347 κινέζικες πόλεις και όχι σε 100 όπως πίστευαν οι φοιτητές της πλατείας Τιεν Αν Μεν. Η πληροφορία αυτή όπως και άλλες για τα γεγονότα του 1989 προήλθε από ντοκουμέντα που παρέδωσε ένας ανώτατος κινέζος αξιωματούχος με το ψευδώνυμο Ζανγκ Λιάνγκ στους καθηγητές Άντριου Νάθαν του Πανεπιστημίου της Κολούμπια και Πέρι Λίνκ του Πρίνσετον και δημοσιεύτηκαν σε βιβλίο με τον τίτλο "Οι φάκελοι της Τιεν Αν Μεν", βιβλίο που δεν έχει φτάσει ακόμα στην Ελλάδα, και περιγράφει την αντιμετώπιση της εξέγερσης από τους σοσιαλφασίστες διχτάτορες της Κίνας (Μπορεί να αγοραστεί όμως μέσω Ίντερνετ από τα ηλεκτρονικά βιβλιοπωλεία www.amazon.com και www.bn.com. Ο πλήρης τίτλος είναι: "The Tiananmen Papers: The Chinese Leadership's Decision to Use Force Against Their Own People-In Their Own Words", εκδόσεις Public Affairs LLC, Γενάρης 2001).

Σύμφωνα με το βιβλίο η ηγεσία της εξαιρετικά αποτελεσματικής κινέζικης ασφάλειας κρατούσε διαρκώς ενημερωμένη την πολιτική ηγεσία για την εξέγερση απευθείας από κάθε σημείο της Κίνας και τις μονάδες του στρατού.

Ήταν τέτοια η ανησυχία τους που ο αρχισοσιαλφασίστας Ντενγκ Χσιάο Πίνγκ είχε πει τότε ότι αν νικούσε ο εξεγερμένος λαός θα ήταν χειρότερα κι από την Πολιτιστική Επανάσταση, "Θα είναι καταστροφικό σε παγκόσμια κλίμακα". Αυτός ο αντιδραστικός γνώριζε καλά πόσο αμείλικτη θα ήταν η εκδίκηση του κινέζικου λαού, αλλά και πόσο θα αναθαρρούσαν όλοι οι λαοί του κόσμου από μια δημοκρατική νίκη στην Κίνα. Όπως το γνωρίζουν και οι συνεχιστές του σαν τον Ζιανγκ Ζεμίν που ανακαλύπτουν έντρομοι ότι αυτό που προσπάθησαν να εξαφανίσουν με τη σφαγή της Τιεν Αν Μεν γυρνάει τώρα και τους καταδιώκει. Και είναι τόσο έντονη η δημοκρατική αντίσταση που δεν μπορούν πια να την κρύψουν. Μια νέα επίσημη μελέτη που κυκλοφόρησε την 1η Ιούνη με τη μορφή βιβλίου 308 σελίδων περιγράφει το εκτεταμένο φαινόμενο των "μαζικών διαμαρτυριών και ομαδικών περιστατικών" που επεκτείνονται και αφορούν οικονομικές, εθνικές και θρησκευτικές συγκρούσεις στην Κίνα. Η ασυνήθιστα αποκαλυπτική αναφορά περιγράφει πως οι σχέσεις ανάμεσα στους κομματικούς αξιωματούχους και τις μάζες είναι "τεταμένες με τις συγκρούσεις να κλιμακώνονται".

Ωστόσο κυνηγούν λυσσασμένα το φάντασμα της Τιεν Αν Μεν με τη συνεχιζόμενη φυλάκιση πάνω από 200 Κινέζων που συμμετείχαν στην εξέγερση-σύμφωνα με τη Διεθνή Αμνηστία-και τις συλλήψεις όλων εκείνων που τολμούν να απαιτήσουν την επανεκτίμηση των γεγονότων της 4ης Ιούνη ή έστω να απαιτήσουν μια στιγμή

θρήνου των νεκρών. Αυτό αποδεικνύει η αδιάκοπη παρενόχληση της Ντινγκ Ζιλίν και η υστερία για το βιβλίο "Οι φάκελοι της Τιεν Αν Μεν".

Η Ντινγκ Ζιλίν, συνταξιούχος καθηγήτρια φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου, είναι μητέρα ενός 17χρονου νεολαίου που δολοφονήθηκε τον Ιούνη του 1989. Παρά την τρομοκρατία των αρχών, τον περιορισμό κατ' οίκον, την περιστασιακή μεταφορά της έξω από το Πεκίνο κατόρθωσε να κινητοποιήσει μια ομάδα από μητέρες και άλλους συγγενείς πάνω από 155 δολοφονημένων και 6 τραυματισμένων της Τιεν Αν Μεν, οι οποίοι κάλεσαν για επίσημη εκτίμηση του αριθμού των νεκρών και πως σκοτώθηκε ο καθένας. Επίσης ζήτησαν την επανεξέταση κάθε περίπτωσης ξεχωριστά. Αυτή η ομάδα πήρε την ονομασία "Μητέρες της πλατείας Τιεν Αν Μεν" και κάνουν καμπάνια συλλογής υπογραφών η οποία πρέπει να υποστηριχτεί από κάθε δημοκράτη. Μπορεί κανείς να υπογράψει στην ηλεκτρονική σελίδα www.fillthesquare.org ή στη διεύθυνση www.hrchina.org όπου μπορεί επίσης να ενημερωθεί.

Στις 30 Μάη, παραμονές της επετείου, η Ντινγκ είχε πέσει για ύπνο όταν η αστυνομία εισέβαλλε στο διαμέρισμα της, σε άλλη μια επιχείρηση τρομοκρατίας της. Οι ασφαλίτες της ζήτησαν αντίγραφο της αίτησης που είχε καταθέσει στο γενικό εισαγγελέα της Κίνας υπογεγραμμένη από 111 συγγενείς των θυμάτων. Τους το έδωσε. Το χαρτί έλεγε: "Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι κατηγορίες που αποδόσαμε... δυο χρόνια πριν

είναι απόλυτα αληθείς και αρμόζουσες... και η συμπεριφορά σας να παριστάνετε τον κουφό είναι αδικαιολόγητη σύμφωνα με το νόμο".

Η επιχείρηση εισβολής συνοδεύτηκε από την τοποθέτηση αστυνομικών σε συγκεκριμένα νεκροταφεία του Πεκίνου για να διασφαλισουν ότι δεν θα υπάρξει κανένα μνημόσυνο στους λίγους γνωστούς τάφους των δολοφονημένων του 1989. Όσο για το βιβλίο "The Tiananmen Papers", είτε πρόκειται για την αγγλική είτε για την κινέζικη έκδοση του, αποτελεί στόχο των "επτά απαγορεύσεων" συμπεριλαμβανομένων εκείνων του "να μη διαβάζεται, να μη διαδίδεται, να μην αγοράζεται, να μην εισάγεται στην Κίνα ή να ανατυπώνεται". Λέγεται μάλιστα ότι η τυχόν ανατύπωση του βιβλίου επισύρει την ποινή της εκτέλεσης.

Ωστόσο στο Χονγκ Κονγκ, που ενσωματώθηκε στην Κίνα το 1997 με το σλόγκαν "μια χώρα δυο συστήματα", πάνω από 40.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στην πρωτεύουσα την επέτειο της σφαγής για να τιμήσουν τα θύματα της ηρωϊκής εξέγερσης. Εδώ οι κινέζοι σοσιαλφασίστες είναι υποχρεωμένοι ακόμα να κινούνται προσεχτικά για να εξοντώσουν την αστική δημοκρατία την οποία είχε κατακτήσει ο λαός του Χονγκ Κονγκ και δεν θα μπορέσουν να το πετύχουν ολοκληρωμένα παρά μόνο λίγο πριν ή κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου πολέμου.

(Τα στοιχεία είναι από το άρθρο του Τζόνθαν Μίρσκυ "Το φάντασμα της Τιεν Αν Μεν τρομάζει μια ανυπόληπτη ηγεσία", Γκάρντιαν & Χέραλντ Τρίμπιουν 4/6).

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΜΠΙΣΤΗΣ

Η παράδοση του Μιλόσεβιτς στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο για τα Εγκλήματα Πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία πολιτικά εξυπηρετεί τους ανθρώπους της Ρωσίας στη Σερβία, δηλ. τους Κοστούνιτσα και Ντράσκοβιτς. Γιατί εκείνος που δυνάμωσε απ' αυτήν την κίνηση δεν ήταν ο καιροσκοπός φιλοδουτικός Τζίντζιτς.

Για τον απλό λόγο ότι οι κατηγορίες από το εσωτερικό της Σερβίας που οδήγησαν στην πτώση του Μιλόσεβιτς ήταν ότι η νομενκλατούρα του καταλήστεψε τη Σερβία και ότι οδήγησε στην οικονομική καταστροφή στη χώρα. Επίσης κατηγορήθηκε όχι γιατί διεξήγαγε άδικους πολέμους, αλλά γιατί τους έχασε. Αυτή είναι και στο βάθος η σύγκρουση Τζίντζιτς-Κοστούνιτσα. Πρόσφατα η σέρβικη κρατική τηλεόραση στην επέτειο της σφαγής της Σρεμπρένιτσα μετέδωσε ένα αγγλικό

ντοκουμαντέρ με τίτλο "Ένα δάκρυ από τον τάφο" όπου έρχιγε καθαρά την ευθύνη για την σφαγή στους Σερβοβόσνιους. Την επόμενη μέρα η αντιπολίτευση, το Σέρβικο Ριζοσπαστικό κόμμα του Σέσελι και το Σοσιαλιστικό του Μιλόσεβιτς, είπε ότι το φιλμ ήταν αντισέρβικη προπαγάνδα και απαίτησε από το σέρβικο κοινοβούλιο να φτιάξει μια επιτροπή για να διερευνήσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μεταδόθηκε η ταινία. Η πλειοψηφία του DOS κάτω από την ηγεσία του Τζίντζιτς απέρριψε το αίτημα αλλά ένα μέλος του κόμματος του Κοστούνιτσα που συμμετέχει στον συνασπισμό ψήφισε υπέρ (Transitions, 10-16/7). Αυτό πρόσθεσε λάδι στη φωτιά. Οι ρωσόφιλοι δεν μπορούσαν να ανατρέψουν τον Μιλόσεβιτς χωρίς το εννομένο μέτωπο της αντιπολίτευσης. Αυτό σημαίνει υποχρεωτικά το συνασπισμό των ρωσόφιλων εθνι-

κιστών με τον φιλοδουτικό Τζίντζιτς. Αλλά είχαμε κιόλας επισημάνει από τότε ότι θα ακολουθήσει η σύγκρουση Τζίντζιτς και Κοστούνιτσα για τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας. Ο σοβινιστής Μιλόσεβιτς έπαιξε με την Ρωσία αλλά ήταν αρκετά ξεροκέφαλος για να μην υποταχτεί σ' αυτήν πράγμα που πλήρωσε με την ανατροπή του και σήμερα με την έκδοση του. Όμως το οικοδόμημα του σέρβικου εθνικισμού δεν έχει γκρεμιστεί πράγμα που αποδείχτηκε με το Συνταγματικό Δικαστήριο που απέρριψε την έκδοσή του. Η γελοία δικαιολογία του Κοστούνιτσα ότι δεν γνώριζε για την έκδοση καταρίπτεται επειδή στη σέρβικη κυβέρνηση αυτός διατηρεί υπουργό που συμμετείχε στο υπουργικό συμβούλιο το οποίο αποφάσισε την έκδοση. Ο Κοστούνιτσα σα ρωσόδουλος πέτυχε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια: και έδωσε τον Μιλό-

σεβιτς που ήθελε η Ρωσία να τον εξοντώσει, και μαζί με τους σοβινιστές του Μιλόσεβιτς δυνάμωσε τη θέση του ενάντια στον Τζίντζιτς. Αυτή η ισχύς διαρκώς θα δυναμώνει, επειδή ο Κοστούνιτσα ελέγχει το στρατό όχι ο Τζίντζιτς. Ο Τζίντζιτς θα έχει την τύχη όλων των φιλοδουτικών καιροσκόπων στα Βαλκάνια.

Οι δημοκράτες πάντως δεν έχουν κανένα λόγο να θλιβονται για την παράδοση Μιλόσεβιτς. Ένας τέτοιος φασίστας είχε την κατάληξη που του αρμόζει. Όπως ήταν φυσικό όλη η φαιοκόκκινη πανούκλα που υποστήριξε τους σέρβους ναζί σαν ήρωες του αντιαμερικάνικου "αντιιμπεριαλιστικού αγώνα" ξεσηκώθηκε στη χώρα μας από τους κνίτες του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, από τους εθνικιστές και τα "κόκκινα" εξοικονομολογικά αποσπάσματα μέχρι τους φασίστες, τους χουντικούς και τους ναζιστές

της Χρυσής Αυγής. Όλος αυτός ο φαιοκόκκινος συρφετός πρέπει να διεκπεραιώσει το αντιδυτικό του καθήκον. Άλλωστε όλοι αυτοί ήταν ενωμένοι στην υπεράσπιση των "σέρβων ορθόδοξων αδερφών" την ώρα που η Σερβία διάλυε την Γιουγκοσλαβία, εισέβαλε στην Σλοβενία αρχικά, στην Κροατία μετέπειτα και τέλος στην Βοσνία. Ήταν μαζί της, τάχα ενάντια στο ΝΑΤΟ, όταν αυτή πραγματοποιούσε την εθνοκάθαρση, τις σφαγές, τους βιασμούς, τους εγκλεισμούς στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη σφαγή της Σρεμπρένιτσα που είναι το μεγαλύτερο έγκλημα πολέμου σε ευρωπαϊκό έδαφος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το "σύμβολο του έθνους" ήταν εκεί μέσα στα πτώματα και στα συντρίμια και κυμάτιζε δίπλα στη σέρβικη σημαία. Οι "αντιπρόσωποι του έθνους" είχαν πάει εθελοντές για να σφάζουν γυναικόπαιδα. Ήταν οι ναζιστές της Χρυσής

